

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 456 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Πολυτεχνείο 2019: Με τη Σημαία του Νοέμβρη Με ταξικούς αγώνες ενάντια σε κεφάλαιο, κυβέρνηση, ιμπεριαλιστές

Συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις μνήμης και αγώνα

Εργαζόμενοι
Κάτω τα χέρια από τα
Συνδικάτα
σελ. 5

Εκπαίδευση
Η παιδεία διαλύεται!
Οι φοιτητές απαντούν
με δυναμικούς αγώνες
σελ. 6

Οικονομία
Προϋπολογισμός
ακράειας νεοφιλελεύθερης
επίθεσης
σελ. 10

**Αϊτή, Ισημερινός,
Λίβανος**
Οι λαϊκές εξεγέρσεις
εξαπλώνονται
σελ. 15

Νίκη της Σαραρέ για την μη έκδοσή της στο Ιράν

Ο πρώην σύζυγος της Σαραρέ Χαντεμί και μέλος των μυστικών υπηρεσιών ασφαλείας του κράτους, χτυπούσε συστηματικά την ίδια και την κόρη τους. Μάλιστα, σε κάποιον από τους ξυλοδαρμούς ο σύζυγός της, της είχε σπάσει το χέρι. Η προσφυγή στην ιρανική Δικαιοσύνη αποδείχθηκε μάταιη αφού δύο φορές που τον κατήγγειλε δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Όταν εκείνη ζήτησε διαζύγιο, την κατηγόρησε για μοιχεία, με αποτέλεσμα να δεχτεί 60 μαστιγώματα στην πλάτη. Τελικά δικαιώθηκε σε δευτεροβάθμιο δικαστήριο και πήρε διαζύγιο.

Παρ όλα αυτά στο Ιράν κινδύνευαν τόσο η ίδια όσο και η κόρη της. Ο πρώην άντρας της την απειλούσε ότι θα καταγγείλει την ίδια και την οικογένειά της για αντικαθεστωτική δράση, ότι θα της πάρει την κόρη τους και θα την παντρεύει μόλις γίνει 9 χρονών. Η Σαραρέ αναγκάστηκε να πάρει την κόρη της και να τραβήξουν τον μακρύ δρόμο της προσφυγιάς. Εγκατέλειψαν το Ιράν στα τέλη Δεκέμβρη του 2018 και μπήκαν στην Ελλάδα τον περασμένο Ιούνιο πληρώνοντας σε διακινητές 8.000 ευρώ για εκείνη, την κόρη και την αδελφή

της. Όταν έφτασε στην Ελλάδα, ζητώντας άσυλο, συνελήφθη με ένταλμα της Интер-πόλ για αρπαγή ανηλίκου, μετά από σχετική μήνυση του πρώην συζύγου της.

Ο Άρειος Πάγος αποφάνθηκε τελικώς στις 29 Οκτώβρη ότι δεν πρέπει να εκδοθεί στο Ιράν, ανατρέποντας την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Θράκης. Έτσι, διέταξαν την άρση της κράτησής της και την αποφυλάκισή της. Η υπόθεση της Ιρανής Σαραρέ και της κόρης της δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Ανάλογες ιστορίες έχουν να διηγηθούν χιλιάδες γυναίκες πρόσφυγες, που υπήρξαν θύματα της σεξιστικής βίας όχι μόνο στις χώρες τους, αλλά και κατά την μετακίνησή τους, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στο έδαφος της κατά τα άλλα πολιτισμένης Ευρώπης-φροῦριο. Καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες περιστατικών βίας –από τα λίγα που βγαίνουν στη δημοσιότητα–, κακοποίησης, ξυλοδαρμών, βιασμών, φόνων, όχι μόνο σε μη ευρωπαϊκές χώρες, αλλά και σε χώρες της Ευρώπης. Στην Ελλάδα, η άσκηση βίας κατά των γυναικών στις διάφορες μορφές της (λεκτική, σωματική, σεξουαλική, μέσα στην οικογένεια ή στον χώρο εργασίας)

γίνεται συχνά ανεκτή, εγγράφεται στη σχέση κυριαρχίας των ανδρών πάνω στις γυναίκες (και στα παιδιά). Ειδικά με τα Μνημόνια, έχουν πληθύνει οι πιο ακραίες μορφές βίας κατά των γυναικών, οι γυναικοκτονίες, που συνήθως περνάνε στα ΜΜΕ ως «οικογενειακό δράμα», «έγκλημα πάθους» «συζυγικό έγκλημα».

Η βία κατά των γυναικών μπορεί να αφορά συγκεκριμένες ιστορίες ανθρώπων αλλά είναι ένα σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα, που συνοδεύει τον καπιταλισμό στην ιστορία του και αυξάνεται μέσα στην καπιταλιστική κρίση, όπως και όλες οι μορφές βίας. Η ανεργία και η εργασιακή ανασφάλεια, η φτώχεια και η εξαθλίωση, η υποχρηματοδότηση και διάλυση του Κράτους Πρόνοιας, το ξήλωμα της εργατικής νομοθεσίας και όλων των εργατικών κατακτήσεων ενισχύουν τα φαινόμενα βίας, σαν έκφραση της κυριαρχίας, σαν άσκηση εξουσίας πάνω στον πιο «αδύναμο».

Η στάση της Σαραρέ είναι ένα παράδειγμα σθένους και επιμονής, όχι μόνο για τις γυναίκες αλλά και για όλους τους αδύναμους όταν θίγεται το δίκιο και η αξιοπρέπιά τους.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Κατανοώντας την Ιστορία

Συγγραφέας: Τζορτζ Νόβακ

Χρονολογία έκδοσης: Οκτώβριος 2019

Σελίδες: 350

Τιμή: 9 ευρώ

Σε τέτοιες σχετικά δύσκολες εποχές, το **Κατανοώντας την Ιστορία** του Νόβακ προσφέρει μια ανεκτίμητη υπηρεσία, γιατί μας ωθεί να κρίνουμε την εποχή και την περίοδο με μια «μακρά οπτική», κι όχι βραχυπρόθεσμα ή μεσοπρόθεσμα. [...]

Στο **Κατανοώντας την Ιστορία** ο Νόβακ παρουςιάζει την μαρξιστική αντίληψη για την ιστορία και την κοινωνιολογία ως την ύψιστη των επιστημονικών κατακτήσεων των δύο επιστημών. Και αντιπαράκειται με τις κεντρικές ιδέες άλλων αντιλήψεων (Πόπερ, Υπαρξιστών, κ.α.) δίνοντας ταυτόχρονα μια ευσύννοπτη εφαρμογή της στη εξέλιξη του ανθρώπινου είδους και ειδικά της ιστορίας των ΗΠΑ. Εξετάζει επίσης ιδιαίτερα προβλήματα όπως τον νόμο της «άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης» αλλά και τον ρόλο του ατόμου στην ιστορία. Επιπρόσθετα, όπως εύκολα θα διαπιστώσει ο αναγνώστης, ο Νόβακ ήταν ένας από τους ελάχιστους μαρξιστές θεωρητικούς που, στην παρουσίαση της υλιστικής διαλεκτικής, κατόρθωσε να επιτύχει την δύσκολη όσο και αναγκαία ισορροπία μεταξύ της εκλαίκευσης και της

επιστημονικής ακρίβειας και αυστηρότητας. Με αυτή την έννοια, αυτό το βιβλίο αποτελεί κι ένα εύληπτο εγχειρίδιο της υλιστικής διαλεκτικής.

Για τον Νόβακ και τον επαναστατικό μαρξισμό η ιστορία του ανθρώπινου είδους δεν διέπεται από κανενός είδους «ατσάλινους νόμους» ούτε καθορίζεται από την «Θεία Πρόνοια» και δεν έχει κανέναν προδιαγεγραμμένο σκοπό. Αλλά αυτό που ξεχνούν διάφοροι σκεπτικιστές της εποχής μας (και όχι μόνο) είναι ότι η ιστορία στην ανάπτυξή της μέχρι και το καπιταλιστικό σύστημα, δημιουργεί τους δικούς της νόμους και τις δικές της εσωτερικές αναγκαιότητες αλλά και κατευθύνσεις. Είναι σίγουρο ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι αναπόφευκτος κι ότι αποτελεί μία από τις τρεις εναλλακτικές που έχει μπροστά της η ανθρωπότητα-οι άλλες δύο είναι η εξαφάνιση της ανθρωπότητας (από έναν πυρηνικό όλεθρο ή οικολογική καταστροφή) ή ο εκφυλισμός της σε μια δυστοπική κοινωνία. Η ιστορία εξακολουθεί να εξαρτάται από την δράση των ανθρώπων[...]

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάναρνα

Ψυλικατζίδικο “Ψυλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Αυτό είναι το σύνθημα που αναγράφεται σε ένα από τα πανό που έχουν υψώσει οι διαδηλωτές, στο κέντρο της Βαγδάτης, στη συνεχιζόμενη εξέγερση με σχεδόν 300 νεκρούς, χιλιάδες τραυματίες και απροσδιόριστο αριθμό συλλήψεων.

Σύμφωνα με την **Καθημερινή της Κυριακής**, η κυβέρνηση εξετάζει να περιορίσει τις **πορείες** και ουσιαστικά ορισμένες να τις κάνει πρακτικά αδύνατες και άχρηστες. Όλα τα γραφόμενα της εφημερίδας τα επιβεβαίωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος **Στέλιος Πέτσας** στην τηλεόραση του Ant1 με αυτή την αφοπλιστική βλακεία/κουτοπονηριά των **νεοφιλελεύθερων του Μητσοτάκη, που περιέχει μέσα της το δηλητήριο της διαίρεσης και της αντιπαράθεσης της μιας κοινωνικής ομάδας ενάντια στην άλλη: «Οι διαδηλωτές να μπορούν να εκφράζουν τη διαμαρτυρία τους χωρίς να δημιουργούν προβλήματα στους καταστηματάρχες και να υποβάλουν σε ταλαιπωρία τους πολίτες», «είναι απαράδεκτο λίγες εκατοντάδες άτομα να ταλαιπωρούν μια ολόκληρη πόλη» κ.λπ.** Φαίνεται ότι η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση ετοιμάζεται να βάλει σε εφαρμογή ένα σχέδιο του Κ. Μπακογιάννη (δημάρχου Αθηναίων) κατά το οποίο αυτός που θα κάνει πορεία: **α) Θα παίρνει άδεια και από το Δήμο. β) Θα ισχύει η αρχής της αναλογικότητας. Αν είναι λίγοι, στο πεζοδρόμιο. Περισσότεροι, μία λωρίδα. Εάν είναι πολλοί, θα μπορούν να καταλάβουν όλο τον δρόμο. γ) Ο διοργανωτής θα έχει την ευθύνη για ό,τι ζημιές προκαλούνται. Ακόμη η αστυνομία θα ορίζει την τοποθεσία όπου θα γίνονται οι πορείες! Αυτό το μέτρο για τις πορείες δείχνει ότι η αντιδραστική κυβέρνηση Μητσοτάκη φοβάται την αντίδραση των μαζών λόγω της πολιτικής της, που λίγο πολύ είναι ίδια με αυτή των χωρών όπου οι εργατικές και λαϊκές μάζες έχουν**

“Οι δρόμοι είναι κλειστοί με εντολή του λαού”

εξεγερθεί. Σαράντα έξι χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου που καθιέρωσε το σύνθημα «νόμος είναι το δίκιο του εργάτη», πρέπει δώσουμε να καταλάβουν όλα αυτά τα μνημονικά σκουπίδια, ότι «οι δρόμοι θα μείνουν κλειστοί μόνο με εντολή του λαού».

Να γιατί τρέμουν

1. Σύμφωνα με τη Eurostat το 31,8% των Ελλήνων απειλείται από τη φτώχεια, κατατάσσοντας τη χώρα μας στην τρίτη θέση μετά τη Βουλγαρία (32,8%) και τη Ρουμανία (32,5%). Ακόμη το 2018 πάνω από 109 εκ. άνθρωποι στην ΕΕ βρίσκονταν στα όρια της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού, ο αριθμός αντιστοιχεί στο 21,7% του συνολικού πληθυσμού της.

2. Σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ η κανονικότητα των μνημονιακών κυβερνήσεων προκαλεί σοκ και δέος μια που όπως δείχνουν τα στοιχεία «ένας στους τρεις εργαζόμενους αμείβεται με 400 ευρώ μικτά (περίπου 350 ευρώ καθαρά), και αυτή η κατάσταση όχι μόνο δε μειώνεται αλλά και εξαπλώνεται και γενικεύεται! Έτσι, σύμφωνα με την ΕΡΓΑΝΗ (Υπ. Εργασίας), το μήνα Οκτώβριο, ΜΟΝΟ το 37% των νέων προσλήψεων ήταν πλήρους απασχόλησης, ενώ ποσοστό 63% ήταν με καθεστώς μερικής και εκ περιτροπής, με μηνιαίο μισθό γύρω στα 300 ευρώ. Σε μεγάλο βαθμό οι εργοδότες επωφελήθηκαν από τον πρόσφατο νόμο που ψήφισε η ΝΔ τον λεγόμενο «αναπτυξιακό».

3. Σύμφωνα με τα στοιχεία **Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ)**, περισσότεροι από **1,2 εκ. φορολογούμενοι έχουν υποστεί κατασχέσεις ενώ**

περίπου 1,8 εκ. οφειλέτες είναι εκτεθειμένοι σε αναγκαστικά μέτρα είσπραξης. Επιπλέον, τα «φρέσκα» (αρχή του έτους έως τον Σεπτέμβριο) ληξιπρόθεσμα χρέη έφτασαν τα 5 δισ. ευρώ (4,907 δισ. ευρώ), ποσό που έρχεται να προστεθεί σε ένα συνολικό ληξιπρόθεσμο υπόλοιπο 104,916 δισ. ευρώ.

4. Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση εξαγγελε πρόσφατα την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και την διάλυση των εργασιακών σχέσεων για τους νεοπροσλαμβανόμενους εργαζόμενους. Αυτό είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσει σε πανάκριβη ηλεκτρική ενέργεια για τους εργαζόμενους και σε ευέλικτες εργασιακές σχέσεις και σε μισθούς πείνας. Ακόμη, αυτό είναι μόνο η αρχή, μια που σύντομα αυτές οι εργασιακές σχέσεις θα επεκταθούν στον ευρύτερο και στενό δημόσιο τομέα. Η νέα «κανονικότητα» που προετοιμάζουν μεθοδικά οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι της ΝΔ, είναι μια κοινωνία φτώχειας και εξαθλίωσης, όπου η «ανάπτυξη» και η «ανταγωνιστικότητα» της καπιταλιστικής οικονομίας θα στηρίζεται όλο και περισσότερο σε ένα διευρυμένο «**εργασιακό μεσαίωνα**».

5. Η προεκλογική υπόσχεση για «λιγότερους φόρους», τελικά, αφορά μόνο τις επιχειρήσεις. Από 28% στο 24% φέτος (και στο 20% από του χρόνου) για τα κέρδη, όπως και τη μείωση στη φορολόγηση των μερισμάτων από 10% στο 5%. Ακόμη και το φιλοκυβερνητικό «Βήμα» παραδέχτηκε ότι τα φορολογικά μέτρα δεν αφορούν τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, αφού «**οι παρεμβάσεις είναι σχεδόν μηδενικές για τον ευρύ κύκλο των μισθωτών...**».

Επιπλέον, σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών, τουλάχιστον 5 δισ. ευρώ ετησίως (!) από τον εισπραχθέντα ΦΠΑ (δηλαδή τον φόρο πάνω στην κατανάλωση που έχουν ήδη πληρώσει τα λαϊκά νοικοκυριά) «**παρακρατείται**» από τις επιχειρήσεις.

Την ίδια περίοδο που τα ποσοστά της φτώχειας αυξάνονται και τα αντεργατικά μέτρα διαδέχονται το ένα το άλλο, ο Μητσοτάκης και η παρέα του προχώρησαν σε ακόμη μια χαριστική πράξη προς τις επιχειρήσεις, μειώνοντας την προκαταβολή του φόρου από 100% σε 90 % που σημαίνει ένα δώρο περίπου 200 εκ. Ευρώ.

Πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε

Σε πολλές χώρες του κόσμου (Χιλή, Εκουαδόρ, Λίβανος, Ιράκ, Αργεντινή κ.λπ.) οι εργατικές και λαϊκές μάζες έχουν εξεγερθεί απέναντι σε κυβερνήσεις που εφάρμοσαν την ίδια πολιτική με αυτή που εφαρμόζει η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη και όλες οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις. Τα αποτελέσματα της ανάπτυξης που υποσχέθηκαν με το αμόκ ιδιωτικοποιήσεων και την παράδοση σε κερδοσκόπους επιχειρηματίες, όλων των κοινωνικών υπηρεσιών και των δημόσιων οργανισμών (παιδεία, υγεία, συντάξεις, ηλεκτρισμό, μεταφορές, νερό κ.ά.) ήταν η πλήρης καταστροφή των οικονομικών και των κοινωνιών, εκτός από το πλουσιότερο 1%. Η «κανονικότητα» της νεοφιλελεύθερης ΝΔ, των ιδιωτικοποιήσεων, των μεσαιωνικών εργασιακών σχέσεων, των 300 ευρώ τον μήνα, του «Νόμου και της Τάξης», οδηγούν σ' αυτό που έχει πει ο μεγάλος ποιητής Ελύτης, «όταν ακούς τάξη, ανθρώπινο κρέας μυρίζει»! Έχουμε καθήκον να τους σταματήσουμε, πριν να είναι πολύ αργά.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Οκτώβρης του 2019 ήταν ο **θερμότερος Οκτώβρης** που έχει καταγραφεί στον πλανήτη, ανακοίνωσε η ευρωπαϊκή υπηρεσία Copernicus, επισημαίνοντας ότι πρόκειται για τον πέμπτο συνεχόμενο μήνα κατά τον οποίο καταρρίπτεται ή προσεγγίζεται ένα ρεκόρ. Η μέση θερμοκρασία του φετινού Οκτώβρη ήταν 0,63 βαθμούς Κελσίου πάνω από τη μέση θερμοκρασία της περιόδου αναφοράς 1981-2000, καταρρίπτοντας με πολύ μικρή διαφορά (0,01 βαθμούς Κελσίου) το ρεκόρ του Οκτώβρη του 2015, ενώ ξεπερνά κατά 1,2 βαθμούς Κελσίου τη θερμοκρασία της προβιομηχανικής περιόδου. Ο Ιούνιος του 2019 ήταν ο θερμότερος Ιούνιος και ο Ιούλης κατέγραψε το απόλυτο ρεκόρ του θερμότερου μήνα που έχει ποτέ καταγραφεί. Ο Αύγουστος του 2019 ήταν ο δεύτερος θερμότερος Αύγουστος και ο Σεπτέμβρης ο θερμότερος παγκοσμίως. Τα τέσσερα τελευταία χρόνια ήταν τα θερμότερα που έχουν ποτέ καταγραφεί στον πλανήτη. Στο πλαίσιο αυτό, χιλιάδες επιστήμονες από όλο τον κόσμο συνυπογράφουν μια διακήρυξη, με την οποία προειδοποιούν ότι πλέον υπάρχει όχι απλώς κλιματική αλλαγή αλλά κλιματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Οι 58 από τις 100 θέσεις που δημιουργούνται στην Ελλάδα είναι **μερικής και εκ περιτροπής εργασίας**, με αμοιβές ύψους 300 ευρώ τον μήνα. Μόνο τον Σεπτέμβρη, έγιναν 7.000 μετατροπές συμβάσεων εργασίας πλήρους απασχόλησης σε μερική και εκ περιτροπής. Η πλειοψηφία των εργοδοτών προσλαμβάνουν εργαζόμενους με μερική ή εκ περιτροπής απασχόληση, μεγαλώνοντας καθημερινά τη γενιά των 300 ευρώ.

Έρευνα της Eurostat δείχνει ότι, το προηγούμενο δωδεκάμηνο, από τα περίπου 230 εκατομμύρια εργαζόμενους στην ΕΕ, οι 2 στους 10 ήταν μερικώς απασχολούμενοι — δηλαδή 46 εκατομμύρια. Από τους τελευταίους, το 18% (8 εκ. περίπου) δηλώνει ότι θα ήθελε να εργάζεται για περισσότερες ώρες. Όμως, ενώ στην Ολλανδία μόνο το 10% των υποαπασχολούμενων θα ήθελε να εργάζεται περισσότερες ώρες, στην Ελλάδα το αντίστοιχο ποσοστό φθάνει το εντυπωσιακό 70% (253.000 εργαζόμενοι), στην Κύπρο το 52%, στην Ισπανία το 45% και στην Πορτογαλία το 37%. Ενδεικτικά είναι και τα αντίστοιχα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, που δείχνουν ότι επί συνόλου 362.000 μερικώς απασχολούμενων, οι 253.000 δήλωσαν εξαρχής ότι, επειδή δεν βρήκαν θέση πλήρους απασχόλησης, εξωθήθηκαν στην υποαπασχόληση.

Μεταξύ των χωρών με τα **υψηλότερα ποσοστά ανεργίας** στην ΕΕ εξακολουθεί να συγκαταλέγεται η Ελλάδα, σύμφωνα με στοιχεία της Ευρωπαϊκής Στατιστικής Υπηρεσίας, που δόθηκαν πρόσφατα στη δημοσιότητα. Συγκεκριμένα, η ανεργία στην Ελλάδα διαμορφώθηκε επίσημα στο 18,5% τον Ιανουάριο του 2019, έναντι 18,4% τον Δεκέμβριο του προηγούμενου έτους. Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, το ποσοστό ανεργίας στους άνδρες διαμορφώθηκε στο 14,5% και στις γυναίκες στο 23,6%. Το ποσοστό ανεργίας των νέων (κάτω των 25 ετών) ανήλθε στο 39,7% τον Ιανουάριο του 2019.

Συνολικά στην Ευρωζώνη, σύμφωνα με στοιχεία του Μαρτίου 2019, η επίσημη ανεργία διαμορφώθηκε στο 7,7%, έναντι 7,8% τον Φεβρουάριο και 8,5% έναν χρόνο πριν. Ειδικότερα, εκτιμάται ότι τον Μάρτιο ο αριθμός των ανέργων στην ΕΕ ανήλθε στα 15,9 εκατομμύρια και στην Ευρωζώνη στα 12,6 εκατομμύρια. Τα υψηλότερα επίπεδα ανεργίας καταγράφηκαν στην Ελλάδα (18,5%), στην Ισπανία (14%) και στην Ιταλία (10,2%), ενώ τα χαμηλότερα στην Τσεχία (1,9%) και στη Γερμανία (3,2%).

Τον Μάρτιο, η ανεργία των νέων στην ΕΕ διαμορφώθηκε στο 14,5%. Τα υψηλότερα ποσοστά ανεργίας των νέων καταγράφονται στην Ελλάδα (39,7%), στην Ισπανία (33,7%) και στην Ιταλία (30,2%), ενώ τα χαμηλότερα στη Γερμανία (5,6%) και στην Τσεχία (6,3%).

Όχι στην ιδιωτικοποίηση των απορριμάτων! Ή με τους σκουπιδιάρηδες ή με τα σκουπίδια

Στο «αναπτυξιακό» πολυνομοσχέδιο που ψήφισαν τα μνημονιακά σκουπίδια της κυβέρνησης της ΝΔ στις 24/10 και περιλαμβάνει πάνω από 200 άρθρα, προβλέπεται η δυνατότητα σύμβασης με ιδιώτες για την αποκομιδή και διαχείριση μεγάλου τμήματος των υπηρεσιών καθαριότητας και των υπηρεσιών πρασίνου.

Στο άρθρο 179 του νομοσχεδίου προβλέπεται πως: «Το δημοτικό συμβούλιο, μπορεί κατά την κρίση του, να αποφασίζει για τη σύναψη δημόσιας σύμβασης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 4412/2016 (Α' 147) για την εκτέλεση συγκεκριμένων υπηρεσιών συλλογής και μεταφοράς στερεών αποβλήτων και ανακυκλώσιμων υλικών καθαριότητας κοινόχρηστων χώρων και δημοτικών κτιρίων, συντήρησης χώρων πρασίνου και ηλεκτροφωτισμού. Με απόφαση καθορίζονται ιδίως, το αντικείμενο των παρεχόμενων υπηρεσιών, η διάρκεια και η περιοχή, εντός της οποίας αυτές παρέχονται».

Η νέα διάταξη νόμου έρχεται να αλλάξει το άρθρο 61 του Ν. 3979/2011 το οποίο προέβλεπε τα εξής:

«Για την παροχή συγκεκριμένων υπηρεσιών συλλογής και μεταφοράς στερεών αποβλήτων και ανακυκλώσιμων υλικών, καθαριότητας κοινόχρηστων χώρων και δημοτικών κτιρίων, ακολουθείται η διαδικασία για τη σύναψη δημόσιων συμβάσεων παροχής υπηρεσιών, που προβλέπεται στις διατάξεις του π.δ. 60/2007 (Α' 64), σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 209 και 273 του Κ.Δ.Κ. (ν. 3463/2006). Με αιτιολογημένη απόφαση του δημοτικού συμβουλίου, η οποία λαμβάνεται με την απόλυτη πλειοψηφία του συνόλου των μελών, τεκμηριώνεται η αδυναμία εκτέλεσης συγκεκριμένων υπηρεσιών με ίδια μέσα του δήμου και καθορίζονται, ιδίως, το αντικείμενο των παρεχόμενων υπηρεσιών, η διάρκεια και η περιοχή, εντός της οποίας αυτές παρέχονται.»

Δηλαδή το νομοσχέδιο προβλέπει ότι οι **δήμαρχοι θα μπορούν να αναθέτουν σε ιδιώτες τις υπηρεσίες καθαριότητας, πρασίνου και ηλεκτροφωτισμού** με αποφάσεις που θα παίρνονται στα Δημοτικά Συμβούλια με απλή πλειοψηφία και όχι όπως ίσχυε με απόλυτη πλειοψηφία και αιτιολογημένη απόφαση για τη σύναψη σύμβασης.

Όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις των προηγούμενων χρόνων κατακρεούργησαν το δημόσιο και τις δημοτικές υπηρεσίες, με απολύσεις και κάθετη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης προς αυτούς, δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις να παρουσιάσουν τους εργολάβους σαν την «μοναδική λύση» για την καθαριότητα κ.ά.

Ήδη έχει δοθεί από το κράτος σε ιδιωτικές εταιρείες άδεια ίδρυσης και λειτουργίας μονάδων για καύση απορριμμάτων (π.χ. ΜΠΟΜΠΟΛΑΣ στην Κοζάνη) που σε συνδυασμό με την ανυπαρξία ενός ενιαίου κρατικού σχεδιασμού για την διαχείριση, ανακύκλωση, και ταφή, οδηγεί πολλούς δήμους να καταφύγουν σε αυτές πληρώνοντας τεράστια ποσά από τα τέλη που καταβάλλουν οι δημότες. Επίσης η διαχείριση της ανακύκλωσης έχει και αυτή ανατεθεί αποκλειστικά σε ιδιωτικές εταιρείες (εξάιρεση ο Δήμος Βύρωνα) που δεν τηρούν στοιχειώδεις προδιαγραφές ασφαλείας με αποτέλεσμα μέχρι τώρα την πρόκληση σοβαρών ατυχημάτων.

Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της Ν.Δ με το «αναπτυξιακό» νομοσχέδιο –βαδίζοντας φυσικά στον δρόμο που χάραξε ο ΣΥΡΙΖΑ– εντελώς πραξικοπηματικά δίνει γη και ύδωρ σε κεφάλαιο, ιδιωτικές εταιρείες και εργολάβους της καθαριότητας, επιταχύνοντας τις ιδιωτικοποιήσεις και των πιο στοιχειωδών κοινωνικών λειτουργιών, εις βάρος των εργαζομένων σε αυτές τις υπηρεσίες, των δήμων και συνολικά της κοινωνίας:

1. Η ιδιωτικοποίηση των παραπάνω υπηρεσιών σε εργολάβους θα αυξήσει κατακόρυφα το κόστος τους, που θα μετακυλιστεί στους δημότες με την επιβολή δυσβάσταχτων δημοτικών τελών, όπως έχει συμβεί σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες που ιδιωτικοποιήθηκαν (π.χ δήμος Θεσσαλονίκης, δήμος Ρόδου κ.λπ.). Η δε ποιότητα των υπηρεσιών θα εξαρτάται από την «καλή διάθεση» του κάθε εργολάβου που η μόνη του επιδίωξη θα είναι προφανώς η μεγιστοποίηση των κερδών του και όχι η κάλυψη των κοινωνικών αναγκών.

2. Θα έχουμε απολύσεις εργαζομένων, μόνιμων και συμβασιούχων από τους δήμους, οι οποίοι θα χαρακτηριστούν «πλεονάζον προσωπικό». Έτσι θα επιταχυνθεί και με αυτόν τον τρόπο η διάλυση όσων δημόσιων δομών/ υπηρεσιών απομείνουν (ελλείψεις μόνιμου προσωπικού, παλαιωμένος μηχανολογικός εξοπλισμός από τη μη συντήρηση κ.ά.). Αυτές οι πολιτικές πληρώνονται με αίμα από τους εργαζόμενους στην καθαριότητα (μόνιμους και συμβασιούχους), αφού τα τελευταία χρόνια οι εργατικές δολοφονίες συναδέλφων, ειδικά στην καθαριότητα, έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο.

3. Ενισχύονται οι μαφιόζικες εργολαβικές εταιρείες καθαριότητας. Εδώ και δεκαετίες έχει εκχωρηθεί σε εταιρείες εργολάβων/εργασιακά κάτεργα η καθαριότητα, η φροντίδα του πρασίνου και των κοινόχρηστων χώρων σε νοσοκομεία, ΙΚΑ, υπουργεία, ΔΕΚΟ κ.ά. με τρομερές επιπτώσεις στις εργασιακές σχέσεις. Απλήρωτοι εργαζόμενοι για μήνες, απολύσεις, ανασφάλιστη εργασία, εργοδοτική τρομοκρατία κ.ο.κ. Τα στοιχεία αυτά μάλιστα είναι καταγεγραμμένα και από το Υπουργείο Εργασίας το οποίο έχει χαρακτηρίσει τις επιχειρήσεις αυτές, ως επιχειρήσεις υψηλής παραβατικότητας.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση, το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα βουλιάζει στην αναποτελεσματικότητα και την διάλυση, κυρίως ως αποτέλεσμα της άθλιας κόντρας που έχει ξεσπάσει μεταξύ της αστικοποιημένης/μνημονιακής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΠΑΣΚΕ – ΔΑΚΕ – ΣΥΡΙΖΑ) και της σταλινικής γραφειοκρατίας του ΠΑΜΕ για τις καρέκλες και εκφράζεται σε πολλές ομοσπονδίες και στην ΓΣΕΕ. Οι ηγεσίες της ΓΣΕΕ και ΑΔΕ-ΔΥ δεν συντόνισαν από κοινού μια απεργιακή απάντηση, αποδυναμώνοντας τις απεργίες που καλέστηκαν στις 24 Σεπτεμβρίου και στις 2 Οκτώβρη, ενώ τήρησαν σιγή ιχθύος την ημέρα ψήφισης του πολυνομοσχεδίου. Παρόλα αυτά οι εργαζόμενοι στους δήμους κινητοποιήθηκαν με αφορμή την 48ωρη απεργία που καλέστηκε από την ΠΟΕ-ΟΤΑ για τις 22 και 23 Οκτώβρη. Βέβαια η απεργία αφορούσε μόνο τους εργαζόμενους των δήμων στους συγκεκριμένους κλάδους που χτυπάει άμεσα το νομοσχέδιο και όχι το σύνολο των εργαζομένων. Μία κίνηση διασπαστική που αποδυνάμωσε την όποια δυνατότητα ενιαίας κινητοποίησης των εργαζομένων στους δήμους και κλιμάκωσης του αγώνα τους.

Η οργάνωση σε κάθε χώρο δουλειάς σε επιτροπές και σε Συνδικάτα, η ενότητα, η αποφασιστικότητα και αλληλεγγύη, με συγκεκριμένο σχέδιο που θα εξυπηρετεί/υπερασπίζεται μόνο τα συμφέροντα των εργαζομένων, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση και την ανασύνταξη των δυνάμεών μας. Η μόνο εγγύηση για μία πραγματική απερίθωτη των εργαζομένων που θα σταματήσει την επίθεση που δεχόμαστε και θα στείλει στον αγύριστο τα μνημόνια και όλους τους υπηρέτες τους.

- Όχι στην εμπορευματοποίηση της διαχείρισης των απορριμάτων και σε κάθε μορφή ιδιωτικοποίησης. Εξω οι εργολάβοι. Να μην θησαυρίσουν οι ιδιωτικές εταιρείες στις πλάτες μας.

- Ενιαίος κρατικός φορέας διαχείρισης και διάθεσης αποβλήτων/απορριμάτων, που θα στηρίζεται πάνω στις εργατικές και κοινωνικές ανάγκες και όχι στα επιχειρηματικά κέρδη.

- Μονιμοποίηση των εργολαβικών εργαζομένων και νέες προσλήψεις μόνιμο προσωπικού. Να διασφαλιστούν τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων των δήμων.

- Αυστηρός έλεγχος, τήρηση και επέκταση των μέτρων προστασίας της υγείας και της ασφάλειας των εργαζομένων.

■ Άννα Α.

Επίκαιρα...

Άμεση απόσυρση των κατηγοριών σε βάρος του αγωνιστή Ν. Χαραλαμπίδου

Αξιωματικός του στρατού, πρώην διοικητής μονάδας της Αλεξανδρούπολης, κατέθεσε μήνυση για «συκοφαντική δυσφήμιση κατ' εξακολούθηση», με βάση αναρτήσεις στον ιστότοπο της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων και του Δικτύου Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος». Οι εν λόγω αναρτήσεις αποτελούν καταγγελίες για πράξεις του συγκεκριμένου αξιωματικού, που έγιναν το 2014 και το 2018 από δύο διαφορετικά άτομα, άγνωστα μεταξύ τους, τα οποία απευθύνθηκαν στην Επιτροπή. Η μήνυση έγινε κατά των διαχειριστών του ιστότοπου της Επιτροπής και στη συνέχεια προσωποποιήθηκε στον αγωνιστή Νίκο Χαραλαμπίδου.

Η ημερομηνία της δίκης επισπεύστηκε με έντονη μεθόδευση και ορίστηκε για τις 21 Νοέμβρη στην Αλεξανδρούπολη, χωρίς να δοθεί η δυνατότητα κατάθεσης απολογητικού υπομνήματος του κατηγορούμενου, μετά από «ανεύθυνους» χειρισμούς των Αστυνομικών Τμημάτων που είχαν αναλάβει να το παραλάβουν. Πρακτικά, πρόκειται για μια προσπάθεια να γίνει η δίκη όσο πιο γρήγορα και σιωπηλά γίνεται, πολύ μακριά από την κατοικία του κατηγορούμενου, χωρίς το υπόμνημα, και κυρίως αποφεύγοντας οποιαδήποτε παρέμβαση του κινήματος, έτσι ώστε να επιτευχθεί μια εύκολη και γρήγορη καταδίκη.

Η δίωξη με την κατηγορία της «συκοφαντικής δυσφήμισης κατ' εξακολούθηση» δεν έχει βάση και έχει σκοπό να λογοκρίνει το Δίκτυο «Σπάρτακος» και την Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων. Στην ουσία της, αποτελεί προσπάθεια φίμωσης και τρομοκράτησης του κινήματος, εντός και εκτός στρατοπέδων.

Κάτω τα χέρια από το άσυλο –

Επίθεση των ΜΑΤ στην ΑΣΟΕΕ

Στις 30/10, οι τραμπούκοι της ΕΛ.ΑΣ. έδειξαν ακόμα μια φορά το θρασύδειλο πρόσωπό τους απέναντι στους φοιτητές. Έπειτα από διαμαρτυρία συμπαράστασης στον εξεγερμένο λαό της Χιλής (που γινόνταν στην οδό Πατησίων), τα ΜΑΤ βρήκαν αφορμή να θέσουν την ΑΣΟΕΕ σε ασφυκτικό κλοιό. Πολλά δακρυγόνα εκτοξεύτηκαν από τις δυνάμεις καταστολής εντός του προαυλίου, σε ώρα μαθημάτων, με τους φοιτητές να μην μπορούν να αναπνεύσουν από την αποπνικτική ατμόσφαιρα, δημιουργώντας μια «εμπόλεμη ζώνη» για αρκετή ώρα. Μετά από τρεις μέρες, και διόλου τυχαία, οι πάνοπλοι μπάτσοι των ΕΚΑΜ και της Αντιτρομοκρατικής περικύκλωσαν για ακόμα μια φορά το πανεπιστήμιο και εκκένωσαν την κατάληψη «Βανκούβερ», σε κτήριο που ανήκε στην ΑΣΟΕΕ.

Αυτή η κατάσταση αποτελεί άμεσο επακόλουθο της κατάργησης του ασύλου και του δόγματος «Νόμος και Τάξη» της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Θέλουν πανεπιστήμια «νεκροταφεία», χωρίς καν υπόνοια αντίστασης στη μνημονιακή λαίλαπα, για να περνάνε οποιοδήποτε μέτρο καταστρέφει τις ζωές μας, ανενόχλητοι και χωρίς κανένα απολύτως εμπόδιο. Διαλύουν καταλήψεις, όχι γιατί είναι χώροι πολιτικής έκφρασης και ριζοσπαστικοποίησης ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές τους. Σήμερα εκτοξεύουν δακρυγόνα εντός και εκτός σχολών, αύριο θα διαλύουν συνελεύσεις και καταλήψεις που θα μάχονται για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, για εργασία και μέλλον με δικαιώματα. Ο νέος νόμος-πλαίσιο, που φέρνει η υπουργός Παιδείας Κεραμέως, φανερώνει τη λύσσα της ακραία νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της ΝΔ ενάντια στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Θέλουν πανεπιστήμια εκτρώματα της «ελεύθερης αγοράς», πετώντας τους φοιτητές εκτός σχολών, επιβάλλοντας δίδακτρα, κλείνοντας και καταργώντας σχολές και τμήματα και διαλύοντας τα πτυχία και τα εργασιακά μας δικαιώματα.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ! Όχι στο φακέλωμα των συνδικάτων απ' όπου κι αν προέρχεται

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψήφισε στα τέλη Οκτώβρη το «αναπτυξιακό νομοσχέδιο», ουσιαστικά τον νόμο των λίγων, των μαυραγοριτών εργοδοτών, των αρπακτικών των πολυεθνικών. Με τη στήριξη και των υπόλοιπων μνημονιακών και ακροδεξιών, τη σιωπή και τα εμπόδια που προέβαλε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κάθε απόχρωσης, ξηλώνουν τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων και του ελληνικού λαού. Μέρα με τη μέρα ξεδιπλώνεται και το καταστροφικό έργο του ΣΥΡΙΖΑ, που έλυσε τα χέρια της ΝΔ, αφού τα περισσότερα μνημονιακά μέτρα τα είχε νομοθετήσει αυτός.

Φακέλωμα των Συνδικάτων αλά ελληνικά!

Μέσα στη σωρεία αντεργατικών μέτρων, θα δημιουργηθεί ένα συνδικαλιστικό μητρώο, το λεγόμενο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Εργαζομένων (ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε.). Αντίστοιχο προβλέπεται και για τους εργοδότες, το ΓΕ.ΜΗ.Ο.Ε. Παρόλο που αυτά φαίνονται σχεδόν ίδια (διαφέρουν σε ένα γράμμα), η ουσία τους είναι διαφορετική. Φυσικά, το συγκεκριμένο μέτρο «ντύθηκε» με ψέματα και ανακρίβειες περί «κάθαρσης» του Συνδικαλιστικού Κινήματος. Ο εργατοκτόνος Βρούτσης μίλησε για «σωματεία-μαϊμού» και είπε ότι τα συνδικάτα ωφελούνται όσον αφορά την υπογραφή Σ.Σ.Ε., αλλά και τη «δημοκρατική λειτουργία» τους. Σε ποιες Σ.Σ.Ε. αναφέρεται, σε αυτές που στα επόμενα άρθρα του νομοσχεδίου ουσιαστικά καταργούνται, όπως και η δυνατότητα υπογραφής τους; Όσο για τις μαϊμούδες, στη ΔΑΚΕ ξέρουν καλύτερα, αφού είναι ειδικοί σε αυτά! Η μόνη αλήθεια είναι ότι το συγκεκριμένο μέτρο στοχεύει στο φακέλωμα των Συνδικάτων!

Το ζήτημα δεν έγκειται μόνο στα προσωπικά δεδομένα. Με το φακέλωμα των Συνδικάτων στοχεύουν:

α) Στον αποκλεισμό των Συνδικάτων από τη δυνατότητα να υπογράφουν Σ.Σ.Ε., λόγω

αντιπροσωπευτικότητας. Στο ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε., που θα είναι μέρος του συστήματος ΕΡΓΑΝΗ, θα εμπεριέχονται όλα τα στοιχεία των Σωματείων (μητρώα μελών κ.τ.λ.), ώστε να κρίνεται ή να προσβάλλεται η αντιπροσωπευτικότητα ενός Σωματείου ή μιας Ομοσπονδίας. Αυτό θα συνδυάζεται με το ΓΕ.ΜΗ.Ο.Ε. των εργοδοτών, όπου γι' αυτούς το σύστημα θα λειτουργεί ευεργετικά στην περίπτωση που δεν απασχολούν το 50%+1 των εργαζομένων του κλάδου ή του επαγγέλματος, τοπικά ή εθνικά, όταν μια Σ.Σ.Ε. ζητηθεί να κηρυχτεί ως υποχρεωτική από την πλευρά των εργαζομένων.

β) Στον περιορισμό, την αδυναμία κήρυξης ή την ποινικοποίηση των απεργιών! Με το ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε. θα ελέγχεται πολύ πιο εύκολα και γρήγορα αν ένα Σωματείο μπορεί να κάνει απεργία, με χρήση του απεργοκτόνου νόμου του ΣΥΡΙΖΑ για απόφαση του 50%+1 των οικονομικά τακτοποιημένων μελών του Σωματείου. Έτσι, θα προσβάλλονται στα δικαστήρια, σε ελάχιστο χρόνο, αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων ή ΔΣ, κηρύσσοντας τις απεργίες παράνομες και καταχρηστικές.

γ) Στον περαιτέρω έλεγχο και κρατική παρέμβαση στη λειτουργία των Συνδικάτων. Μέχρι τώρα, και πέρα από τα ψέματα του Βρούτση και της ΝΔ, υπήρχε εποπτική αρχή των Συνδικάτων, τα δικαστήρια, που ευνοούσε την πλήρη και άμεση ασυδοσία και τρομοκρατία των εργοδοτών. Τώρα θα είναι και η κυβέρνηση και το κράτος, ένα βαθύ, μνημονιακό και μητσοτακικό κράτος, αποκλειστικά στις υπηρεσίες των λίγων: των εργοδοτών και πολυεθνικών.

Όλα τα παραπάνω είναι απόρροια ενός μόνο άρθρου του πολυνομοσχεδίου που πέρασε. Αλλά έπεται και συνέχεια, καθώς αν τα παραπάνω δεν επαρκούν, υπάρχει η ΕΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ που προέβλεψαν και νομοθέτησαν!

Φακέλωμα των Συνδικάτων εις τριπλούν και με ευρωπαϊκή πινελιά!

Με βάση τον νόμο 4557/2018, «Πρόληψη και καταστολή της νομιμοποίησης εσόδων

από εγκληματικές δραστηριότητες και της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας (ενσωμάτωση της Οδηγίας 2015/849/ΕΕ) και άλλες διατάξεις», τα Διοικητικά Συμβούλια όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων υποχρεούνται να καταγράψουν σε ειδική πλατφόρμα, με τίτλο «Κεντρικό Μητρώο Πραγματικών Δικαιούχων» (Κ.Μ.Π.Δ.), τα ατομικά στοιχεία των μελών των προεδρείων τους. Η κυβέρνηση της ΝΔ, συνεχίζοντας και επαυξάνοντας τη μνημονιακή κανονικότητα, νομοθετεί ότι η καταληκτική ημερομηνία για την υποβολή των δηλώσεων αυτών είναι η 28η Νοέμβρη (ύστερα από παράταση που έδωσε). Μετά ακολουθεί πρόστιμο 10.000€(!), ενώ για όσους επιμένουν να μην «συμμορφώνονται» με τις κυβερνητικές εντολές, τα πρόστιμα διπλασιάζονται(!!).

Πρόκειται για οδηγία της ΕΕ, με στόχο τη δημιουργία ενός μητρώου νομικών προσώπων σε ευρωπαϊκό επίπεδο μέχρι το 2021. Η ΕΕ αποδεικνύει καθημερινά το πόσο αντιδραστική γίνεται, το μένος και τον «ακήρυχτο» πόλεμο που έχει εξαπολύσει ενάντια στους ευρωπαίους εργαζόμενους και φτωχούς. Ο ΣΥΡΙΖΑ έτρεξε κατευθείαν τότε να νομοθετήσει και η ΝΔ τώρα εφαρμόζει τον νόμο.

α) Ο νόμος/οδηγία αντιμετωπίζει τα Συνδικάτα ως εν δυνάμει «εγκληματικές οργανώσεις», χώρους όπου γίνεται ξέπλυμα μαύρου χρήματος, ή ως «οντότητες», που μπορεί και να «χρηματοδοτούν την τρομοκρατία». Πρόκειται πραγματικά για μια θρασύτατη πολιτική ενέργεια, που βάζει τα συλλογικά όργανα των εργαζομένων, συνδικάτα με δημοκρατικά εκλεγμένη διοίκηση, στο ίδιο τσουβάλι με τις επιχειρήσεις και τις παράνομες δραστηριότητές τους, τους ανθρώπους της νύχτας και του υποκόσμου, τους σύγχρονους δουλεμπόρους, τους εμπόρους ναρκωτικών και όπλων, τους κάθε λογής μαφιόζους.

β) Ποινικοποιεί, φακελώνει και στοχοποιεί τα Συνδικάτα, με χαρακτήρα τιμωρητικό για όσους δεν δώσουν τα στοιχεία τους. Το πρόστιμο θα πηγαίνει κατευθείαν στην εφορία ως

ταυτότητα οφειλής. Συνδικαλιστές και σωματεία θα διώκονται με τις αυστηρότερες διατάξεις και ποινές.

Φυσικά, ο νόμος/οδηγία αφήνει έξω τις offshore επιχειρήσεις, το σκιώδες τραπεζικό σύστημα και την παρασιτική οικονομία, με όλα αυτά τα «τοξικά προϊόντα», που στην ουσία είναι ο υπέρτατος τζόγος και οι πραγματικές εστίες ανομίας.

Έτσι, η κυβέρνηση της ΝΔ με το πολυνομοσχέδιο, αλλά και κάνοντας χρήση της οδηγίας και του νόμου του ΣΥΡΙΖΑ, στοχεύει να ξεκάνει και να ελέγξει πλήρως το οργανωμένο Συνδικαλιστικό Κίνημα, για να επιφέρει καίρια πλήγματα και να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους και όσους ασκούν τα δημοκρατικά τους δικαιώματα, όσους συνδικαλιζούνται, απεργούν και αγωνίζονται. Η εισβολή του ΣΔΟΕ στα γραφεία της ΕΛΜΕ Πειραιά πριν από έναν περίπου χρόνο και η κατάσχεση των περιουσιακών της στοιχείων (υπολογιστές κ.λπ.), τα πρόστιμα σε διάφορα πολιτικά Στέκια, μόνο μεμονωμένα περιστατικά δεν ήταν και θα επεκταθούν! Εργαζόμενοι, να οργανωθούμε και να αντισταθούμε!

**Κανένας κρατικός/κυβερνητικός έλεγχος στα Σωματεία!
Απόσυρση ΤΩΡΑ της υπουργικής απόφασης για το «Κεντρικό Μητρώο Πραγματικών Δικαιούχων», που φακελώνει και στοχοποιεί τα Συνδικάτα!**

■ Βασίλης Κεφαλάς

Αποτελέσματα εκλογών Ενιαίου Σωματείου Vodafone Wind Victus Σταθερά στον δρόμο της ενότητας και του αγώνα

Στις 8-10 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκαν οι ετήσιες αρχαιρεσίες του Πανελληνίου Σωματείου Εργαζομένων Vodafone-Wind-Victus για την ανάδειξη Διοικητικού Συμβουλίου, Ελεγκτικής Επιτροπής και αντιπροσώπων στις δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις Εργατικό Κέντρο Αθήνας και ΟΙΥΕ. Οι εκλογές έγιναν με ενιαίο ψηφοδέλτιο, ψήφισαν 97 συνάδελφοι (104 πέρυσσι) και βρέθηκαν 97 έγκυρα ψηφοδέλτια.

Η συμμετοχή κινήθηκε ακριβώς στα ίδια επίπεδα με πέρυσι σε Victus και Vodafone, μικρή υποχώρηση καταγράψαμε στη Wind. Το συνολικό εκλογικό αποτέλεσμα καταγράφει την συγκράτηση των δυνάμεων του Σωματείου, γεγονός που από μόνο του αποτελεί μια επιτυχία, για τις δύσκολες συνθήκες στις οποίες παλεύουμε με τις απανωτές αντεργατικές επιθέσεις κυβέρνησης/εργοδοτών και την κρίση του συνδικαλιστικού/εργατικού κινήματος.

Συγκεκριμένα, την χρονιά που πέρασε συνεχίστηκαν και εντάθηκαν οι επιθέσεις της εργοδοσίας και στις 3 εταιρίες, που κυρίως στόχευαν στη διάλυση των εργασιακών σχέσεων. Στη Victus διασφαλίσαμε την ανανέωση της ΣΣΕ για ακόμη έναν χρόνο, χωρίς μειώσεις μισθών και δικαιωμάτων, ενάντια στην προώθηση από το ΠΑΣΕ Victus της πρότασης της διοίκησης για μετατροπή πολλών επιδομάτων σε είδος/κουπόνια. Ακόμη, αντιταχθήκαμε στην εργασία από το σπίτι, που προώθησε η Διοίκηση με την αρωγή του ΠΑΣΕ Victus. Με την συνδρομή των συναδέλφων στο Ταμείο αλληλεγγύης του Σωματείου, τρέξαμε πολύμηνη καμπάνια οικονομικής και ηθικής υποστήριξης επικοινωνιζόμενου συναδέλφου που μετά από (δευτερο) σοβαρότατο ατύχημα βρέθηκε για αρκετούς μήνες εκτός εργασίας.

Στη Vodafone, η πιο σημαντική μάχη ήταν αυτή που δώσαμε ενάντια στην κατάργηση του δωρου με την επιμήκυνση του εργάσιμου χρόνου κατά μία ώρα. Καταφέραμε ένας σημαντικός αριθμός συναδέλφων, που ακολούθησε και εφάρμοσε τον σχεδιασμό του Σωματείου, να εξακολουθεί να εργάζεται με δωρο μέχρι και σήμερα.

Στη Wind συνεχίζονταν επί μήνες οι σποραδικές και αιφνιδιαστικές απολύσεις παλιών συναδέλφων, μεταξύ τους και μέλη μας. Παρά τις προσπάθειές μας, δεν στάθηκε εφικτό να ανατρέψουμε το κλίμα ηττοπάθειας και παραίτησης που εξαπλώθηκε και σε ένα βαθμό γενικεύτηκε, μετά τις εξελίξεις στο επιχειρησιακό σωματείο ΠΑΣΕ Wind¹, το οποίο από την στιγμή που περιήλθε στα χέρια του ΠΑΜΕ έχει γίνει ακόμη ένα από τα γνωστά σωματεία-σφραγίδες αυτού του χώρου. Είναι χαρακτηριστικό ότι εν μέσω απολύσεων καλούσαν σε «απεργία» χωρίς περιφρούρηση, ενώ κάποιοι συνδικαλιστές εκλεγμένοι με το ψηφοδέλτιο του ΠΑΜΕ πήραν το πακέτο εθελουσίας και αποχώρησαν από την εταιρία! Η Διοίκηση εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση, για να εφαρμόσει την εργασία από το σπίτι και να διασπείρει το προσωπικό σε διαφορετικά και απομακρυσμένα κτίρια. Αυτό το κλίμα αποσύνθεσης, που 1. Την Άνοιξη του 2018, η προηγούμενη Διοίκηση του ΠΑΣΕ Wind, κινούμενη στον χώρο της αυτονομίας, λίγο πριν αποχωρήσει από την εταιρία εισπράττοντας το πακέτο εθελουσίας που έδινε η Διοίκηση(!), φρόντισε να παραδώσει τα κλειδιά του Σωματείου στο ΠΑΜΕ, με μια εκλογική διαδικασία εξπρές. Από τότε αγνοούνται τα ίχνη της. Πρόκειται για τους ίδιους «συνδικαλιστές», που παρά τις προειδοποιήσεις μας για τον ρόλο τους, αγκαλιάστηκαν ένθερμα από κάποιες δυνάμεις και συνδικαλιστές της άκρας αριστεράς...

βάρυνε και στο αποτέλεσμα των εκλογών του Σωματείου, θα προσπαθήσουμε το επόμενο διάστημα να αναστρέψουμε με την αποφασιστική και ενωτική δράση μας.

Ακόμη καταφέραμε να εγγραφούμε νέα μέλη του Σωματείου και στις τρεις εταιρίες, που επέτρεψαν την αναπλήρωση των απωλειών από αποχωρήσεις συναδέλφων μέσα στην χρονιά που πέρασε.

Η προηγούμενη χρονιά σηματοδεύτηκε από τα φαινόμενα σήψης και εκφυλισμού στις γραμμές του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, με ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αστικοποιημένης (ΠΑΣΕ/ΔΑΚΕ/ΕΑΚ) και σταλινικής (ΠΑΜΕ). Οι τραμπουκισμοί και η βία στα συνέδρια των Εργατικών Κέντρων, η διάλυση του Συνεδρίου της ΓΣΕΕ που οδήγησε στην επέμβαση των μηχανισμών καταστολής στις διαδικασίες και στον διορισμό προσωρινής διοίκησης από το Πρωτοδικείο, προκαλούν αηδία και αποστροφή στους εργαζόμενους, στο βαθμό που τα παρακολουθούν. Κόντρα και ενάντια σε αυτή την κατρακύλα, το Ενιαίο Σωματείο προσπάθησε όλη την χρονιά να προωθήσει την ενότητα των εργαζομένων, να υπερασπιστεί εμπράκτως τα δικά τους ανεξάρτητα ταξικά συμφέροντα. Σε αυτή την βάση εξακολουθούμε να διεκδικούμε την εγγραφή μας στα δευτεροβάθμια συνδικαλιστικά όργανα (ΕΚΑ/ΟΙΥΕ), που με απίστευτα προσχήματα μας αρνείται ακόμα το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ –αυτοί είναι οι πιο λυσσασμένοι, αλλά όχι οι μόνοι.

Ο σταθερός προσανατολισμός του Ενιαίου Σωματείου στην αγωνιστική ενότητα και την μαχητική υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων και αναγκών, επέτρεψε την διατήρηση των δυνάμεών μας παρά τις αντίθετες πιέσεις. Στον ίδιο δρόμο θα συνεχίσουμε!

■ Σοφία Θεοδωροπούλου, μέλος ΔΣ Πανελληνίου Σωματείου Εργαζομένων Vodafone-Wind-Victus

ΣΟΣ! Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

Οι φοιτητές απαντούν με δυναμικούς αγώνες

Η επίθεση της κυβέρνησης στο χώρο της παιδείας

Η κυβέρνηση της ΝΔ, παίρνοντας την σκυτάλη από τον ΣΥΡΙΖΑ, συνεχίζει και βαθαίνει την επίθεση στον χώρο της παιδείας. Η ψήφιση του «αναπτυξιακού νομοσχεδίου» στις 24/10, περιείχε διάταξη, μέσω της οποίας αποδίδεται άμεσα στους αποφοίτους ξένων Πανεπιστημίων και Κολεγίων, κατόπιν αίτησής τους, η αναγνώριση της επαγγελματικής ισοδυναμίας. Έτσι, επιτυγχάνεται η εξίσωση των πτυχίων των δημόσιων Πανεπιστημίων με αυτά των ιδιωτικών κολεγίων και των ξένων πανεπιστημίων και η έμμεση κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος. Η διάταξη περιείχε και άλλα αντιεκπαιδευτικά μέτρα, όπως την «απελευθέρωση» των μεταπτυχιακών, δηλαδή τη γενίκευση των διδάκτρων σε αυτά κ.λπ.

Παράλληλα η κυβέρνηση θα καταθέσει τους επόμενους μήνες νέο νόμο για τα πανεπιστήμια, ο οποίος θα στοχεύει στην οικονομική (περαιτέρω κόψιμο δημόσιων δαπανών για παιδεία, επιβολή διδάκτρων) και διοικητική αυτονομία τους, στην αξιολόγηση τους με βάση τις ανάγκες της αγοράς (κλείσιμο σχολών, απολύσεις εργαζόμενων κ.α.), στη μείωση του αριθμού των φοιτητών (διαγραφές στα ν+2 έτη, βάση του 10, μείωση εισακτέων) κ.α.

Στόχος είναι η βίαιη προσαρμογή της εκπαίδευσης στην πραγματικότητα του ελληνικού καπιταλισμού, στην κρίση και χρεωκοπία του. Αυτό θα σημαίνει την πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας παιδείας, την μετατροπή της από κοινωνικό αγαθό σε εμπόρευμα, το οποίο ο φοιτητής-πελάτης θα αγοράζει ανάλογα με τα χρήματα που διαθέτει. Για να περάσει όλα τα παραπάνω, ψήφισε στις 8/8 την

κατάργηση του ασύλου.

Η απάντηση των φοιτητών

Οι φοιτητικοί σύλλογοι, ήδη από την πρώτη εβδομάδα του νέου ακαδημαϊκού έτους έχουν μπει σε κίνηση. Δεκάδες σύλλογοι πραγματοποιήσαν Γενικές Συνελεύσεις (ΓΣ), ολιγοήμερες καταλήψεις και κινητοποιήσεις. Οι ΓΣ συγκέντρωσαν για πρώτη φορά μετά από 5-6 χρόνια εκατοντάδες φοιτητές, ενώ πραγματοποιήθηκαν ακόμη και σε σχολές που είχαν χρόνια να πραγματοποιηθούν (π.χ. ΑΣΟΕΕ, Πάντειος κ.α.). Οι κινητοποιήσεις συγκέντρωναν κατά μέσο όρο 900 φοιτητές κάθε βδομάδα, ενώ στις καταλήψεις συμμετείχαν ελάχιστοι φοιτητές.

Στην Αθήνα, 15 Φοιτητικοί Σύλλογοι κινητοποιούνταν ανά βδομάδα, στη Θεσσαλονίκη γύρω στους 7, ενώ στην υπόλοιπη Ελλάδα γύρω στους 10(κυρίως Πάνανα, Πάτρα, Κρήτη κ.α.). Κάθε Πέμπτη πραγματοποιούνταν κινητοποιήσεις ανά πόλη. Μετά τις διαδηλώσεις στην Αθήνα (ορισμένες φορές και στη Θεσ/νίκη) πραγματοποιούνταν Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων. Αποκορύφωμα της κίνησης αυτής ήταν η πανελλαδική κινητοποίηση της Πέμπτης 31/10 στην Αθήνα και το συντονιστικό που ακολούθησε στο Πολυτεχνείο, το οποίο όμως δεν κατέληξε σε καμία δράση.

Οι φοιτητές, όπως και οι εργαζόμενοι, δεν «κοιμούνται» όπως θέλουν να μας πείσουν η κυβέρνηση, τα μνημονιακά κόμματα και οι ρεφορμιστικές δυνάμεις. Αντίθετα, παρά την δύσκολη κατάσταση του φοιτητικού κινήματος και την κρίση των περισσότερων δυνάμεων της άκρας αριστεράς, οι φοιτητές συμμετέχουν σε αγώνες και τους στηρίζουν.

Οι καταλήψεις σε αρκετές σχολές στα-

μάτησαν πρόσκαιρα είτε από «ανεξάρτητα» πλαίσια φοιτητών, που πρότειναν «ανοικτή σχολή πάση θυσία», είτε από πλαίσια των καθεστωτικών παρατάξεων ΔΑΠ και ΠΑΣΠ (φοιτητικές παρατάξεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ). Το αξιοθρήνητο BLOCO (φοιτητική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ) δήλωνε πως «στήριζε τις καταλήψεις, ενάντια στη νεοφιλελεύθερη επίθεση της ΝΔ», «εξχνώντας» πως ο ΣΥΡΙΖΑ, ψήφιζε και εφαρμόζε νεοφιλελεύθερα μέτρα μέχρι πρότινος.

Οι αδυναμίες των άλλων αριστερών δυνάμεων

Η κίνηση που αναπτύχθηκε στις σχολές έδειξε και τις αδυναμίες των 2 μεγαλύτερων δυνάμεων της αριστεράς στα πανεπιστήμια, της ΠΚΣ-ΚΝΕ (φοιτητική παράταξη του ΚΚΕ) και της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστεράς Κίνησης (Ε.Α.Α.Κ.- κυριαρχείται πολιτικά από δυνάμεις της ΛΑ.Ε. και της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α.).

Από την μια πλευρά, η ΚΝΕ διασπά τους αγώνες με χωριστές πορείες, χωριστά συντονιστικά και διαφορετικές ημέρες κινητοποίησης φοιτητών και μαθητών. Προσπαθεί να οδηγήσει τους αγώνες σε αποτυχία, να καλλιεργήσει την απογοήτευση στη νεολαία, και να καρπωθεί τα αποτελέσματα της: «μόνο η ΚΝΕ κινητοποιείται, οργανώσου στην ΚΝΕ, στήριξε μας, ψήφισε μας».

Από την άλλη πλευρά, τα ΕΑΑΚ δεν είχαν συγκεκριμένο σχέδιο αγώνων να προτείνουν. Η πολιτική κρίση κάθε συνιστώσας των ΕΑΑΚ ξεχωριστά, καθώς και οι μεταξύ τους αντιθέσεις παραλύουν το κίνημα. Η πολιτική τους δεν επιδιώκει την αυτοοργάνωση, δηλαδή να παίρνουν οι φοιτητές στα χέρια τους την οργάνωση των αγώνων (π.χ. οργανώνο-

ντας συντονιστικές επιτροπές κατάληψης), ούτε την εξωστρέφεια, δηλαδή να ενωθούν οι φοιτητές με τους μαθητές, τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να πραγματοποιήσουν κοινούς αγώνες όπως π.χ. στην Χιλή.

Η πρόταση της ΣΣΠ

Η ΣΣΠ στηρίζει την κίνηση των συλλόγων και παλεύει για την κλιμάκωση και την ανάπτυξη της, την ενότητα και την καλύτερη οργάνωση του φοιτητικού κινήματος, την ενότητα του με το μαθητικό και κυρίως με το εργατικό κίνημα. Παλεύει για να αποκτήσουν ζωή οι κατελιμμένες σχολές, με πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες, για να πάρουν στα χέρια τους οι φοιτητές τους αγώνες, για τη μαζικοποίηση των ΓΣ, των κινητοποιήσεων και των καταλήψεων, για πραγματικά συντονιστικά συλλόγων, που θα συνδέουν τους συλλόγους και θα τους ενοποιούν κάτω από βασικά αιτήματα και μέσα από συγκεκριμένες κινητοποιήσεις, όπως καταφέραμε στα Ιωάννινα που συμμετείχαν 3 Σύλλογοι: Φυσικού, Χημικού, Εστιακών.

Στον δρόμο των αγώνων σε Χιλή, Καταλονία, Λίβανο, Ισημερινό, και σε όλο τον κόσμο, η νεολαία οφείλει να σταματήσει τον νέο νόμο και την επίθεση στην εκπαίδευση με ένα κίνημα καταλήψεων διάρκειας που να μετατραπεί σε πυροδότη της κοινωνικής έκρηξης ενάντια στα μνημόνια, την φτώχεια την ανεργία και την φρίκη του πολέμου.

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε το πανελλαδικό διήμερο της ΣΣΠ

Στις 26-27 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε το Πανελλαδικό Διήμερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, με σημαντική συμμετοχή αγωνιστών. Οι σύντροφοι που συμμετείχαν, μετέφεραν πολύτιμη εμπειρία από όλες τις πόλεις και τους 26 συλλόγους που παρεμβαίνει η ΣΣΠ. Η πρόσφατη συμμετοχή μας στις φοιτητικές κινητοποιήσεις των προηγούμενων εβδομάδων ήταν ιδιαίτερα χρήσιμη και τροφοδότησε μια πλούσια συζήτηση.

Οι βασικοί άξονες των συζητήσεων ήταν:

1. Οικονομική-πολιτική κατάσταση - Επίθεση σε εκπαίδευση/ πανεπιστήμια.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται μπροστά στο ιστορικό του αδιέξοδο. Η οικονομική κρίση δεν έχει αντιμετωπιστεί. Όλα τα μέτρα που έχει εφαρμόσει η αστική τάξη έχουν αποτύχει. Οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται διαρκώς, με αποτέλεσμα την αναζωπύρωση των εστίων πολέμου, απειλώντας την ανθρωπότητα. Η προσπάθεια των καπιταλιστών να απομυζήσουν όσα το δυνατόν περισσότερα κέρδη οδηγεί σε μια τεράστια ταξική επίθεση απέναντι στους εργαζόμενους, σε αντιδημοκρατική αναδίπλωση και καταστροφή του περιβάλλοντος.

Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός, παρά τα δέκα χρόνια μνημονιακών πολιτικών, παρουσιάζει μη βιώσιμο χρέος, ιστορικές βιομηχανίες κλείνουν, η ανεργία καλπάζει, η χρηματοδότηση για υγεία, παιδεία, ασφάλιση (παρά την φοροληλασία)

παραμένει πενιχρή. Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, ταγμένη στις επιταγές ΕΕ και ΔΝΤ και στοιχισμένη στο πλευρό των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, έχει εξαπολύσει μία μανιασμένη επίθεση.

Μετά την κατάργηση του ασύλου το καλοκαίρι, με το «αναπτυξιακό» πολυνομοσχέδιο σφράγισε την ταφόπλακα των εργασιακών δικαιωμάτων. Προσπαθεί να γενικεύσει και να μονιμοποιήσει το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, όπου νόμος θα είναι το δίκιο του εργοδότη. Στο εν λόγω πολυνομοσχέδιο, κατέβηκε, ως κατεπείγον, η εξίσωση των πτυχίων των δημόσιων ΑΕΙ με αυτά των ξένων ιδιωτικών. Πρόκειται για μια αντισυνταγματική ρύθμιση (το άρθρο 16 κατοχυρώνει ότι η ανώτατη εκπαίδευση μπορεί να παρέχεται μόνο από δημόσια ιδρύματα) και αυτό είναι ενδεικτικό για την επίθεση που θα ξεδιπλώσει η Κεραμέως στην εκπαίδευση. Ο Νόμος-Πλαίσιο που σχεδιάζει να ψηφίσει η κυβέρνηση μέχρι το τέλος του χρόνου, περιέχει σωρεία μέτρων που θα διαλύσουν το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο.

Με βάση τις μέχρι τώρα δηλώσεις (βλ. Εργατική Πάλη Οκτωβρίου), η κυβέρνηση στοχεύει το δημόσιο δωρεάν πανεπιστήμιο σύντομα να αποτελεί παρελθόν. Πολλά ιδρύματα θα αξιολογούνται, θα κλείνουν, η κρατική χρηματοδότηση θα μειώνεται, οι φοιτητές θα μειωθούν, τα ιδρύματα θα λειτουργούν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, δηλαδή με δίδακτρα.

2. Συνείδηση φοιτητών - Πολιτικές δυνάμεις - Η πρόταση της ΣΣΠ

Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις έδειξαν ότι

οι φοιτητές δεν έχουν χάσει την ικανότητά τους να αγωνίζονται. Παρότι βέβαια αυτές οι κινητοποιήσεις ήταν σημαντικές, δεν δίνουν την εικόνα, τουλάχιστον ακόμη, ενός φοιτητικού κινήματος που θα μπορέσει να δώσει απάντηση στην κυβέρνηση. Αυτό οφείλεται σε διάφορους παράγοντες:

α) στην συνείδηση της νεολαίας. Η φτωχοποίηση και η ανάγκη για επιβίωση, σε συνδυασμό με την πτώση των αγώνων, την έλλειψη κινηματικών εμπειριών και την αποπολιτικοποίηση, έχουν οδηγήσει σε σχετική ατομικοποίηση τη νεολαία και σε αποχή από τις συλλογικές διεκδικήσεις. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι οι φοιτητές έχουν εγκαταλείψει πλήρως τους αγώνες, ούτε ότι στην σκέψη τους δεν συντελούνται βαθύτερες διεργασίες.

β) στις πολιτικές δυνάμεις που παρεμβαίνουν στους φοιτητές:

i) ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-Bloco: πρόκειται για δυνάμεις που υποβοηθούν την εφαρμογή των μνημονίων. Η ΔΑΠ και η ΠΑΣΠ μάλιστα έχουν ήδη δείξει και τον αντιδραστικό ρόλο τους, πρωτοστατώντας στα μπλοκ αντικατάληψης.

ii) ΠΚΣ: Η διασπαστική της πολιτική εκδηλώνεται για άλλη μια φορά, με τις ξεχωριστές κομματικές της συγκεντρώσεις. Η γνωστή δύναμη της αντικατάληψης, προσπαθεί να παρουσιαστεί ως η αριστερότερη των αριστερών και λασπολογεί όποιον αγωνίζεται έξω από τον κομματικό της μανδύα.

iii) ΕΑΑΚ: Η σταλινική ιδιοκτησιακή λογική των συλλόγων, που διέπει και τις τέσσερις οργανώσεις που παρεμβαίνουν στα ΕΑΑΚ, καθώς και η έλλειψη πίστης στις δυνατότητες των φοιτητών, αποτελούν τροχοπέδη για την

αυτοοργάνωση του κινήματος. Υποτιμούν την επίθεση στην εκπαίδευση, εκτρέπουν το κίνημα από την σωστή πολιτική κατεύθυνση.

Η ΣΣΠ χαιρετίζει τις πρόσφατες κινητοποιήσεις και παρεμβαίνει με κατεύθυνση την μετατροπή τους σε ένα δυναμικό και αποφασιστικό φοιτητικό κίνημα. Οι φοιτητές πρέπει να συσπειρωθούν γύρω από δύο κεντρικά συνθήματα: «ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΝΟΜΟ-ΠΛΑΙΣΙΟ, ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΙΣΩΣΗ ΠΤΥΧΙΩΝ» και «ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ». Μέσα από τις συνελεύσεις μας να πάρουμε αγωνιστικές αποφάσεις, που θα υλοποιούνται και θα παραγανδίζονται από όλους τους φοιτητές, μέσα από συντονιστικές επιτροπές. Με ενότητα στον αγώνα, μέσα από συντονιστικά πόλης και πανελλαδικά. Με δυναμικές κινητοποιήσεις, καταλήψεις, διαδηλώσεις, αποκλεισμούς δρόμων και δημόσιων κτιρίων και με εξωστρεφείς δράσεις, ώστε να κερδίσουμε στο πλευρό μας ολόκληρη την κοινωνία.

Καλούμε κάθε συνάδελφο και συναδέλφισσα που θέλει να αγωνιστεί, να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας.

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Η «κανονικότητα» σημαίνει... διάλυση του δημόσιου σχολείου

Η ΝΔ, στους πρώτους μήνες διακυβέρνησής της, παίρνοντας τη σκυτάλη από τον ΣΥΡΙΖΑ, εφαρμόζει την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Ο Μητσοτάκης συνεχίζει με κυνισμό την εφαρμογή των μνημονίων, με ακόμα πιο αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις» (κατάργηση ασύλου κ.ά.).

Την «κανονικότητά» τους τη ζούμε από την αρχή της σχολικής χρονιάς και μέσα στα σχολεία. Παλιά και νέα προβλήματα είναι εδώ. Τα σχέδια του υπουργείου Παιδείας είναι πλήρως εναρμονισμένα με τις απαιτήσεις ΕΕ, ΟΟΣΑ και ΣΕΒ και προβλέπουν την πλήρη ιδιωτικοποίηση-διάλυση του δημόσιου σχολείου. Συγκεκριμένα:

1. Δύο μήνες μετά την έναρξη των μαθημάτων και μετά από περισσότερες από 30.000 προσλήψεις αναπληρωτών, τα κενά στα σχολεία ανέρχονται σε χιλιάδες σε όλη τη χώρα (με βάση το υπουργείο) και φυσικά υπολείπονται κατά πολύ των πραγματικών κενών, όπως προκύπτουν με βάση τις μορφωτικές ανάγκες των μαθητών και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Οι χαμένες ώρες διδασκαλίας και η βαρβαρότητα της αδιόριστίας καλά κρατούν. Παράλληλα, το «προσοντολόγιο» Γαβρόγλου επιβάλλει ένα κλίμα διαίρεσης και ανελέητου ανταγωνισμού, όπου όλοι, αναπληρωτές και μόνιμοι, θα είναι υποχρεωμένοι σε ένα διαρκές κυνήγι μεταπτυχιακών, σεμιναρίων και κάθε είδους «χαρτιών».

2. Χτυπιέται η δίχρονη υποχρεωτική δημόσια δωρεάν προσχολική εκπαίδευση. Σε πολλούς δήμους αστικών κέντρων υπάρχουν προβλήματα στην εφαρμογή της, λόγω έλλειψης κτηρίων και κυρίως έλλει-

ψης πολιτικής βούλησης να κατασκευαστούν με κρατική χρηματοδότηση. Επίσης, για την πλήρη εφαρμογή της, χρειάζονται το λιγότερο 6.000 προσλήψεις νηπιαγωγών, πράγμα που το υπουργείο Παιδείας αρνείται να κάνει. Τέλος, ιδιαίτερα ανησυχητική είναι η παροχή, για πρώτη φορά, κουπονιών (vouchers) σε όσα παιδιά έμειναν εκτός δημόσιων νηπιαγωγείων (εφαρμοζόταν ήδη για τους Δημοτικούς Βρεφονηπιακούς Σταθμούς), ακόμα και για ιδιωτικά Νηπιαγωγεία-Βρεφονηπιακούς σταθμούς, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για την εφαρμογή της περιβόητης επιλογής του γονέα-πελάτη (σύμφωνα και με τις επιθυμίες των περισσότερων δημάρχων) και της ιδιωτικοποίησης της προσχολικής αγωγής.

3. Η κυβέρνηση εφαρμόζει τον νόμο Γαβρόγλου για το Λύκειο και ταυτόχρονα έχει εξαγγείλει σύστημα Εθνικού Απολυτηρίου με συνυπολογισμό των βαθμών και των 3 τάξεων, επαναφορά της Τράπεζας Θεμάτων για Α΄ και Β΄ Λυκείου, ελάχιστη βάση για την εισαγωγή στα ΑΕΙ, καθορισμό του αριθμού εισακτέων από τα ΑΕΙ κ.ά. Υψώνονται νέοι ταξικοί φραγμοί για τα παιδιά των φτωχών λαϊκών οικογενειών, με στόχο ένα πολύ μεγάλο ποσοστό τους να κατευθυνθεί προς σχολές φτηνής κατάρτισης και μαθητείας ή να εγκαταλείψει το σχολείο. Ταυτόχρονα, ψήφισαν την ισοτιμία των πτυχίων των ιδιωτικών κολεγίων εξωτερικού (χωρών εκτός ΕΕ) με τα πτυχία των ελληνικών δημόσιων πανεπιστημίων.

4. Δεν έχει ξεκινήσει η Πρόσθετη Δidακτική Στήριξη και η Ενισχυτική Δidασκαλία. Την ίδια στιγμή, στις τάξεις στοιβάζονται 27-30 μαθητές, ενώ με τις αθρόες συνδίδα-

σκαλίες κοινών μαθημάτων διαφορετικών ομάδων προσανατολισμού (που επιβλήθηκαν φέτος στα ΓΕΛ) και τη συνέχιση της απαράδεκτης εγκυκλίου που προβλέπει ότι ο αριθμός των τμημάτων ξένων γλωσσών δεν πρέπει να υπερβαίνει τον αριθμό των τμημάτων γενικής παιδείας στα Γυμνάσια, το πρόβλημα οξύνεται.

5. Συνεχίζεται η τακτική του υπουργείου να χαρακτηρίζει τμήματα ως ολιγομελή, σε ΕΠΑΛ και ΓΕΛ, οδηγώντας τους μαθητές σε αναγκαστικές πολύωρες και πολυδάπανες μετακινήσεις και σε κλείσιμο λυκείων σε επαρχιακές πόλεις.

6. Η στάση του υπουργείου Παιδείας απέναντι στα παιδιά προσφύγων και μεταναστών αναδεικνύει ξεκάθαρα την αντιμεταναστευτική πολιτική της ΝΔ, σε συνδυασμό με τον απάνθρωπο νέο νόμο για τη χορήγηση ασύλου. Οι τάξεις υποδοχής στη δευτεροβάθμια είναι ελάχιστες, υπάρχει πρόβλημα με τη μεταφορά των μαθητών από τα κέντρα υποδοχής προς τα σχολεία, κυρίως στα νησιά, όπου το 75% των παιδιών δεν πηγαίνουν στο σχολείο.

Με νομοσχέδιο που θα έρθει πολύ σύντομα, η κυβέρνηση βάζει στο φουλ τις μηχανές της αξιολόγησης. Για την αυτοαξιολόγηση σχολικής μονάδας θα αξιοποιηθεί το ήδη ψηφισμένο πλαίσιο του ΣΥΡΙΖΑ, με κεντρικά προκαθορισμένους στόχους (δείκτες, φόρμες) και θα ακολουθήσουν διαδικασίες εξωτερικής αξιολόγησης από την ΑΔΙΠΠΔΕ. Η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα υλοποιηθεί στη συνέχεια, από ένα νέο σώμα διευθυντών και συμβούλων που θα τοποθετηθούν το καλοκαίρι.

Ο βασικός στόχος της αξιολόγησης εί-

ναι ένα σχολείο «αυτόνομο» οικονομικά, διοικητικά και σε επίπεδο προγραμμάτων σπουδών. Το «νέο» σχολείο θα είναι υποχρεωμένο να βρίσκει «πόρους» για την επιβίωσή του, δηλαδή χορηγούς και δίδακτρα, και να προσελκύει τους μαθητές-πελάτες (εκπαιδευτικό κουπόνι). Η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα αφορά το κατά πόσον εφαρμόζουν αυτές τις πολιτικές ιδιωτικοποίησης.

Επίσης, το επόμενο διάστημα θα έχουμε νέα αντιλαϊκή λαίλαπα της κυβέρνησης στην Κοινωνική Ασφάλιση. Η σύνταξη θα αποτελεί αποκλειστικά ατομική ευθύνη του κάθε εργαζόμενου, οι επικουρικές συντάξεις θα ιδιωτικοποιηθούν, οι εργοδοτικές εισφορές και η συμμετοχή του κράτους θα μειωθούν. Οι αντιλαϊκοί νόμοι που ψηφίστηκαν, με τελευταίο τον νόμο Κατρούγκαλου, έβαλαν τις βάσεις για να ολοκληρώσει την καταστροφή (περικοπές συντάξεων, παροχών υγείας και πρόνοιας για χιλιάδες εργαζόμενους) η σημερινή κυβέρνηση.

Απέναντι σε όλα αυτά, είναι άμεση ανάγκη να καταπαστούμε με την οργάνωση της αντίστασής μας. Οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων να κινητοποιηθούμε δημιουργώντας, μαζί με μαθητές, φοιτητές, γονείς, κοινές Επιτροπές Αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση-διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης. Είναι ο μόνος τρόπος για να προωθήσουμε την ενότητα του εκπαιδευτικού κινήματος, ως μέρος του εργατικού κινήματος, για να υπερασπίσουμε τα μορφωτικά δικαιώματα της νεολαίας, τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων στην εκπαίδευση αλλά και τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα των σχολείων και των πανεπιστημίων.

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

Δίκη Χρυσής Αυγής Στο εδώλιο ο αρχι-ναζί Μιχαλολιάκος και οι πρώην βουλευτές

Τεσσεράμισι χρόνια μετά την έναρξή της, οδεύει προς την ολοκλήρωσή της η δίκη της φασιστοσυμμορίας της Χρυσής Αυγής. Στις τελευταίες από τις 399 συνεδριάσεις της αποδεικτικής διαδικασίας, απολογήθηκαν οι 18 πρώην βουλευτές της. Στις 6 Νοεμβρίου κάθησε στο εδώλιο και ο αρχηγός Νίκος Μιχαλολιάκος. Στις 18 Δεκεμβρίου αναμένεται η εισαγγελική πρόταση και, κατά πάσα πιθανότητα, η έκδοση της τελικής ετυμηγορίας του Δικαστηρίου θα βγει στις αρχές του 2020.

Οι 69 χρυσαυγίτες κατηγορούνται για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση, με βάση το άρθρο 187 του Ποινικού Κώδικα. Στη λεγόμενη «μεγάλη δίκη» της Χρυσής Αυγής, συνεκδικάζονται τρία κακούρηγήματα, με πιο σημαντικό τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, στις 18 Σεπτεμβρίου 2013.

Ταυτόχρονα, συνεξετάζονται 60 ακόμα υποθέσεις, που έχουν ήδη εκδικαστεί ή εκδικάζονται από άλλα δικαστήρια, και αφορούν εγκλήματα, για τα οποία έχουν καταδικαστεί ή κατηγορούνται οι χρυσαυγίτες για ένταξη ή και διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης.

Στις απολογίες τους, από τα απλά μέλη μέχρι και την ηγετική ομάδα - προφανώς στο πλαίσιο της υπερασπιστικής τους γραμμής - όλοι απαρνήθηκαν τη ναζιστική ιδεολογία τους, ενώ οι περισσότεροι δήλωσαν ότι η ΧΑ δεν είχε μέλη (!) και ότι η

δολοφονία του Φύσσα ήταν μια συμπλοκή μεταξύ αγνώστων! Σαν περαστικό από τη ΧΑ θέλησε να παρουσιάσει ακόμα και τον δολοφόνο Ρουπακιά, μεταξύ άλλων και ο ίδιος ο Μιχαλολιάκος. Μόνο που τον διαψεύδουν άλλοι κατηγορούμενοι, όπως και το αποδεικτικό υλικό.

Αυτό που τελικά ήταν η όποια «ενιαία» υπερασπιστική τακτική ήταν τα ψέματα, οι αντιφάσεις, τα αλληλοκαρφώματα και οι απαξιωτικοί χαρακτηρισμοί. Χαρακτηριστικά, ο Μιχαλολιάκος δήλωσε για τους πρώην βουλευτές της ΧΑ: «Πρόκειται για ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων. Πώς γίνεται να συστήσω εγκληματική οργάνωση με αυτούς; Αυτά είναι αστεία πράγματα...».

Τα θρασύδειλα φασιστοειδή έριξαν τις ευθύνες ο ένας στον άλλο, με πρώτο και καλύτερο τον αρχηγό. Στην απολογία του, ο Μιχαλολιάκος παρουσίασε την οργανωμένη από τη ΧΑ δολοφονία του Παύλου Φύσσα ως μια ιστορία «ενός ανθρώπου που δολοφόνησε έναν άλλον». Κάρφωσε την τοπική οργάνωση της Νίκαιας για τη δολοφονία, καθώς δήλωσε ότι «μου φαίνεται περίεργο να πήγαν το βράδυ για τρικάκια». Ένα από τα βασικά επιχειρήματα των μελών του τάγματος εφόδου της Νίκαιας είναι ότι το βράδυ της δολοφονίας του Φύσσα βρίσκονταν στην περιοχή του Κερατσινίου για διανομή φυλλαδίων.

Ενώ όλοι αρνήθηκαν την ύπαρξη καταστατικού πριν το 2012, που να συνδέει

την οργάνωση με τον ναζισμό, ο Παππάς στην απολογία του ανέφερε ότι υπήρχε καταστατικό από το 1992. Ο Μίχος «κάρφωσε» Λαγό και Μιχαλολιάκο, λέγοντας ότι τίποτα δεν γίνεται χωρίς την έγκρισή τους.

Όσον αφορά το θέμα της τοπικής οργάνωσης της Νίκαιας, που «καίει» τη ΧΑ, ο Μίχος υποστήριξε ότι ζήτησε διαγραφές που δεν έγιναν, ο Παναγιώταρος ότι έγιναν διαγραφές των εμπλεκόμενων, ο Κασιδιάρης ότι δεν έγιναν διαγραφές γιατί οι συγκεκριμένοι δεν ήταν μέλη και ο Παππάς ότι δεν γνωρίζει! Ο Μιχαλολιάκος είπε ότι διαγράφηκαν όλα τα μέλη της τοπικής και έκλεισαν τα γραφεία.

Πέρα από τη δίκη

Η ΧΑ παραπέμφθηκε με την κατηγορία της εγκληματικής οργάνωσης και όχι για σύσταση τρομοκρατικής οργάνωσης, ενώ αγωνιστές και οργανώσεις που δεν ανήκουν στο ακροδεξιό/φασιστικό φάσμα, δικάζονται και καταδικάζονται ως τρομοκράτες ακόμα και για πταίσματα ή πλημμελήματα. Η ΧΑ δεν παραπέμφθηκε για τρομοκρατία, ενώ βρέθηκαν, μετά από έρευνες σε γραφεία της και σπίτια των βουλευτών της, πιστόλια, τουφέκια και καραμπίνες, φυσίγγια, μαχαίρια, γκλομπ, σιδερογροθιές, χειροπέδες, ασύρματοι, καπνογόνα, τείζερ, τσεκούρια, σπαθιά κ.ά.

Η σχέση της ΧΑ με τμήματα του κρατικού μηχανισμού, η χρηματοδότησή της

από διάφορους επιχειρηματίες, οι σχέσεις της με τη ΝΔ, καθώς συνομιλούσε με το δεξί χέρι του Σαμαρά Μπαλτάκο, δεν υπάρχουν στη δίκη. Η ασυλία που απολάμβανε από το επίσημο πολιτικό σύστημα και μέρος του κράτους παραμένει ένα «ανέγγιχτο» σημείο της υπόθεσης της εγκληματικής ναζιστικής οργάνωσης της ΧΑ.

Το κίνητρο των εγκλημάτων της ΧΑ είναι η ναζιστική ιδεολογία. Οι δολοφονίες και τα εγκλήματά της έχουν ήδη καταδικαστεί σε μεγάλο βαθμό στη συνείδηση της πλειοψηφίας των εργαζομένων και της νεολαίας ως αποτέλεσμα και του αντιφασιστικού κινήματος. Η εκλογική πανωλεθρία της ναζιστοσυμμορίας, όπως και μια παραδειγματική καταδίκη τους, έχουν μεγάλη σημασία. Ωστόσο δεν αρκούν. Ο φασισμός δεν μπορεί να ηττηθεί αν δεν καταπολεμηθούν οι αιτίες που τον τροφοδοτούν. Μόνο με μαχητικούς αγώνες, με ένα ταξικό μέτωπο, μπορούμε να τσακίσουμε οριστικά τους φασίστες, μαζί με το σύστημα που τους θρέφει.

X.Z.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 2019: Με τη Σημαία του Νοέμβρη

Με ταξικούς αγώνες ενάντια σε κυβέρνηση, κεφάλαιο, ι 17 Νοέμβρη όλοι στις Διαδηλώσεις μνήμης κ

**Στους 4 μήνες
διακυβέρνησής της
η κυβέρνηση της ΝΔ
εφαρμόζει με γρήγορους
ρυθμούς την ακραία
νεοφιλελεύθερη, μνημονιακή
πολιτική της. Όλα αυτά
πάνω στο έδαφος που
έστρωσε η κυβέρνηση του
ΣΥΡΙΖΑ, που χτύπησε
σκληρά το εργατικό κίνημα
στο όνομα δήθεν της
«Αριστεράς», σπέρνοντας
τεράστια σύγχυση. Η
πολιτική κατάσταση που
έχει διαμορφωθεί μετά
τις εκλογές, δημιούργησε
ένα ακόμα μνημονιακό
κοινοβούλιο, που μόνο
δεινά μπορεί να φέρει για
τους εργαζόμενους, τη
νεολαία και τα φτωχά λαϊκά
στρώματα.**

Παρά τα ασύστολα ψέματά τους για «έξοδο από τα μνημόνια», «επιστροφή στην κανονικότητα» κ.α., η χώρα παραμένει σε καθεστώς μνημονίων διαρκείας και αυστηρής επιτήρησης από τους δανειστές. Τα τεράστια πρωτογενή πλεονάσματα παραμένουν, στραγγαλίζοντας την κοινωνία και την οικονομία, το χρέος αυξάνεται ακόμα περισσότερο, ειδικά μετά την «επιστροφή στις αγορές». Παρά τα σχεδόν 10 χρόνια μνημονίων, **η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού συνεχίζεται** (κατάρρευση βιομηχανίας, απουσία επενδύσεων, συρρίκνωση παραγωγικού ιστού, έκρηξη χρεών κοκ), χωρίς ορατή διέξοδο, φέρνοντας νέα σοκ φτώχειας και εξαθλίωσης. Ειδικά όσο μεγαλώνει η παγκόσμια αστάθεια, πυκνώνουν τα σημάδια μιας νέας όξυνσης της διεθνούς οικονομικής κρίσης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έρχεται με φόρα πάνω στα συντρίμια που άφησε ο ΣΥΡΙΖΑ να χτυπήσει ακόμα περισσότερο τα δικαιώματά μας και να τα δώσει όλα στο κεφάλαιο και τους εργοδότες. Τα πρώτα δείγματα με την κατάργηση του ασύλου, το αντεργατικό «αναπτυξιακό» πολυνομοσχέδιο και τις αλλαγές στον ποινικό κώδικα δείχνουν τι θα ακολουθήσει. Σε αυτή τη κατεύθυνση κινείται και ο προϋπολογισμός. Το σκληρό αντεργατικό κυβερνητικό πρόγραμμα περιλαμβάνει: Πλήθος αντεργατικών – αντισυνδικαλιστικών μέτρων. Με ταφόπλακα στις Συλλογικές Συμβάσεις, χτύπημα στον συνδικαλισμό και την Απεργία, θεσμοθέτηση της απλήρωτης εργασίας, ενίσχυση της μερικής απασχόλησης, μείωση στα πρόστιμα προς τους εργοδότες για την αδήλωτη εργασία και ενίσχυση κάθε μορφής εργοδοτικής αυθαιρεσίας - ασυδοσίας. Νέο ασφαλιστικό. Με ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης, νέες μειώσεις σε συντάξεις και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Σα-

ρωτικές ιδιωτικοποιήσεις. ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, ΔΕΠΑ διαλύονται και ιδιωτικοποιούνται μαζί τα λιμάνια, τα αεροδρόμια και τα οδικά δίκτυα αφήνοντας στην ουσία τη χώρα χωρίς υποδομές. Σειρά μετά από αυτά παίρνουν το νερό, τα νοσοκομεία, τα σχολεία και τα πανεπιστήμια!

Νέο φορολογικό νομοσχέδιο με μείωση φόρων για το κεφάλαιο και τις επιχειρήσεις και νέα φορολογικά βάρη για τους εργαζόμενους αφού στον προϋπολογισμό προβλέπεται αύξηση εσόδων από φόρους 0,5 δις ευρώ!

Νέα μέτρα ενίσχυσης των τραπεζών και **funds**. Με ρύθμιση των «κόκκινων» δανείων, δήμευση περιουσιών των εργατικών-λαϊκών στρωμάτων, πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας.

Αλλαγές στην Δημόσια Εκπαίδευση. Με νέο νόμο πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και αλλαγές σε όλες τις βαθμίδες που οδηγούν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση της.

Καταστολή - ενίσχυση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Με ενίσχυση των δυνάμεων καταστολής, νέο ποινικό κώδικα, κατάργηση του ασύλου, εκκένωση καταλήψεων, ποινικοποίηση των διαδηλώσεων και κάθε μορφής διαμαρτυρίας.

Ενίσχυση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Δυσκολεύοντας την απόκτηση ασύλου και χαρτιών. Με καταστολή των προσφύγων, απελάσεις, κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης κ.α.

Προσέλευση «επενδύσεων». Δίνοντας «γη και ύδωρ» στο κεφάλαιο με νέες διευκολύνσεις και παραχωρήσεις, καταστρέφοντας την οικονομία.

Παράλληλα το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης γίνεται ακόμα πιο στυγνό. Με απειλή νέων απολύσεων, με αγορά εργασίας ζούγκλα, τον εργαζόμενο έρμαιο των εργοδοτών. Με μισθούς φιλοδωρήματα, χωρίς ωράριο ή συλλογική σύμβαση, με τους εργοδότες να τραμπουκίζουν με κάθε μορφής βία και το όπλο των ψευδομηνύσεων και των δικαστηρίων! Με μέτρα που δυσκολεύουν τη συλλογική οργάνωση και την πάλη των εργαζομένων. Προσπαθούν να επιβάλουν παντού τη χούντα της αγοράς (ανταγωνισμός, αξιολόγηση, διευθυντικό δικαίωμα, ενοχοποίηση των εργαζομένων κ.α.) και την συκοφάντηση/ποινικοποίηση των αξιών του εργατικού κινήματος (αλληλεγγύη, συλλογικότητα, οργάνωση, εργατική δημοκρατία) για να μας οδηγήσουν στην υποταγή και την δολοποίηση.

**Τα δίνουν όλα στους
Ιμπεριαλιστές. Φέρνουν τον
κίνδυνο του πολέμου**

Το ταξίδι του Μητσοτάκη στις ΗΠΑ και η επίσκεψη του Υπ. Εξωτερικών Μ. Πομπέο ανοίγουν επικίνδυνη προοπτική για τον ελληνικό λαό. Προσδένουν την χώρα στα συμφέροντα και στα φιλοπό-

λεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών, στην περιοχή. Τα σχέδια αυτά περιλαμβάνουν α) Τη Συμφωνία Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (MDCA), β) την αναβάθμιση και επέκταση της αμερικανικής βάσης στη Σούδα και τη δημιουργία αμερικανικών βάσεων σε Λάρισα, Στεφανοβίκι, Αλεξανδρούπολη κ.ά.

Αυτά μαζί με ένα πολυδάπανο πρόγραμμα εξοπλισμών με αγορά αμερικανικών οπλικών συστημάτων, υπερσύγχρονων F35, φρεγατών κ.α. Υποτίθεται για να διασφαλίσουν την υπεροπλία της Ελλάδας στην Ανατολική Μεσόγειο. Το δόγμα «να γίνουμε αστακοί» και ο «εξ ανατολών κίνδυνος» πάει χέρι-χέρι με τον σκληρό και αντιδραστικό πρόγραμμα στα οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα.

Καμιά υποταγή στην ελληνική αστική τάξη και στα «εθνικά συμφέροντα». Με αυτούς που αρπάζουν μισθούς και συντάξεις, την δημόσια περιουσία και τα σπίτια μας, που καταργούν τα δικαιώματά μας, δεν έχουμε κοινά συμφέροντα και δεν θα μας προστατέψουν από κανέναν κίνδυνο. Αυτοί είναι ο κίνδυνος! Δεν θα γίνουμε κρέας στα κανόνια τους, δεν θα θυσιαστούμε για τα κέρδη τους!

**Ενότητα & Αγώνας Παντού –
Να ανασυγκροτήσουμε τις
δυνάμεις μας**

Το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε μια δύσκολη κατάσταση που επιδεινώνεται από την κρίση στο συνδικαλιστικό κίνημα, με κύρια ευθύνη της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ) αλλά και των αριστερών δυνάμεων. Η επανεμφάνιση διαλυτικών και εκφυλιστικών φαινομένων (νοθεία, βία, διορισμένες διοικήσεις κ.λπ.) στη ΓΣΕΕ και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, έχει οδηγήσει σε παράλυση. Συνυπεύθυνο και το ΠΑΜΕ, που καλλιεργεί συστηματικά τη διαίρεση του εργατικού κινήματος και έχει σχεδόν παραλύσει όλες τις διαδικασίες. Με τη βρώμικη πολιτική του, συναγωνίζεται την αστικοποιημένη γραφειοκρατία, εμπλέκει όλο και πιο πολύ την αστική δικαιοσύνη και το κράτος στις συνδικαλιστικές διεργασίες, πράγμα πολύ επικίνδυνο για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Πρέπει να ενισχύσουμε, να δυναμώσουμε, να ενώσουμε τους σημερινούς αγώνες. Ενάντια σε κάθε τεχνητή διαίρεση. Να ξεριζώσουμε κάθε εκφυλιστικό φαινόμενο από τις γραμμές του κινήματος. Με επιτροπές και συνελεύσεις, προετοιμάζοντας έναν νέο κύκλο μαζικών και μαχητικών αγώνων. Οι τεράστιες διαδηλώσεις και απεργίες σε Χιλή και Καταλονία, οι αγώνες και εξεγέρσεις σε πολλές χώρες στον κόσμο (Αλγερία, Εκουαδόρ, Λίβανος κ.α.) μας δείχνουν το δρόμο.

μπεριαλιστές αι αγώνα

Για την Ενότητα και Αντεπίθεση του εργατικού κινήματος!

Μόνο πραγματικό συμφέρον μας η υπεράσπιση και επέκταση των εργατικών, κοινωνικών, συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων μας. Για να γίνει αυτό, πρέπει να βάλουμε τέλος στην αδράνεια και αναμονή, στην απόγνωση και ματαιότητα όπου θέλουν να βουλιάσουμε. Να προχωρήσουμε στην οργάνωσή μας παντού. Για ένα νέο γύρο αγώνων, που θα προωθήσει την ενότητα και ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, θα γκρεμίσει το καθεστώς των Μνημονίων και τις δυνάμεις που τα εφάρμοσαν. Που θα βάλει τις βάσεις για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, τη μόνη δύναμη που μπορεί να εφαρμόσει ένα «αντίστροφο μνημόνιο» σε όλους αυτούς που μας οδήγησαν στην καταστροφή. Η ΟΚΔΕ καλεί τους εργαζόμενους, νέους, αγωνιστές σ' αυτή την πορεία, που είναι δύσκολη αλλά η μόνη που αξίζει να στρατευθούμε. **Στον δρόμο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, με μαχητικούς αγώνες.** Για να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις. Για να ανοίξει ο δρόμος για μια ριζικά άλλη οικονομία και κοινωνία, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

- Κάτω τα αντεργατικά -
αντιλαϊκά μέτρα

- Κάτω τα μνημόνια διαρκείας

- Διαγραφή του χρέους -
Έξω από Ευρώ/ΕΕ

- Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις.
Εθνικοποιήσεις χωρίς
αποζημίωση με εργατικό έλεγχο

- Ενάντια σε πόλεμο και
ιμπεριαλισμό.

Διεθνισμός εργατών και λαών.
Έξω ΝΑΤΟ-βάσεις.

Όχι στους εξοπλισμούς και τη
Συμφωνία Αμοιβαίας Αμυντικής
Συνεργασίας (MDCA).

Κάτω ο αντιδραστικός άξονας
με Ισραήλ-Αίγυπτο-Κύπρο.

- Άσυλο σε μετανάστες και
πρόσφυγες. Σύνορα ανοιχτά,
με ελεύθερη, οργανωμένη και
ασφαλή μετακίνηση. Κάτω
η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-
Τουρκίας

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας

Νοέμβρης 1973 Η εξέγερση του Πολυτεχνείου

Συμπληρώνονται, φέτος, 46 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, ενός από τους τέσσερις πιο σημαντικούς σταθμούς του ελληνικού εργατικού κινήματος. Εξέγερσης που έπαιξε καθοριστικό ρόλο για την πτώση της επταετούς χούντας των Συνταγματαρχών, αλλά και για την διαπαιδαγώγηση μιας ολόκληρης γενειάς αγωνιστών, που, αμφισβητώντας έμπρακτα την αστική εξουσία, έδωσαν σημαντικούς αγώνες στην μεταπολίτευση για την κατοχύρωση σχεδόν όλων των κοινωνικών μας κατακτήσεων και δικαιωμάτων.

Για να δούμε το πως φτάσαμε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου, πρέπει να παραθέσουμε ορισμένα βασικά στοιχεία του οικονομοκοινοπολιτικού status quo της μεταπολεμικής Ελλάδας. Αρχικά, μετά την ήττα της ελληνικής επανάστασης του 1941-49, ο συσχετισμός δύναμης θα αλλάξει άρδην εις βάρος της ελληνικής εργατικής τάξης και των πληττόμενων στρωμάτων. Τότε, η ελληνική αστική τάξη και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα επιβάλουν ένα βάρβαρο καθεστώς τρομοκρατίας, βασισμένο πάνω στον ιδεολογικό κορμό του αντικομμουνισμού. Χιλιάδες αγωνιστές φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν και αναριθμητοί εκτελέστηκαν. Τα κόμματα της εργατικής τάξης κηρύχθηκαν παράνομα.

Παράλληλα, όμως, ο ελληνικός καπιταλισμός θα σημειώσει μια τεράστια ανάπτυξη, βασισμένη ασφαλώς πάνω σε μία πρωτοφανή υπερεκμετάλλευση των εργατικών μαζών. Αυτή η εξέλιξη όμως δημιούργησε κάποια νέα δεδομένα για την εργατική τάξη, καθώς η ενίσχυση της βαριάς βιομηχανίας διψούσε για νέα εργατικά χέρια. Έτσι, οι κατεστραμμένοι αγροτικοί πληθυσμοί της φτώχειας -και μαραζωμένης από τον πόλεμο- επαρχίας, που ζούσαν υπό το καθεστώς της τρομοκρατίας των χωροφυλάκων, άρχισαν να συγκεντρώνονται στα μεγάλα αστικά κέντρα για αναζήτηση δουλειάς στην βιομηχανία και στο γιαπί. Συνεπώς, η προλεταριοποίηση της ελληνικής κοινωνίας θα αυξηθεί με γοργούς ρυθμούς και κατ' επέκταση το ειδικό βάρος των βιομηχανικών εργατών και των οικοδόμων μέσα στην κοινωνία.

Από τα μέσα της δεκαετίας του '50, η ελληνική εργατική τάξη αρχίζει να κάνει

σημαντικά βήματα ως προς την ανάπτυξη των αγώνων. Οι νέοι εργάτες του '50 και του '60 μπαίνουν χωρίς το βάρος της ήττας και με ορμή στους αγώνες τις περιόδους που θα δημιουργήσουν σοβαρές ρωγμές στο μετεμφυλιακό αστυνομικό - αντικομμουνιστικό καθεστώς. Ορισμένοι δείκτες της ανάκαμψης του κινήματος είναι οι εξής: α) η ανάδειξη της ΕΔΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση στις εκλογές του 1958 (25%), β) οι μεγάλες απεργίες - συγκρούσεις των οικοδόμων τον Δεκέμβρη του 1960 μέχρι τον Γενάρη του 1961 και γ) το μεγαλειώδες κίνημα των «70 ημερών», πιο γνωστό ως «Ιουλιανά».

Παράλληλα, μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν την άλλη, ενώ το κίνημα, παρά την δυναμική του, έφτασε στα όρια του εξαιτίας της προδοτικής και διασπαστικής πολιτικής των ρεφορμιστών της ΕΔΑ - ΚΚΕ. Η ελληνική αστική τάξη, μην μπορώντας να αντιμετωπίσει αυτήν την τεράστια πολιτική κρίση και την άνοδο των αγώνων, ήταν αναγκασμένη να κατευθυνθεί στην επιβολή της Χούντας, για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της.

Το πραξικόπημα πραγματοποιήθηκε από συνταγματάρχες του στρατού στις 21 Απρίλη του 1967. Βασικός σκοπός του καθεστώτος ήταν να διατηρήσει το μετεμφυλιακό κράτος και να τσακίσει τις πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων. Ωστόσο, η Χούντα δεν μπόρεσε να συντρίψει πλήρως την εργατική τάξη. Η οικονομική κρίση, οι διεθνείς εξελίξεις, ο Μάης του '68, άρχισαν να επιδρούν αποφασιστικά στην ανάπτυξη ενός αντιδικτατορικού κινήματος για την ανατροπή της Χούντας.

Οι σημαντικοί αγώνες των φοιτητών με αφορμή τον νόμο για τη στράτευση και οι καταλήψεις της Νομικής αποτέλεσαν την υπερθέρμανση πριν την έκρηξη. Η έκρηξη, λοιπόν, της οργής του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος ήταν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, όπου εξελίχθηκε στην κατά μέτωπον σύγκρουση με τη χούντα και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της. Κομβικό ρόλο στην εξέγερση του Πολυτεχνείου έπαιξαν α) η Εργατική Συνέλευση που συνεδρίαζε καθημερινά, έπαιρνε αποφάσεις με άμεση ψηφοφορία και προπαγάνδιζε σε χώρους δουλειάς και συνοικίες τη δημιουργία επιτροπών, που θα ωθούσαν τους εργάτες σε πολιτική απεργία και β) οι ακροαρι-

στεροί φοιτητές (Τροτσκιστές, Μαοϊκοί), αλλά και γενικά η φοιτητική πρωτοπορία, που αμφισβήτησε στην πράξη τους ρεφορμιστές και τους αστούς και τους ξεπέρασε. Το Πολυτεχνείο καταλήφθηκε από φοιτητές και εργαζόμενους την Τετάρτη 14/11, ως κλιμάκωση των φοιτητικών κινητοποιήσεων. Οι καταληψίες (300 προβοκάτορες της ΚΥΠ, σύμφωνα με το ΚΚΕ) καλούσαν σε συμπάρασταση και αγώνα. Παράλληλα, η εξέγερση εξαπλωνόταν και στους χώρους δουλειάς. Από το πρωί της Παρασκευής γίνονταν πορείες σε όλη την Αθήνα, με τεράστια συμμετοχή, ενώ το απόγευμα στήθηκαν τα πρώτα οδοφράγματα, καταλήφθηκε η Νομαρχία Αττικής και έγιναν επιθέσεις σε πολλά υπουργεία. Ουσιαστικά, όλο το κέντρο των Αθηνών είχε καταληφθεί από διανομή που συγκροούνταν με την αστυνομία και τον στρατό. Αξίζει να σημειωθεί η αγριότητα των μηχανισμών καταστολής, οι οποίοι πέρα από τα χιλιάδες περιστατικά βασανισμών, βιασμών και απαγωγών, άνοιξαν επιπλέον πυρ με ελεύθερους σκοπευτές από τις ταρατσές της περιοχής και ρίχνανε στο ψαχνό σε όποιον κινούνταν στον δρόμο. Την τελευταία πράξη της εξέγερσης την έγραψε η εισβολή των τανκς στο Πολυτεχνείο, με αποτέλεσμα των θανάτων δεκάδων αγωνιστών και των τραυματισμών εκατοντάδων. Το Πολυτεχνείο ήταν το θανάσιμο τραύμα της Χούντας, καθώς 9 μήνες μετά κατέρρευσε.

Η σημασία της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, λειτουργεί σαν φανοστάτης για το ελληνικό εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Μας δείχνει τον δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα, για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών μας. Όπως, λοιπόν, η νεολαία και η εργατική τάξη του '73 μέσα από εξέγερση ανέτρεψαν την Χούντα των Συνταγματαρχών, έτσι πρέπει να κινηθούμε και εμείς για την ανατροπή της χούντας των μνημονίων, της Κυβέρνησης της ΝΔ και της ΕΕ. Τέλος, όσον αφορά τις απεργιακές και προκλητικές δηλώσεις στελεχών της ΝΔ για τους αγωνιστές του Πολυτεχνείου, τους οποίους αποκαλούν «ψυχικά άρρωστους», τους απαντάμε 1) ότι η αγάπη τους προς την Χούντα και τα τανκς δεν κρύβεται και 2) ότι τα «Πολυτεχνεία και οι ψυχικά άρρωστοι» είναι αυτοί που θα τους ανατρέψουν.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Προϋπολογισμός ακραίας νεοφιλελεύθερης επίθεσης

«Ριζική στροφή της οικονομικής πολιτικής από την υπερφορολόγηση και αποεπένδυση, προς την ανάπτυξη, απασχόληση και αύξηση των διαθέσιμων εισοδημάτων όλων των πολιτών»: να η μαγική εικόνα στην εισαγωγή του προϋπολογισμού του 2020, στην πραγματικότητα άγρια μνημονιακού και νεοφιλελεύθερου, όσο η κυβέρνηση Μητσοτάκη φουλάρει τις μηχανές της επίθεσης ενάντια στους εργαζόμενους.

Η αισιοδοξία των προβλέψεων του προϋπολογισμού είναι εντελώς τεχνητή. Την ίδια στιγμή που πλησιάζει μια νέα διεθνής κρίση (ιδιαίτερα στην Ευρωζώνη) και ο πλανήτης σαρώνεται από εμπορικούς πολέμους (επιβραδύνοντας σοβαρά το παγκόσμιο εμπόριο), προβλέπεται μίνι έκρηξη: α) Στο ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ από 1,5% σε 2,8%. Στόχος που υπερβαίνει σημαντικά τις προβλέψεις του Προγράμματος Σταθερότητας και των ΕΕ, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ. Φαίνεται οι «άριστοι» της ΝΔ – αν και κράτησαν αποστάσεις απ’ τα προεκλογικά φούμαρα για ανάπτυξη 4%– πήραν στα σοβαρά την παράκρουση του Άδωνι Γεωργιάδη, που αναφώνησε ότι η νέα διεθνής κρίση είναι ευκαιρία για την ελληνική οικονομία! β) Στις εξαγωγές κατά 5,1%. Όμως οι ευρωπαϊκές εισαγωγές –όπου κατευθύνεται το μεγαλύτερο μέρος των ελληνικών εξαγωγών– δεν προβλέπεται να αυξηθούν πάνω από 0,9% το 2020, ενώ οι τρεις βασικοί εξαγωγικοί προσανατολισμοί του ελληνικού καπιταλισμού είναι ήδη ή μπαίνουν σε ύφεση (Ιταλία, Τουρκία, Γερμανία).

Βασικός κινητήρας θεωρείται μια αύξηση: 1) Των επενδύσεων, συνολικά 13,4% και σε πάγιο κεφάλαιο 8,8%. Όμως στο α’ 6μηνο του 2019, οι δεύτερες αυξήθηκαν μόλις 0,7%, έτσι

ο στόχος πάνεται μόνο αν εκτιναχθούν +17% στο β’ 6μηνο, πράγμα ανεδαφικό, καθώς δεν υπάρχει καμία σοβαρή προϋπόθεση ή δυναμική αντιστροφής της ριζικής αποεπένδυσης στον ελληνικό καπιταλισμό, ιδιαίτερα με την εκρηκτική αστάθεια στην ευρύτερη περιοχή. 2) Της ιδιωτικής κατανάλωσης, που εκτιμάται ότι θα τριπλασιαστεί (ρυθμός αύξησης 1,8% από 0,6% το 2019), όταν στο α’ 6μηνο μειώθηκε και στο α’ 7μηνο οι λιανικές πωλήσεις επίσης μειώθηκαν, όταν –κυρίως– εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα αγωνιούν για τα νέα σοκ φτωχοποίησης και εξαθλίωσης (στόχος 50.000 πλειστηριασμών μόνο το 2019 και έκρηξή τους από το 2020, κατασχέσεις κ.λπ.).

Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, καθώς το πρωτογενές πλεόνασμα προβλέπεται αμειώτο (3,6% του ΑΕΠ), με την Κομισιόν να δηλώνει ικανοποιημένη. Η σιδηροδέσμια ελληνική αποικία χρέους δεν επιτρέπεται να ανασάνει, να καταναλώσει και να επενδύσει, αποδίδοντας πιο «λελογισμένα» πλεονάσματα – άλλη μια προεκλογική στρακαστρούκα. Η μείωση του χρέους στο 167,8% του ΑΕΠ δεν σημαίνει οτιδήποτε θετικό, καθώς παραμένει αστρονομικό (331 δισ.) και συνεχίζεται κανονικά η αποπληρωμή–άρμεγμα του ελληνικού λαού, με τις δαπάνες για τόκους στο 3–3,3% του ΑΕΠ, ποσά τρομακτικά που αφαμαίζονται από το βιοτικό επίπεδο και τις κοινωνικές ανάγκες. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΔΝΤ, το 2024 το χρέος θα έχει παραμείνει ουσιαστικά αναλλοίωτο (154%), άλλωστε η μεταμνημονιακή εποπτεία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών έχει επισφραγιστεί από όλες τις αστικές δυνάμεις για δεκαετίες.

Η πρόβλεψη μείωσης της ανεργίας στο 15,6%, αφενός σημαίνει διατήρησή της σε

πολύ ψηλά επίπεδα, αφετέρου δεν κρύβει τη ζούγκλα που παγιώνεται στην «αγορά εργασίας»: το 1/3 των εργαζομένων που δουλεύει με 400 ευρώ μικτά, τις πάνω από 125 χιλιάδες επιπρόσθετες απολύσεις, την κυριαρχία της μερικής και εκ περιτροπής απασχόλησης στο 63% των προσλήψεων, τις σχεδόν 8.000 μετατροπές συμβάσεων σε μερικής ή εκ περιτροπής απασχόληση (στοιχεία Οκτωβρίου). Ο πρόσφατος «αναπτυξιακός» νόμος ξαναθέσπισε και το δικαίωμα των εργοδοτών να μετατρέπουν μονομερώς τις συμβάσεις από πλήρους σε μερικής απασχόλησης, οπότε σύντομα αυτή η αθλιότητα θα εκτραχυνθεί.

Η μείωση των κρατικών δαπανών θα είναι σημαντικότερη (500 εκ.). Πρόβλεψη του ΔΝΤ είναι ότι θα πέφτουν ασταμάτητα, από 48% του ΑΕΠ το 2019 σε κάτω από 46% το 2024, που σημαίνει νέες καταρρεύσεις των συστημάτων υγείας, παιδείας, ασφάλισης, των κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών. Οι υποσχέσεις για «λιγότερους φόρους» ξεγυμνώνονται, καθώς τα φορολογικά έσοδα προβλέπονται αυξημένα σχεδόν κατά 500 εκ. Με δεδομένες τις επιπρόσθετες, απλόχερες φοροελαφρύνσεις σε κεφάλαιο και πλούσιους (θα αυξηθούν τα επόμενα χρόνια), ακόμα και το «Βήμα» υποχρέωθηκε να καταγράψει ότι «η γενναιοδωρία προς τις επιχειρήσεις δεν συνοδεύτηκε με μέτρα που αφορούν τη συντριπτική κοινωνική πλειοψηφία», δηλαδή ότι πάλι η φοροληστεία θα γδάρει εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα (νέο χτύπημα του αφορολόγητου, αύξηση αντικειμενικών αξιών ΕΝΦΙΑ κ.λπ.).

Εξίσου με τη ΝΔ, όμως, αξίζει την οργή μας ο ΣΥΡΙΖΑ, που με μπροστάρη τον αρχιμνημονιακό Τσακαλώτο καταγγέλει την... ταξικότητα του προϋπολογισμού! Δεν πρέπει να αφήσουμε το παραμικρό περιθώριο σ’ αυτούς τους απατεώνες να κάνουν την κάλπικη «αντιπολίτευση» τους στις πλάτες μας.

Και αυτός ο προϋπολογισμός φέρει την σφραγίδα της απάτης και των ιδεολογημάτων των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών. Η ΝΔ αποδεικνύεται καλή μαθήτριά στη σύγχυση και εξαπάτηση αλά ΣΥΡΙΖΑ, μιλώντας ενάντια σε κάθε λογική για «μέτρα ανακούφισης» –διάβαζε ελεημοσύνης– 1,2 δισ. Από το «ελατήριο που εκτινάσσεται» του ΣΥΡΙΖΑ, περνάμε στον παροξυσμό της ταξικής «μείωσης του κράτους» και του ασύδοτου «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο» της ΝΔ. Οι νεοφιλελεύθεροι μνημονιακοί βλέπουν οράματα, εικονική κατανάλωση και επενδύσεις σε μια οικονομία στραγγαλισμένη από τη δημοσιονομική λαίμαρκα, «ανάπτυξη» με μέτρα όπως η αμίμητη επιδότηση της θερμάστρας σε καφεστιατόρια (τάδε έφη... Κικιλίας), μέσα από τη γενική οπισθοδρόμηση, τη συντριβή της ζωντανής εργασίας, μόνο επειδή καπιταλιστές και μια παρασιτική ελίτ πλουτίζουν ανεξέλεγκτα. Άλλη μια «επιτυχία» προδιαγράφεται έτσι και μ’ αυτό τον προϋπολογισμό: νέοι σωροί από παραγωγικά, οικονομικά, κοινωνικά συντρίμια.

Νομοσχέδιο για το προσφυγικό άσυλο Νέες Αμυγδαλέζες και μαζικές απελάσεις

Στις 31/10 ψηφίστηκε στη βουλή, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, το κατάπτυστο νομοσχέδιο που κατέθεσε η ΝΔ σχετικά με τα κριτήρια χορήγησης πολιτικού ασύλου, με τίτλο «Περί Διεθνούς Προστασίας και άλλες διατάξεις». Το νομοσχέδιο υπερψηφίστηκε από την κυβέρνηση της ΝΔ και το ΚΙΝΑΛ.

Παρά τις κίβδηλες δηλώσεις βουλευτών της ΝΔ περί εξυγίανσης των διαδικασιών των αιτούντων ασύλου, το νέο νομοσχέδιο για το προσφυγικό ζήτημα αποτελεί κόλαφο για τις χιλιάδες ψυχές που παραμένουν εγκλωβισμένες στη χώρα. Επί της ουσίας, σηματοδοτεί: α) Τον πλήρη διαχωρισμό και διαστρέβλωση των εννοιών «πρόσφυγα και μετανάστη», β) τις μαζικές απελάσεις με σύντομες διαδικασίες γ) Την πλήρη μετατροπή των κέντρων φιλοξενίας σε στρατόπεδα συγκέντρωσης (τα λεγόμενα κέντρα φιλοξενίας «κλειστού τύπου»), δ) την κατάπνιξη οποιασδήποτε μορφής διαμαρτυρίας ή αντίστασης υπό τον φόβο της απέλασης.

Συνοπτικά το φασιστικού-τύπου νομοσχέδιο περιλαμβάνει:

-Αλλαγές στα κριτήρια χορήγησης ασύλου και αυστηροποίηση τους σε τέτοιο βαθμό που είναι ουσιαστικά αδύνατη η χορήγηση του για την πλειοψηφία των αιτούντων. Επαναπροσδιορισμό της έννοιας της ευαλωτότητας (βασικό κριτήριο αξιολόγησης για την χορήγηση ασύλου). Το μετατραυματικό στρες δεν θεωρείται πλέον λόγος ευαλωτότητας.

- Οι Επιτροπές Προσφυγών ως δεύτερος βαθμός κρίσης θα είναι τριμελείς ή ακόμα και

μονομελείς. Αυτή τη φορά θα απαρτίζονται μόνο από δικαστικούς λειτουργούς, χωρίς την παρουσία εκπροσώπου του ΟΗΕ. Στόχος η επιτάχυνση των διαδικασιών για να προχωρήσει η επαναπροώθηση προσφύγων και μεταναστών.

- Παροχή δικαιώματος πρόσβασης των αιτούντων στην αγορά εργασίας ύστερα από έξι μήνες –όχι άμεσα.

- Αυστηρή καταγραφή/απογραφή των προσφύγων πριν και μετά την εισαγωγή σε κέντρα φιλοξενίας που θα κατατάσσει κάθε αιτούντα σε «υψηλό ή χαμηλό προσφυγικό προφίλ». Οι φαστ τρακ διαδικασίες που θα αποφασίζουν αν κάποιος είναι... λίγο ή πολύ πρόσφυγας(!) καταπατά όχι μόνο θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα αλλά και την ίδια την έννοια της λογικής.

- Αλλαγή του καθεστώτος κράτησης σε δομές κλειστού τύπου, στην κυριολεξία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, με σφιχτή παρακολούθηση από τις αρχές. Ο Γεωργιάδης επεξηγώντας το νομοσχέδιο σε συνέντευξη του, ξεδιάντροπα αναφέρει ότι «όσοι έχουν υψηλό προσφυγικό προφίλ, δηλαδή περίπου το 7%, θα πηγαίνουν σε «ανοιχτά κέντρα» και θα συνεχίζουν τη διαδικασία για να χαρακτηριστούν πρόσφυγες. Όσοι έχουν χαμηλό μεταναστευτικό προφίλ, δηλαδή το 93%, θα μπαίνουν σε «κλειστού τύπου κέντρα», θα μένουν για έξι μήνες μέχρι να τελειώσει η διαδικασία του πρώτου και του δεύτερου βαθμού του αιτήματος και μετά θα στέλνονται πίσω στην Τουρκία».

- Άμεση απόρριψη της αίτησης ασύλου (εντός τριών ημερών), όσων δεν συμμορφώνονται στη μεταφορά τους στις δομές ή κατά τη διαμονή τους σε αυτά. Όσοι, λοιπόν, αρνούνται να εγκλωβιστούν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να αρνηθούν τυχόν μεταφορές σε άλλες δομές ή να διαμαρτυρηθούν για τις συνθήκες διαβίωσης θα θεωρούνται αυτόματα «λαθρομετανάστες» και θα απελαύνονται άμεσα (!)

- Υποχρεωτική αποχώρηση από τις δομές φιλοξενίας των αναγνωρισμένων προσφύγων (δηλαδή όσων εγκρίθηκε η αίτηση τους) εντός δύο μηνών χωρίς ουσιαστική στήριξη για το ξεκίνημα τους.

- Θέσπιση «καταλόγου ασφαλών χωρών καταγωγής και τρίτων χωρών». Στην ουσία βάπτισμα των χωρών προέλευσης ως «ασφαλείς» για να διευκολυνθούν οι απελάσεις.

Η πολυμέτωπη επίθεση της ΝΔ

Την ίδια ώρα που η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση καταθέτει προς ψήφιση το ρατσιστικό τερατούργημα, η κατάσταση για τους πρόσφυγες έχει ήδη καταντήσει αφόρητη. Στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Μόρια βρίσκονται πλέον πάνω από 15.000, ενώ η επίσημη χωρητικότητα είναι 3.000. Μια σειρά τραγωδιών –5χρονο παιδί που το πάτησε φορτηγό, γυναίκα που πέθανε από έκρηξη κουζίνας, τρίχρονο που πνίγηκε από βύθιση λέμβου κ.α.– αποδεικνύουν την εγκληματική ανευθυνότητα και το ρατσιστικό μίσος της ΝΔ αλλά και του ΣΥΡΙΖΑ που έστρωσε το

δρόμο για αυτή την απελπιστική κατάσταση. Ο εφιάλτης συνεχίζεται με τη βίαιη αναδιανομή άνω των 20.000 προσφύγων και μεταναστών σε κέντρα κράτησης στην ηπειρωτική Ελλάδα. Για την κυβέρνηση αυτό αποτελεί ένα προσωρινό μέτρο καθώς ο τελικός σκοπός του νομοσχεδίου είναι η αποσυμφόρηση των κέντρων μέσω των μαζικών απελάσεων. Φυσικά, η μεταφορά προσφύγων και ο ανακαταμερισμός τους, έστω και προσωρινός, δίνει τροφή στο ρατσιστικό μίσος διάφορων ακροδεξιών δημάρχων, παπάδων κι ένα σωρό άλλων μνημονιακών σκουπιδιών. Ο Μητσοτάκης πάντως τους υπόσχεται καθησυχαστικά ότι οι νέες Αμυγδαλέζες που ετοιμάζει δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Χίτλερ.

Συνέχεια της Ευρωπαϊκής πολιτικής

Το νομοσχέδιο δεν αποτελεί καινοτομία της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης αλλά υποταγή στις επιταγές της ρατσιστικής ΕΕ. Η γερμανική κυβέρνηση με εκφραστή τον υπουργό Εσωτερικών Χ. Ζέεχοφερ βλέποντας τη συμφωνία «Δουβλίνο II» να καταρρέει, προετοιμάζει νέο, ακόμα πιο εγκληματικό σχέδιο εξόντωσης των προσφύγων. Από την άλλη, η Τουρκία συνεχίζει τις επιθέσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες ενώ έχει ήδη πάρει το πρόστιμο φως από τον ΟΗΕ για τη βίαιη μεταφορά προσφύγων στη Βόρεια Συρία, σε εδάφη που πλέον κατέχει ο Τουρκικός Στρατός.

Απέναντι σε αυτές τις κτηνωδίες, η εργατική τάξη μαζί με τους πρόσφυγες και μετανάστες, πρέπει άμεσα να οργανώσουν την αντεπίθεσή τους, να βάλουν φρένο στις μισάνθρωπες πολιτικές που απειλούν με φυσική εξόντωση ολόκληρους κατατρεγμένους λαούς.

BREXIT - Πρόωρες εκλογές στις 12 Δεκέμβρη

Η έντονη πολιτική κρίση συνεχίζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο καθώς στις 31/10 δεν προχώρησε η συμφωνία για το BREXIT. Τα αστικά κόμματα δεν κατάφεραν να τα βρουν στο κοινοβούλιο, ο κατακερματισμός που υπάρχει στο εσωτερικό των δύο παραδοσιακών κομμάτων (των Τόρις και των εργατικών) είναι πρωτοφανής και οι εξελίξεις ραγδαίες. Το κοινοβούλιο έχει μετατραπεί σε ορνιθώνα αφού δεν μπόρεσε όλο αυτό το διάστημα να πάρει ούτε μια απόφαση και η μόνη λύση ήταν οι πρόωρες εκλογές.

Το Εργατικό Κόμμα βρίσκεται ίσως στην μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας του, περίμενε επί της ουσίας οδηγίες από την Ε.Ε. για να ξεκαθαρίσει την θέση του για τις εκλογές. Η ΕΕ έδωσε παράταση στο BREXIT πέρα από της 31/10 με τρίμηνη ευέλικτη παράταση που θα επιτρέψει (μπορεί να κάνει διαφορετικά;) στο Ηνωμένο Βασίλειο να αποχωρήσει νωρίτερα εφόσον επικυρωθεί η συμφωνία μέσα στο βρετανικό κοινοβούλιο. Η απόφαση αυτή είναι αναγκαστική και προφανής αφού δεν μπορεί να κάνει και κάτι άλλο, η μόνη χώρα που έθεσε ενστάσεις είναι η Γαλλία, διόλου τυχαία καθώς το τελευταίο διάστημα εμφανίζεται να διαφοροποιείται και στο θέμα της ένταξης της Αλβανίας στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ. Η κατάσταση αυτή δείχνει τις διαιρέσεις που έχουν αρχίσει να εμφανίζονται έντονα στο εσωτερικό των χωρών της ΕΕ και κυρίως μεταξύ των δύο μεγαλύτερων δυνάμεων της Γερμανίας και της Γαλλίας.

Ο ηγέτης των Εργατικών εξακολουθεί

να αμφιταλαντεύεται σε αρκετά θέματα. Ενδεικτική ήταν η στάση του για το θέμα των εκλογών. Από τη μια δήλωνε έτοιμος για εκλογές παρότι οι δημοσκοπήσεις τον δείχνουν και 17 μονάδες κάτω, από την άλλη απειλούσε ότι δεν θα ταχθεί υπέρ των πρόωρων εκλογών αν ο Τζόνσον δεν αποκλείσει αμετάκλητα ένα άτακτο BREXIT (!). Η κατάσταση αυτή δίνει το δικαίωμα στους Τόρις να διαλαλούν (και με το δικίο τους) πως οι Εργατικοί εμποδίζουν τον λαό να πάει στις κάλπες. Φυσικά η κρίση των Εργατικών ξεκάθαρα έχει να κάνει με την στάση του Κόρμπιν.

Όλα δείχνουν ότι οι εκλογές θα είναι περίπατος για τους Τόρις τα ποσοστά που εμφανίζουν στα γκάλοπ είναι μεταξύ 36% και 42%, όταν οι εξωφρενικά αμφίθυμοι έναντι του BREXIT Εργατικοί, είναι στο 21% - 24% και οι ούλτρα νεοφιλελεύθεροι και φιλο-ΕΕ Φιλελεύθεροι-Δημοκράτες είναι μεταξύ 28% - 20%. Είναι δεδομένο ότι ο βρετανικός λαός θα δώσει εντολή απόφασης για το άτακτο BREXIT και μένει να δούμε τι ρόλο θα παίξει το Κόμμα του Φάραντζ που ενώ είχε θριαμβεύσει με 31% στις ευρωεκλογές τώρα φαίνεται να έχει κατρακυλήσει μεταξύ 7-13%. Ο Φάραντζ θεωρεί ότι η συμφωνία που προτείνει ο Τζόνσον δεν φέρνει ένα αρκετά σκληρό BREXIT που θα ελευθερώσει ολοκληρωτικά την χώρα από τα δεσμά της ΕΕ. Μάλιστα απείλησε ότι θα κατεβάσει υποψηφίους σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες αν οι Τόρις δεν εγκαταλείψουν την πρόταση τους και δεν συνάψουν προεκλογική συμμαχία μαζί του,

χρησιμοποίησε καθόλου τυχαία και την φράση του Τραμπ για μια «ασταμάτητη δύναμη». Ο Τραμπ δείχνει ιδιαίτερη εκτίμηση στον Φάραντζ και υποστήριξε ότι οι ΗΠΑ δεν μπορούν να κάνουν εμπορική συμφωνία με το Ηνωμένο Βασίλειο μετά το BREXIT λόγω συγκεκριμένων πτυχών που υπάρχουν στην συμφωνία. Από την άλλη ο Τζόνσον πουλάει στους ψηφοφόρους του την ταχεία σύναψη διμερούς συμφωνίας ελεύθερου εμπορίου μεταξύ ΗΠΑ - Ηνωμένου Βασιλείου (!). Μένει να δούμε τα αποτελέσματα.

Οι εξελίξεις με το BREXIT είναι οι πιο ταραχώδεις στην ιστορία της Μεγάλης Βρετανίας, οι διαπρέσεις είναι τέτοιες που δείχνουν σημάδια ενός σύγχρονου εμφυλίου. Η Βρετανία είναι το επίκεντρο μιας ιστορικής περιόδου αναταραχής και οι επικείμενες εκλογές ένα ακόμα σημείο αυτής. **Το BREXIT πρέπει να συνοδεύεται με αγώνες των εργαζομένων της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της Βρετανίας.** Εδώ μεγάλη ευθύνη έχουν και οι πολιτικές δυνάμεις που δηλώνουν ότι έχουν κάποια αναφορά στον τροτσκισμό, βρίσκονται ενάντια στο Brexit (!) και στηρίζουν ανοιχτά τον Κόρμπιν. Οι δυνάμεις με αναφορά στην αριστερά εμφανίζονται ενάντια στη θέληση και τους αγώνες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών τασσόμενες υπέρ των δυνάμεων της ΕΕ, δηλαδή υπέρ των μνημονίων, της φτώχειας της ανεργίας και των πολέμων. Δεν υπάρχουν ισορροπίες και συμβιβασμοί ανά-

μεσα σε αυτά. Οι πολιτικές αυτές οδηγούν στην ενίσχυση των τεράτων που έρχονται από τα δεξιά όπως του Τζόνσον και του Φάραντζ. Μόνη λύση είναι η διάλυση της ΕΕ μέσα από τους αγώνες των εργαζομένων. Χρέος των επαναστατών είναι να παλέψουμε για την οργάνωση των αγώνων αυτών που θα βγάλουν την Βρετανία από την ΕΕ, να δώσουμε καθαρά ταξικά χαρακτηριστικά και να οικοδομηθεί μια επαναστατική δύναμη στην Βρετανία και σε κάθε χώρα του κόσμου. Από όποια σκοπιά και αν το δει κανείς είναι απαράδεκτο να υποστηρίξουμε την αντιδραστική ΕΕ, της φτώχειας, της πεινάς, της εξαθλίωσης, του ιμπεριαλισμού και του πολέμου. Οι επαναστάτες πρέπει να αγωνιστούμε για να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική, σε μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική και ριζοσπαστική, ενωμένη και σοσιαλιστική. Και για αυτό είναι αναγκαίοτητα σήμερα οι επαναστάτες να παλεύουμε και για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση της 4ης Διεθνούς.

■ *Κιτσώνης Βαγγέλης*

Κατάφωρα άδικη η απόφαση του 3μελούς Πλημμελιοδικείου Χανίων για τους δύο συντρόφους της ΟΚΔΕ

Ολοκληρώθηκε η δίκη των συντρόφων την Τετάρτη 16/10, ύστερα από 5,5 χρόνια και τέσσερις αναβολές. Η έδρα κατά πλειοψηφία 2-1 αποφάσισε την ενοχή των συντρόφων και επέβαλε βαριές ποινές, παρότι καταρρίφθηκαν οι μισές κατηγορίες. Στον σύντροφο Βαγγέλη Κιτσώνη επεβλήθη συνολική ποινή φυλάκισης 17 μηνών με τριετή αναστολή για αντίστασή κατά της αρχής και διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας. Στον σύντροφό Πάννη Φουφουδάκη ποινή φυλάκισης 8 μηνών με τριετή αναστολή για απλή συνεργεία στη διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας!

Ο σύντροφός Πάννης Φουφουδάκης καταδικάστηκε αν και δεν αποδείχτηκε πουθενά ότι βρισκονταν στα Χανιά τη συγκεκριμένη ημέρα, ακόμη και οι δύο αστυνομικοί δεν δέχτηκαν ότι τον γνωρίζουν. Ο πρώτος αστυνομικός πάρα τα ψέματα που έγραψε στην κατάθεση του (ότι δήθεν του αποκάλυψε τα στοιχεία του ο ίδιος ο σύντροφος Πάννης ύστερα από την φανταστική προσαγωγή του στο συμβατικό αυτοκίνητο της ασφάλειας) αναγκάστηκε να πάρει πίσω την κατάθεση του -στην πραγματικότητα σκευωρία! Το ίδιο αναγκάστηκε να πει και ο δεύτερος αστυνομικός. Η έδρα αναγκάστηκε να αποσύρει την σκευωρία της κλοπής του πορτοφολιού λόγω αμφιβολιών, ύστερα από τις καταθέσεις των δύο αστυνομικών.

Ο σύντροφος Βαγγέλης Κιτσώνης αθώωθηκε για την κατηγορία της απλής σωματικής βλάβης με πρόθεση κατά συρροή σε βάρος δημοσίων υπαλλήλων, ωστόσο κρίθηκε ένοχος για την κατηγορία της αντίστασης κατά της αρχής και για διακεκριμένη φθοράς ξένης ιδιο-

κτησίας, ύστερα από τα τερατώδη ψέματα του ενός αστυνομικού και την επιθετική στάση της Πρόεδρος και της Εισαγγελέως απέναντί του.

Ο δεύτερος αστυνομικός-ντετέκτιβ με χυδαία και τερατώδη ψέματα έβγαλε όλο το αντικομμουνιστικό του μένος προσπαθώντας να ενοχοποιήσει και να καταδικάσει τον σύντροφο Κιτσώνη. Ο «ντετέκτιβ» ανακάλυψε ότι είχε κατέβει όλη η οργάνωση με τρία πούλμαν στην Κρήτη για να διεξαγει εκδηλώσεις σ' ένα χωριό των Χανίων. Παρακολουθούσε είτε τα πούλμαν και τα είδε να στρίβουν στο χωριό Βρύσες, όμως του «γλιστρησαν» οι δύο κατηγορούμενοι οι οποίοι κατέβηκαν στην πόλη των Χανίων!! Στην συνέχεια είδε τον Β. Κιτσώνη να γράφει συνθήματα σε τοίχο, προσπάθησε ειρηνικά να τον απομακρύνει, αλλά ο κατηγορούμενος του επιτέθηκε και μετά ακολούθησε συμπλοκή. Αυτά αν και πουθενά δεν υπήρχαν στις καταθέσεις του, η πρόεδρος του δικαστηρίου άκουγε με προσοχή τις τερατώδεις φαντασιώσεις, χωρίς την παραμικρή αντίδραση!

Η Πρόεδρος του δικαστηρίου διέκοψε τους μάρτυρες υπεράσπισης και μάλιστα δεν επέτρεψε στον εκπρόσωπο της ΟΚΔΕ Σωφρόνη Παπαδόπουλο -παρά την επιμονή του- να καταθέσει. Ακόμη κατά την διάρκεια της απολογίας του συντρόφου Κιτσώνη ζητούσε επίμονα να καταδώσει τον πραγματικό ή φανταστικό δεύτερο συνεργό! Όταν ο σύντροφος αρ-

νήθηκε να της απαντήσει τον απείλησε, παρανόμως, ότι θα έχει κυρώσεις. Φυσικά ο σύντροφος δεν απάντησε. Η δίκη κράτησε πάνω από δυόμιση ώρες και απεγνωσμένα η Πρόεδρος και η Εισαγγελέας προσπαθούσαν να ενοχοποιήσουν τους σ. για τις σκευωρίες του ξυλοδαρμού και της κλοπής, Αφού διέκοψαν δύο φορές αποφάσισαν να εξαντλήσουν την αυστηρότητα τους στις ποινές της αντίστασης και τις φθοράς.

Η έδρα δεν άκουσε τίποτα άλλο παρά μόνο τις κατασκευασμένες καταθέσεις των δύο αστυνομικών που ήταν γεμάτες εξόφθαλμες αντιφάσεις. Ακόμα και το σύνθημα που είδαν να γράφει ο σ. σύμφωνα με τους ίδιους έλεγε «Έξω από... οι φασίστες από τα Χανιά». Το σύνθημα αυτό φυσικά δεν είχε σχέση, σε καμία περίπτωση, με το προεκλογικό μας υλικό και δεν στέκεται ούτε συντακτικά και φυσικά δεν είχε την υπογραφή της ΟΚΔΕ. Προς τιμή του ένας από τους τρεις της έδρας διαφώνησε και έκρινε τους συντρόφους αθώους.

Η Κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου ενίσχυσε ακόμη περισσότερο το Κράτος Εκτατής Ανάγκης, την αστυνομική βία και τις παρακρατικές επιθέσεις σε αγωνιστές. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η βία των δύο αστυνομικών απέναντι στο σύντροφό. Ένα περίπου χρόνο μετά τα περιστατικά η Αστυνομία Χανίων επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (που είχε ήδη προχωρήσει στην μνημονιακή του με-

τάλλαξη και είχε ήδη αντιστρέψει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος από ΟΧΙ σε ΝΑΙ) κατασκεύασε το κατηγορητήριο στους δύο συντρόφους που είναι γνωστοί στο κίνημα για την πολιτική και συνδικαλιστική τους δράση. Η δίκη ολοκληρώθηκε με την νέα Κυβέρνηση Μητσοτάκη που εφαρμόζει το δόγμα «Νόμος και τάξη», συνεχίζοντας την επίθεση ενάντια σε πρωτοπόρους αγωνιστές και οργανώσεις της εργατικής τάξης.

Οι δύο σύντροφοι έκαναν έφεση για την άδικη απόφαση του τριμερούς Δικαστηρίου Πλημμελειοδικείου Χανίων. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν πρέπει να κάνουμε ούτε βήμα πίσω. Πρέπει να οργανωθούμε για να παλέψουμε ενάντια στο αστικό κράτος και τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς (αστυνομία, αστική δικαιοσύνη κ.λπ.), να συντρίψουμε το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης που μας έχουν επιβάλει όλες οι μνημονιακές Κυβερνήσεις, το κεφάλαιο και η ΕΕ.

Μετά το κάλεσμα που απηύθυνε η ΟΚΔΕ για συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από τα Δικαστήρια Χανίων και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Χανίων και η Πρωτοβουλία Αντίστασης Χανίων, με κείμενα που έδωσαν στη δημοσιότητα καλούν τους πολίτες να συμμετάσχουν. Ενώ και άλλες οργανώσεις και συλλογικότητες έχουν εκδώσει ψηφίσματα και ανακοινώσεις συμπαράστασης. Η ΟΚΔΕ ευχαριστεί όλους τους συντρόφους/αγωνιστές-ιδιαίτερα τον μάρτυρα υπεράσπισης σ. Φώτη Μπιχάκη- και τις οργανώσεις (ΝΑΡ, ΚΚΕ (μ-λ), ΣΕΚ ΑΝΤΑΡΣΥΑ) καθώς και το ΣΤΕΚΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ και ΡΟΖΑ ΝΕΡΑ που βρέθηκαν αλληλέγγυοι δίπλα μας όλα αυτά τα χρόνια.

■ *ΟΚΔΕ, 18.10.2019*

Κάτω η τουρκική εισβολή στη Συρία

Αυτοδιάθεση για την Ροζάβα

Τον Οκτώβριο έγινε η τρίτη εισβολή της Τουρκίας στην Συρία, αυτή την φορά στα ανατολικά του Ευφράτη στις κύριες περιοχές των Κούρδων στα αυτοδιοικούμενα καντόνια του Κομπάνι και Καμισλί. Η νέα εισβολή είχε σαν στόχο την διάλυση των Συριακών Δημοκρατικών Δυνάμεων (ΣΔΔ), την δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας μήκους 444 χιλιομέτρων κατά μήκος των συνόρων από τον Ευφράτη μέχρι το Ιράκ, την εθνοκάθαρση στην περιοχή αυτή των 760.000 Κούρδων που ζουν εκεί και την εγκατάσταση σε αυτή προσφύγων από άλλες περιοχές της Συρίας σουνιτών Αράβων ώστε να αλλοιωθεί ο πληθυσμός, να αποκοπούν οι Κούρδοι της Συρίας από τους Κούρδους της νοτιοανατολικής Τουρκίας και να εκλείψει ο κίνδυνος της δημιουργίας κουρδικού κρατικού μορφώματος. Αυτό έκανε την επιχείρηση της Τουρκίας απόλυτη αναγκαioτητα για τον τουρκικό καπιταλισμό. Ωστόσο η πλήρης επιτυχία του εγχειρήματος συναντάει σοβαρές δυσκολίες που έχουν να κάνουν με τους συσχετισμούς δύναμης στην περιοχή ανάμεσα σε ιμπεριαλιστές και τοπικούς δρώντες.

1.Οι ΗΠΑ με τα καραγκιοζιλίκια του Τραμπ (ανακάλυψε ότι οι Κούρδοι δεν βοήθησαν στην απόβαση της Νορμανδίας το 1944 [!]), άδειασαν τους Κούρδους μέσα σε μια νύχτα. Αν και ο Τραμπ δήλωνε από το 2018 ότι θα αποσύρει τις λιγοστές δυνάμεις των ΗΠΑ από την Συρία, το στρατιωτικό-πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ δεν είχε επιτρέψει την αποχώρηση κυρίως με στόχο να συντηρεί μια εστία διάσπασης της Συρίας που θα μπορούσε να αξιοποιηθεί σε μία πιο ευνοϊκή συγκυρία άλλα και προκειμένου να διατηρεί ένα αγκάθι στα πλευρά της Τουρκίας που θα περιορίζει τις κινήσεις ανεξαρτητοποίησής της από την Δύση. Όπως και στο Ιρακινό Κουρδιστάν το 2018 έτσι και τώρα επικράτησε η προοπτική επαναπροσέγγισης με την Τουρκία ανοίγοντας τον δρόμο για την εισβολή. Όμως το κενό αμέσως καλύφθηκε από την Ρωσία και τον Άσαντ στους οποίους στράφηκαν οι Κούρδοι προκειμένου να σώσουν τον λαό τους από την γενοκτονία. Αυτό έδειξε την πλήρη έλλειψη συνεκτικής στρατηγικής των ΗΠΑ και την χαμηλή αξιοπιστία τους έναντι των συμμάχων τους. Θορύβησε τα κέντρα λήψης αποφάσεων με αποτέλεσμα νέα μεταστροφή, με κυρώσεις ενάντια στην Τουρκία και τελικά την επίτευξη μιας συμφωνίας που περιορίζει την επέμβαση της Τουρκίας σε μια περιοχή 100 μόνο χιλιομέτρων και σε βάθος 30 χιλιομέτρων που όμως κόβει την Ανατολική Ροζάβα στη μέση. Σε αντάλλαγμα οι YPG πρέπει να αποχωρήσουν από όλο το μήκος των συνόρων. Επίσης έκαναν γνωστό ότι θα στηρίζουν τις ΣΔΔ στον έλεγχο των πετρελαιοπηγών ανατολικά του Ευφράτη ακόμα και σε αντιπαράθεση με Ρωσικές Δυνάμεις (!). Αυτό αποτελεί στην ουσία πλιάτσικο των πόρων της Συρίας, ενώ συνεχίζει να κρατάει τους Κούρδους ομήρους σε απατηλές βλέψεις ότι θα μπορέσουν να ριζώσουν σε περιοχές που δεν είναι κουρδικές. Η δολοφονία του αρχηγού του ΙΚ με το θέατρο του Τραμπ στις τηλεοράσεις αποσκοπεί να εμφανίσει τις ΗΠΑ σαν ισχυρό παίκτη στην περιοχή. Στην ουσία έχει χάσει τον έλεγχο αφού και έναντι της Τουρκίας υποχώρησε και τις περιοχές που ελέγχουν οι Κούρδοι δύσκολα θα τις κρατήσει λόγω της πίεσης Ρώσων και Άσαντ ενώ η όποια στρατηγική ανατροπής του καθεστώτος στην Συρία έχει πλήρως αποτύχει.

2. Ο Ρωσικός ιμπεριαλισμός έχει κυριαρχήσει στην περιοχή με το καθεστώς Άσαντ να αναλαμ-

βάνει τον έλεγχο στην Μανμπίτζ και στο Κομπάνι, σε περιοχές στα φράγματα της Ράκα, στην Καμίσλι μέχρι τα σύνορα με το Ιράκ. Η συμφωνία με την Τουρκία προβλέπει την δημιουργία ζώνης ασφαλείας πλάτους 10 χιλιομέτρων στα πλαίσια της συμφωνίας των Αδάνων (1988), όταν ο πατέρας Άσαντ υποχρεώθηκε να εκδιώξει τους Κούρδους και τον Οτσαλάν από τα σύνορα (τότε που η Ελλάδα τον παρέδωσε στην Τουρκία). Σε αντάλλαγμα η Τουρκία εγγυάται την ακεραιότητα της Συρίας και την μελλοντική απόσυρση της από την χώρα. Η Ρωσία επιβάλλει τους όρους στην Συρία και μάλιστα διαπραγματεύεται χωρίς καν την συμμετοχή του Άσαντ που σημαίνει ότι έχουμε πλέον ένα προτεκτοράτο. Ωστόσο η διαδικασία στα πλαίσια του ΟΗΕ για ένα νέο Σύνταγμα κάτω από την καθοδήγηση της συμφωνίας της Αστάνα (Τουρκία, Ρωσία, Ιράν) προχωράει δύσκολα μεν, αλλά με αναγνώριση της σχετικής κυριαρχίας του Άσαντ από όλους.

3. Η Τουρκία κατάφερε να δημιουργήσει ένα είδος ζώνης ασφαλείας, όχι στην έκταση που ήθελε, καταφέροντας όμως σημαντικό πλήγμα στους Κούρδους. Η μεταφορά φιλοτούρκων σουνιτών στις περιοχές που ελέγχει με στόχο να μειωθεί η πίεση από τα 3 εκατομμύρια εκτοπισμένους που βρίσκονται στην Τουρκία βρίσκεται αρκετά μακριά. Ωστόσο η κίνηση της Τουρκίας έχει πολλαπλά αποτελέσματα αφού κανένας δεν εμπόδισε πραγματικά την εισβολή. Οι ιμπεριαλιστές Ρώσοι και Αμερικάνοι, στην ουσία έδωσαν το πράσινο φως, έστω και υπό όρους. Κατάφερε να ισορροπήσει ανάμεσα στα αντικρουόμενα συμφέροντα ΗΠΑ και Ρωσίας αξιοποιώντας και τις τεράστιες αντιθέσεις που εγείρονται στην περιοχή. Έβαλε παρακαταθήκη και για τα άλλα μέτωπα όπως αυτό της νοτιοανατολικής Μεσογείου και του Αιγαίου. Οι κοινές περιπολίες Ρώσων και Τούρκων στα σύνορα της Συρίας σαν εγγυητές της ειρήνης και η συμφωνία με τις ΗΠΑ για τον ξεριζωμό των Κούρδων σε βάθος 30 χιλιομέτρων θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν το ανάλογο τους στην Κύπρο και το Αιγαίο.

4. Οι Κούρδοι φαίνεται να διέσωσαν τον αφανισμό τους από την Ροζάβα. Εξακολουθούν να τρέφουν αυταπάτες για τον έλεγχο των πετρελαίων με την βοήθεια των ΗΠΑ αλλά έχουν καταλάβει ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές παρά τις καταδίκες της Τουρκικής εισβολής αδυνατούν να εξασφαλίσουν την ειρήνη. Μόνο η Ρωσία και ο Άσαντ μπορούν να εγγυηθούν μια συμφωνία με την Τουρκία. Αυτό σημαίνει ότι χάνεται το όνειρο της κρατικής υπόστασης έναντι μίας μάλλον αμφίβολης αυτονομίας αφού η περιοχή βρίσκεται στις συμπληγάδες κολοσσιαίων συγκρούσεων πράγμα που μπορεί να υπονομεύσει κάθε συμφωνία, ειδικά στο βαθμό που οι λαοί της περιοχής δεν υποστηρίζουν μια αντιιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

■ Κώστας Δικαίος

στον κόσμο...

ΙΡΑΚ

Μια νέα εξέγερση των «από κάτω» έχει ξεσπάσει στο Ιράκ από τις αρχές Οκτώβρη, εντασσόμενη στο κύμα αγώνων που εκτυλίσσεται σε πολλές γωνίες του πλανήτη το τελευταίο διάστημα. Η αφορμή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ασήμαντη, καθώς αφορά την απόλυση ενός στρατηγού που προσπάθησε να εναντιωθεί στη διαφθορά, αλλά οι κινητοποιήσεις σύντομα ανέπτυξαν αιτήματα όπως δημιουργία θέσεων εργασίας, βελτίωση βασικών παροχών (ηλεκτρική ενέργεια, νερό κ.ά.), τερματισμό της διαφθοράς και παραίτηση της κυβέρνησης του πρωθυπουργού Μαχντί.

Η πρώτη διαδήλωση πραγματοποιήθηκε την 1/10, με την κυβέρνηση να απαντά με σκληρή καταστολή και στυγνές δολοφονίες, καθώς μέχρι τις 7/10 είχαν πέσει νεκροί τουλάχιστον 106 διαδηλωτές και ακόμη 6.000 ήταν οι τραυματίες. Η κυβέρνηση προχώρησε και σε απαγόρευση της κυκλοφορίας — την οποία ανήψησαν οι διαδηλωτές — και έκλεισε την πρόσβαση στο ίντερνετ, μέσω του οποίου καλούνται οι κινητοποιήσεις, που επικεντρώνονται κυρίως στη Βαγδάτη και τις νότιες-σιτικές περιοχές της χώρας.

Εργαζόμενοι και νεολαία, δείχνοντας αποφασιστικότητα και πυγμή, συνεχίζουν να βγαίνουν στους δρόμους και στην πλατεία Ταχρίρ από τα τέλη Οκτώβρη, με τους μαθητές και φοιτητές να συμμετέχουν μαζικά. Η κυβέρνηση απάντησε με νέο λουτρό αίματος και μέχρι τις 4/11 οι νεκροί έφτασαν τους 250! Το αποτρόπαιο έργο των δολοφονιών φαίνεται να έχουν αναλάβει οι παραστρατιωτικές οργανώσεις Χασντ Ασ-Σά'αμπι, που διοικούνται από φιλοϊρακικές πολιτικές δυνάμεις με μεγάλη επιρροή στο Ιράκ.

Ο πρωθυπουργός και ο πρόεδρος της χώρας, την ίδια ώρα που τρομοκρατούν και δολοφονούν, επιχειρούν πολιτικούς ελιγμούς ανακοινώνοντας μέτρα οικοδόμησης κατοικιών, παροχής επιδομάτων, ανασχηματισμό, ακόμα και παραίτηση του πρωθυπουργού και πρόωρες εκλογές, σε μια απέλπιδα προσπάθεια να κατευνάσουν την οργή. Αυτές οι πολιτικές μανούβρες φαίνεται εξαιρετικά απίθανο να κατευνάσουν τους διαδηλωτές. Εργαζόμενοι και νεολαία υποφέρουν από προβλήματα που λύνονται μόνο με την πλήρη αλλαγή του υπάρχοντος καθεστώτος. Τα αιτήματα είναι βαθιά πολιτικά, στρέφονται ενάντια στη διαφθορά και την ιρακινή «εισβολή» στα ζητήματα της χώρας, αφορούν την απαλλαγή από το θρησκευτικό κράτος, την αναδιανομή του πλούτου, νέες θέσεις εργασίας και υποδομές.

Το κίνημα, για να δώσει λύση σε αυτά τα titάνια προβλήματα, πρέπει να γεννήσει/διαμορφώσει μια πολιτική δύναμη, που θα παλέψει για να επεκτείνει, συγκεντροποιήσει και αναβαθμίσει την πολιτική δράση των εργαζομένων και της νεολαίας και να εξηγηθεί τα συμφέροντά τους ως τάξη. Μόνο έτσι θα ελευθερωθούν οι ιρακινές μάζες από ιμπεριαλιστές, τοπικές και περιφερειακές αστικές τάξεις και θρησκευτικούς τυράννους, που εδώ και δεκαετίες τις βασανίζουν.

ΑΛΓΕΡΙΑ

Στον ένατο μήνα μπαίνει το κίνημα «Χιράκ», που ξεκίνησε επιβάλλοντας την παραίτηση του επί 20 χρόνια προέδρου Αμπντελαζίζ Μπουτεφλίκα. Οι εβδομαδιαίες συγκεντρώσεις συνεχίζονται. Μετά από αναβολές, ο προσωρινός πρόεδρος Μπενσαλά (που στηρίζεται από τον στρατό) προωθεί προεδρικές εκλογές στις 12 Δεκέμβρη, στις οποίες αντιτίθεται το κίνημα υποστηρίζοντας ότι είναι ένας ελιγμός για να συνεχιστεί η αναπαραγωγή του ίδιου κατεστημένου. Οι διαδηλωτές ζητούν ο στρατός να μην επεμβαίνει στην πολιτική, πλήρη κάθαρση του πολιτικού σκηνικού της εποχής Μπουτεφλίκα, δημοκρατικές διαδικασίες και Συντακτική Συνέλευση, ενώ με απεργίες και διαδηλώσεις αντιστέκονται σε νεοφιλελεύθερα και αντιδημοκρατικά μέτρα, που προσπαθεί να περάσει η προσωρινή κυβέρνηση, και απαιτούν την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων.

Την 1/11, στην 65^η επέτειο από την έναρξη του απελευθερωτικού αγώνα ενάντια στον γαλλικό ιμπεριαλισμό, περισσότεροι από 100.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο Αλγέρι ζητώντας μια «Νέα Αλγερία» και «πραγματική ελευθερία», δίνοντας επίκαιρο περιεχόμενο στον ηρωικό αγώνα των αλγερινών μαζών (1954-1962).

Στο κύμα αγώνων και εξεγέρσεων που έχουν ξεσπάσει σε όλη την Λατινική Αμερική, μπαίνει πλέον και η Χιλή, το πρότυπο πολιτικής και οικονομικής σταθερότητας των νεοφιλελεύθερων στην περιοχή. Με αφορμή την αύξηση της τιμής του εισιτηρίου του μετρό κατά 30 πέσος (5 λεπτά), που ανακοινώθηκε στις 13/10 από το υπουργείο Μεταφορών, ξέσπασε ένα νεολαιίστικο κίνημα φοιτητών και μαθητών που πολύ γρήγορα πυροδότησε μια γενικευμένη εργατική-λαϊκή εξέγερση. Για περισσότερες από 15 μέρες εκατομμύρια άνθρωποι διαδηλώνουν καθημερινά σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Χιλής, καταλαμβάνουν δημόσια κτίρια και συγκρούονται με την αστυνομία και το στρατό, ενάντια στο υψηλό κόστος ζωής και την ανισότητα δημιουργώντας μια πρωτοφανή πολιτική κρίση.

Η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του ζάμπλουτου Πινιέρα (7^{ος} πλουσιότερος στην Χιλή) απάντησε στα αιτήματα των νέων και των εργαζομένων με σκληρή καταστολή

Χιλή: Μια ακόμα εξέγερση απέναντι στον νεοφιλελευθερισμό

και επέβαλε στρατιωτικό νόμο από τις 18 Οκτωβρίου στην πρωτεύουσα Σαντιάγο και στις περισσότερες επαρχίες, θυμίζοντας την δικτατορία του Πινοσέτ. Πάνω από 20.000 στρατιώτες και αστυνομικοί επιδίδονται σε χυδαίες ακρότητες, πυροβολώντας, βιάζοντας και δολοφονώντας διαδηλωτές. Από τα επεισόδια έχουν χάσει την ζωή τους πάνω από 20 άνθρωποι, έχουν τραυματιστεί πάνω από 1000, ενώ έχουν πραγματοποιηθεί 5.000 συλλήψεις.

Η ανυπακοή των εργαζομένων απέναντι στην καταστολή, η μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων αλλά και η είσοδος του οργανωμένου εργατικού κινήματος, με την μεγαλύτερη συννομοσπονδία εργατικών συνδικάτων της Χιλής, τη CUT, και την εταιρία παραγωγής χαλκού να καλούν σε γενικές απεργίες, ανάγκασε τον Πινιέρα να πάρει πίσω την αύξηση της τιμής του εισιτηρίου, να ανακοινώσει φιλολαϊκά μέτρα και να προχωρήσει σε μετασχηματισμό της κυβέρνησης. Οι «μεταρρυθμίσεις» αυτές όμως αποτελούν μια σταγόνα στον ωκεανό των προβλημάτων των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων της Χιλής, που συνεχίζει να βγαίνουν στον δρόμο.

Το κίνημα έχει πάρει πλέον πολιτικά χαρακτηριστικά ζητώντας την παραίτηση της Κυβέρνησης και την σύγκληση εθνοσυνέλευσης για την αλλαγή του συντάγματος του Πινοσέτ, που διασφαλίζει την διατήρηση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Παράλληλα δημιουργούνται δομές αυτοοργάνωσης του κινήματος με «αυτόνομα και ανοιχτά συμ-

βούλια πόλεων», με στόχο να αποτελέσουν μια δομή εξουσίας απέναντι στην κυβέρνηση. Η μαζικοποίηση των συμβουλίων, καθώς και η ανάδειξη μιας επαναστατικής ηγεσίας που θα μπορέσει να κατευθύνει την οργή των εργαζομένων απέναντι στην ρίζα του προβλήματος, το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, θα κρίνει το μέλλον της εξέγερσης.

«Δεν ήταν τα 30 πέσος, αλλά τα 30 χρόνια νεοφιλελευθερισμού»

Η Χιλή είναι η δεύτερη πλουσιότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής με το μεγαλύτερο ποσοστό ανάπτυξης του ΑΕΠ. Αποτελεί χώρα πρότυπο της εφαρμογής του νεοφιλελευθερισμού και της επιτυχίας της ελεύθερης αγοράς. Ο Πινιέρα λίγες μέρες πριν το ξέσπασμα της εξέγερσης δήλωσε ότι η Χιλή «μοιάζει μια όαση» στην περιοχή. Όμως ταυτόχρονα είναι η χώρα με την μεγαλύτερη ανισότητα και το υψηλότερο κόστος ζωής στην Λατινική Αμερική. Οι πλουσιότεροι της Χιλής έχουν εισόδημα 26 φορές υψηλότερο από το αντίστοιχο των πιο φτωχών. Το κατά κεφαλήν εισόδημα του φτωχότερου 20% των Χιλιανών είναι μικρότερο από 140 δολάρια το μήνα ενώ το 50% του πληθυσμού κερδίζει κάτω από 500 δολάρια και η μέση σύνταξη είναι 141 δολάρια.

Η ανισότητα και η φτώχεια που πυροδότησαν την εξέγερση οφείλονται στις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφαρμόζονται στην Χιλή ήδη από την δικτατορία του Πινοσέτ το 1973. Ο «εκδημοκρατισμός»

που ξεκίνησε το 1990 δεν αμφισβήτησε τους θεμελιώδεις πυλώνες του καθεστώτος που οικοδομήθηκε κατά την χούντα, αντιθέτως όλες οι κυβερνήσεις συνέχισαν και βάθυναν τις νεοφιλελεύθερες «μεταρρυθμίσεις» και τις βάρβαρες επιθέσεις στα δικαιώματα των εργαζομένων. Μόνο το 11% του ΑΕΠ (το μικρότερο ποσοστό στις χώρες του ΟΟΣΑ) διατίθεται για κοινωνικές παροχές, ενώ οι δομές πρόνοιας υγείας, παιδείας, νερό, ρεύμα, μεταφορά έχουν ιδιωτικοποιηθεί αυξάνοντας κατά πολύ το κόστος ζωής, δημιουργώντας ασφυκτικές πιέσεις για τους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Τα δίδακτρα για την εκπαίδευση είναι αφόρητα για την πλειοψηφία του πληθυσμού, οι μισθοί και οι συντάξεις δεν επαρκούν για να καλύψουν τις ανάγκες των εργαζομένων, το δημόσιο σύστημα υγείας είναι πλήρως υποβαθμισμένο. Τα δημόσια αγαθά, ρεύμα, νερό, είναι απρόσιτα για μια μεγάλη μερίδα του πληθυσμού, ενώ στην αγορά εργασίας επικρατούν πλήρως οι ατομικές συμβάσεις εργασίας.

Η εξέγερση στην Χιλή ενάντια στα μέτρα λιτότητας, το κόστος ζωής, την ανισότητα και τις ιδιωτικοποιήσεις αποτελεί ένα ηχηρό χαστούκι στον νεοφιλελευθερισμό που εφαρμόζεται σε όλον τον πλανήτη. Παραδειγματισμένοι από τον αγώνα του Χιλιανού λαού, να εξεγερθούμε και εμείς απέναντι σε μνημονιακούς-νεοφιλελεύθερους που θέλουν να διαλύσουν κάθε δημόσιο αγαθό και να επιβάλει την χούντα της αγοράς.

■ Αλέξης Μπρ.

Καταλονία: Κλιμάκωση της σύγκρουσης μετά την καταδίκη των αυτονομιστών ηγετών

Στις 14 Οκτωβρίου, μετά από σχεδόν δύο χρόνια προφυλάκισης και μια δικη-παρωδία, ανακοινώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο της Μαδρίτης η καταδίκη εννέα ηγετών του κινήματος της Καταλονίας για εθνική ανεξαρτησία. Οι εννέα ηγέτες, μαζί με άλλους τρεις που δεν καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης, κατηγορήθηκαν για «στάση» εναντίον του Ισπανικού Κράτους, ως οι κύριοι οργανωτές του δημοψηφίσματος της 1^{ης} Οκτωβρίου 2017 για την ανεξαρτησία της Καταλονίας. Οι ποινές είναι βαρύτατες, ενδεικτικές για την αποφασιστικότητα του κράτους της Μαδρίτης να καταπνίξει με κάθε μέσο το καταλανικό κίνημα, καθώς όλοι οι καταδικασθέντες θα φυλακιστούν από 9 έως 13 χρόνια ο καθένας. Η βαρύτερη ποινή (13 χρόνια) επιβλήθηκε στον Οριόλ Ζουνκέρας, πρώην αντιπρόεδρο της αυτόνομης καταλανικής κυβέρνησης και ηγέτη της Ρεπουμπλικανικής Αριστεράς Καταλονίας (ERC). Ο Κάρλες Πουτζντεμόν, πρωθυπουργός της Καταλονίας κατά την επίμαχη περίοδο, βρίσκεται εξόριστος στο Βέλγιο για να αποφύγει τη σύλληψη.

Οι εξοντωτικές ποινές, που καταπατούν όχι μόνο το δικαίωμα του καταλανικού λαού στην αυτοδιάθεση αλλά και στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα, πυροδότησαν ένα πενήνήμερο ταραχών και άγριων συγκρούσεων με τις δυνάμεις καταστολής, σε πρωτοφανή έκταση για όλη την ιστορία της Καταλονίας μετά τη λήξη του ισπανικού εμφυλίου πολέμου. Από τις πρώτες ώρες μετά την ανακοίνωση της δικαστικής απόφασης, εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές κατέκλυσαν τους δρόμους της

Βαρκελώνης και όλων των καταλανικών αστικών κέντρων. Οι μορφές πάλης ήταν εξαιρετικά μαχητικές, καθώς οι διαδηλωτές κατέλαβαν το αεροδρόμιο της Βαρκελώνης και πολιορκήσαν την αντιπροσωπεία της κυβέρνησης της Μαδρίτης και το αρχηγείο της αστυνομίας στη Βαρκελώνη και σε άλλες σημαντικές πόλεις (Ταραγόνα, Ζιρόνα, Γέιδα κ.ά.). Όλες αυτές οι κινητοποιήσεις συνοδεύτηκαν από πολύωρες συγκρούσεις, για τις οποίες επιστρατεύτηκε όχι μόνο η καταλανική αστυνομία, αλλά και η ισπανική Εθνοφρουρά (Guardia Civil). Για μέρες, οι κεντρικές λεωφόροι της Βαρκελώνης και άλλων πόλεων ήταν γεμάτες οδοφράγματα και αποκαΐδια, ενώ οργανώθηκαν μαζικοί αποκλεισμοί αυτοκινητόδρομων και σιδηροδρομικών συγκοινωνιών. Καταλυτικός ήταν ο ρόλος της νεολαίας στις κινητοποιήσεις, με τη λειτουργία σχολείων και πανεπιστημίων να σταματά. Την Τετάρτη 16 Οκτωβρίου, πέντε πορείες, με δεκάδες χιλιάδες συμμετέχοντες η καθεμία, ξεκίνησαν από διαφορετικά σημεία της Καταλονίας και ενώθηκαν στη Βαρκελώνη μετά από 3 μέρες. Την Παρασκευή 18 Οκτωβρίου, η χώρα παρέλυσε από γενική απεργία, που οργανώθηκε από τη Συννομοσπονδία Εναλλακτικών Συνδικάτων Βάσης "Intersindical", ενώ νέες συγκρούσεις διήρκεσαν μέχρι τις νυχτερινές ώρες. Ο συνολικός απολογισμός της καταστολής περιλαμβάνει πολλές εκατοντάδες τραυματίες και συλληφθέντες, ενώ σημειώθηκαν και δεκάδες τραυματισμοί αστυνομικών.

Ωστόσο, το προχώρημα και η πολιτική εμβάθυνση του καταλανικού κινήματος σκοντάφτουν στις ηγεσίες που είχαν κυρι-

αρχήσει, τουλάχιστον μέχρι τώρα, σε αυτό. Ο νυν πρωθυπουργός της Καταλονίας Κιμ Τόρα, που προέρχεται από το δεξιό κόμμα του Πουτζντεμόν, μαζί με τον υπουργό Εσωτερικών Μπουκ, εξαπέλυσαν το σύνολο της καταλανικής αστυνομίας και χρησιμοποίησαν κάθε βάρβαρο κατασταλτικό μέσο εναντίον των διαδηλωτών. Απέναντι στις απειλές της κυβέρνησης του Σάντσεθ και του κράτους της Μαδρίτης, ο Τόρα δήλωσε ότι «η βία δεν ήταν ποτέ και ποτέ δεν θα είναι ο δικός μας τρόπος, ούτε στη Βαρκελώνη, ούτε στην Ταραγόνα, ούτε στη Γέιδα, ούτε στη Ζιρόνα». Λόγω της δειλής και προδοτικής στάσης των Πουτζντεμόν – Τόρα, η «αριστερή» ERC έχει αποκτήσει την πρωτοκαθεδρία στο ανεξαρτησιακό κίνημα, ωστόσο η αξιοπιστία της στα μάτια των μαζών είναι περιορισμένη (παρά τη βαριά καταδίκη του ηγέτη της), καθώς όχι μόνο είχε στηρίξει ανεπιφύλακτα τη νεοφιλελεύθερη πολιτική του Πουτζντεμόν, αλλά συνεχίζει να στηρίζει και την κυβέρνηση Τόρα.

Το ελπιδοφόρο γεγονός για το καταλανικό κίνημα είναι ότι όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι και νεολαία οργανώνονται στις Επιτροπές Υπεράσπισης της Δημοκρατίας (CDR), που είναι οι βασικοί

εμπυκνωτές κάθε μαχητικής κινητοποίησης. Οι CDR όχι μόνο απαιτούν την άμεση ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Καταλονίας και αγωνίζονται ενάντια στην καταστολή, αλλά οργανώνουν και την αντίσταση στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Έτσι, δεν είναι τυχαίο ότι τα MME της Μαδρίτης απαιτούν να κηρυχθούν οι CDR εκτός νόμου, καταγγέλλοντας ότι επιχειρούν να γεμίσουν την Καταλονία με... «σοβιέτ»!

Σε αντίθεση με άλλες χώρες στις οποίες ξεσπούν εξεγερσιακά γεγονότα (βλ. σχετικά άρθρα), στην Καταλονία υπάρχει ένας αριστερός σχηματισμός που παίζει σημαντικό ρόλο, η CUP. Πρόκειται για έναν συνασπισμό δυνάμεων του εργατικού κινήματος, αρκετές εκ των οποίων αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές. Ωστόσο, σε αρκετές περιπτώσεις, και με μια λογική κακώς εννοούμενης ενότητας του ανεξαρτησιακού κινήματος, στηρίξε επιλογές των καταλανικών κυβερνήσεων και της ERC (π.χ. ψήφιση προϋπολογισμού). Η διόρθωση των αδυναμιών είναι πλέον επιτακτική, ώστε οι καταλανικές μάζες να αποκτήσουν πολιτικά εργαλεία ικανά να οδηγήσουν τον αγώνα τους στη νίκη.

■ Γιάννης Χαλάς

Εκλογές στην Αργεντινή Νίκη των περονικών - Σημαντικές εξελίξεις ενόψει

Στον απόηχο των ιστορικών κινητοποιήσεων στη Χιλή και της λαϊκής εξέγερσης στο Εκουαδόρ, οι προεδρικές εκλογές στην Αργεντινή έχουν ιδιαίτερη σημασία για τις πολιτικές εξελίξεις σε όλη τη Λατινική Αμερική και όχι μόνο. Η προηγούμενη οκταετία, εκτός από την εκλογή του νεοφιλελεύθερου Μασουρίσιο Μάκρι στην προεδρία της Αργεντινής, σηματοδεύτηκε από σειρά «λευκών πραξικοπημάτων» (Βραζιλία, Εκουαδόρ, Νικαράγουα) και μια συνολική δεξιά στροφή στη Λατινοαμερικανική Ήπειρο.

Ο Μάκρι, ο οποίος ίσως από καθαρή τύχη απέφυγε μια λαϊκή εξέγερση, ηττήθηκε με 40,37%, έναντι 48,24% του Αλμπέρτο Φερνάντες. Αφήνει πίσω του κοινωνικό χάος και μια οικονομική βόμβα που κανείς δεν ξέρει πότε θα σκάσει. Η φυγή κεφαλαίων που σημειώνεται στη χώρα είναι η μεγαλύτερη από το 2003 (πάνω από 20 δις δολάρια από την αρχή του χρόνου), ενώ τα κερδοσκοπικά παιχνίδια με την ισοτιμία πέσο-δολαρίου έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο και τα συναλλαγματικά αποθέματα εξαντλούνται. Όπως όλοι οι νεοφιλελεύθεροι απατεώνες, ο Μάκρι υποσχέθηκε μείωση του χρέους, αλλά το παραδίδει στα δυσθεώρητα επίπεδα του 40% του ΑΕΠ (223 δις δολάρια), με το 77% του κεφαλαίου και των τόκων να είναι σε ξένο νόμισμα. Είναι ενδεικτικό πως από το 2016 το χρέος στις αυτόνομες επαρχίες έχει εξαπλασιαστεί και ήδη το πρόβλημα «έσκασε» στην επαρχία Τσουμπούτι, όπου η τοπική κυβέρνηση άρχισε να πληρώνει τους μισθούς των εργαζομένων σε δόσεις, γιατί το 70% των εσόδων της δεσμεύεται από τους πιστωτές. Σε κοινωνικό επίπεδο, η αγοραστική

δύναμη έχει πιάσει πάτο (πληθωρισμός 60%), η ανεργία και η φτώχεια καλπάζουν (40%) και η μεγάλη πτώση του ΑΕΠ (2,7% το 2019) έχει δημιουργήσει μια γενιά φτωχοποιημένων εργαζομένων, οι οποίοι έχουν χάσει το 30% του μισθού τους από το 2015.

Το εκλογικό αποτέλεσμα αντανακλά ξεκάθαρα μια καταδίκη των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόστηκαν από το μπλοκ της δεξιάς και την κυβέρνηση του «Αλλάζουμε», αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ψήφος εμπιστοσύνης στη συμμαχία των περονικών, με πρόεδρο τον Αλμπέρτο Φερνάντες και αντιπρόεδρο την πρώην πρόεδρο Κριστίνα Κίρχνερ. Η νέα κυβέρνηση βρίθει αμφισβησιμών για το πώς θα διαχειριστεί το τεράστιο χρέος και το πρόγραμμα του ΔΝΤ, στα χέρια του οποίου βρίσκεται ένα μεγάλο μέρος του χρέους (54 δις δολάρια). Ο Φερνάντες δεν μιλάει σε καμιά περίπτωση για στάση πληρωμών και διαγραφή χρέους, όπως την περίοδο 2002-2007, αλλά για «επαναδιαπραγμάτευση» του χρέους. Η κύρια προγραμματική του ρητορική ήταν η «ανασυγκρότηση της εθνικής οικονομίας με τη συνεργασία όλων», η επανεκκίνηση της παραγωγής, η αύξηση της κατανάλωσης κ.λπ. Αυτή η κλασική προσπάθεια επιβολής ενός κοινωνικού συμβολαίου ταξικής ειρήνης (τόσο χαρακτηριστική για τα δεδομένα της Αργεντινής και των περονικών) απλά είναι αδύνατον να πετύχει στις σημερινές συνθήκες της Αργεντινής, παρόλο που η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έσπευσε να χαρετίσει την εκλογή του νέου προέδρου. Παρά τις επιμέρους ήττες, οι ταξικοί συσχετισμοί στην κοινωνία έχουν αλλάξει σημαντικά υπέρ των εργαζομένων και το κυριότερο είναι πως έχουν

αλλάξει οι πολιτικοί και οργανωτικοί συσχετισμοί στο εργατικό κίνημα υπέρ των επαναστατικών τροτσκιστικών δυνάμεων, που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία της επαναστατικής αριστεράς στην Αργεντινή και εκφράζονται εκλογικά μέσω του «Μετώπου της Αριστεράς και των Εργαζομένων – Ενότητα» (FIT- Unidad) αλλά και άλλων κομμάτων που δεν συμμετείχαν σε αυτές τις εκλογές, όπως το Nuevo MAS, που συγκέντρωσε 180.000 ψήφους στις προκριματικές εκλογές του Αυγούστου και σε αυτές τις εκλογές στηρίξε κριτικά το FIT-U.

Σε αυτές τις εκλογές, το FIT (αποτελείται από τα τροτσκιστικά κόμματα Partido de Trabajadores Socialistas (PST), Partido Obrero, Izquierda Socialista, Partido Socialista de Trabajadores Unificados κ.ά.) διευρύνθηκε, ύστερα από συμφωνία για κοινό εκλογικό κατέβασμα με το επίσης τροτσκιστικό Movimiento Socialista de Trabajadores (MST). Η κοινή λίστα FIT- Unidad, με υποψήφιο πρόεδρο τον Νικολάσ ντελ Κάνιο (PTS), χωρίς να αλλάξει το πρόγραμμα του FIT (διαγραφή χρέους, εθνικοποιήσεις κάτω από εργατικό έλεγχο, απαγόρευση απολύσεων, πάλι για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων κ.ά.) συγκέντρωσε στο σύνολο της χώρας πάνω από μισό εκατομμύριο ψήφους και ποσοστό 2,16%. Σημείωσε πτώση σε σχέση με τις προκριματικές του Αυγούστου, όπου πήρε 697.776 ψήφους και 2,87%, και ακόμα περισσότερο σε σχέση με τις εκλογές του 2015, όπου είχε πάρει 812.530 ψήφους και 3,23%. Για τη Βουλή των Αντιπροσώπων (ανανεώνονται τα 2/3 της Βουλής

κάθε 2 χρόνια), το FIT- Unidad συγκέντρωσε 739.366 ψήφους (2,96%) και διατηρεί 2 βουλευτές. Στη μεγαλύτερη και σημαντικότερη επαρχία της χώρας, στο Μπουένος Άιρες, η υποψήφια του FIT-U Μίριαμ Μπέργκμαν (PTS) έφτασε το 6,12%, χάνοντας για λίγες χιλιάδες ψήφους τη βουλευτική έδρα, ενώ στο Νεουκέν, με επικεφαλής τον Ραούλ Ιοδόι, εργάτη της αυτοδιαχειριζόμενης βιομηχανίας Zanon, το FIT-U πήρε 5,48%.

Παρότι το εκλογικό αποτέλεσμα του FIT-U είναι χαμηλότερο από προηγούμενες εκλογές, κάθε άλλο παρά άσχημο μπορεί να θεωρηθεί. Με το δεδομένο της ακραίας πόλωσης και της γενικής τάσης για τιμωρία του Μάκρι, η διατήρηση αυτής της εκλογικής βάσης είναι αποτέλεσμα ενός σημαντικού ριζώματος των επαναστατών μαρξιστών σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες και συνολικά στην αργεντινική εργατική τάξη και τη νεολαία (φοιτητική και εργατική). Για άλλη μια φορά, αναδεικνύονται οι βαθιές παραδόσεις του αργεντινικού τροτσκισμού και διαφαίνονται σημαντικές δυνατότητες για την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του κινήματος και την οικοδόμηση ενός επαναστατικού μαρξιστικού κόμματος, που θα συγκρουστεί πολιτικά, θεωρητικά και πρακτικά με το καπιταλιστικό σύστημα και τους υπηρέτες του.

■ Πασουλίν Μπουμπουλίμα

Εκλογές στη Βολιβία Νίκη με φθορές για τον Μοράλες

Ο Έβο Μοράλες επανεξελέγη στις προεδρικές εκλογές της 20ης Οκτώβρη. Συγκέντρωσε ποσοστό 47,08% (2.889.359 ψήφους) ενώ το κόμμα του, Κίνημα Προς τον Σοσιαλισμό (MAS) έπεσε στις 67 από 88 έδρες του κοινοβουλίου (σύνολο 130) και στις 21 από 25 έδρες στην γερουσία (σύνολο 36). Πέτυχε διαφορά πάνω από 10% από τον βασικό του αντίπαλο Κάρλος Μέσα (36,51% και 2.240.920 ψήφους). Αν και η διαφορά ήταν μεγάλη, είναι οριακή ως προς την πραγματοποίηση δεύτερου γύρου μιας και το σύνταγμα της χώρας προβλέπει την πραγματοποίησης δεύτερου γύρου εκτός και αν ο πρώτος υποψήφιος συγκεντρώσει ποσοστό πάνω από 50% στον πρώτο γύρο ή διαφορά από τον δεύτερο πάνω από 10%.

Την εγκυρότητα του αποτελέσματος αμφισβητούν ο νεοφιλελεύθερος πρώην πρόεδρος Μέσα και φυσικά η κυβέρνηση των ΗΠΑ μιας και θεωρούν ότι ο δεύτερος γύρος θα συσπείρωνε τους ψηφοφόρους της αντιπολίτευσης ενάντια στον Μοράλες. Το γνωστό φερέφωνο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία εξέφραζε την «ανησυχία» του για την «δυσεξήγητη ανατροπή στην εξέλιξη των αποτελεσμάτων». Φυσικά όπως και στις εκλογές της Βενεζουέλας το 2018, οι «ανησυχίες» και καταγ-

γελίες των ιμπεριαλιστών και των φερέφωνών τους στερούνται κάθε απόδειξης και βρίσκονται σε αντίθεση με το πόρισμα των διεθνών παρατηρητών που παρακολούθησαν την διαδικασία.

Στο μεταξύ, (οι ομοιότητες με την Βενεζουέλα συνεχίζονται) συμμορίες που συνδέονται με την αντιπολίτευση και τους ιμπεριαλιστές οργάνωσαν συγκεντρώσεις, κυρίως στην επαρχία-προπύργιο της αντιπολίτευσης Σάντα Κρουζ, που κατέληξαν σε βίαια επεισόδια, σε μία συντονισμένη απόπειρα να εκτροχιάσουν τις εκλογικές διαδικασίες και να πιέσουν για την πραγματοποίηση β' γύρου. Ο Μοράλες καταδίκασε την απόπειρα αποσταθεροποίησης την οποία χαρακτήρισε «απόπειρα πραξικοπήματος με διεθνή ανάμειξη», φωτογραφίζοντας τις ΗΠΑ, την χρηματοδότηση και στηρίξη που σταθερά παρέχουν σε τέτοιες συμμορίες.

Όταν ο Μοράλες εκλέχθηκε πρώτη φορά το 2006, υποσχέθηκε να βάλει τέλος στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που κρατούσαν την Βολιβία στην υπανάπτυξη. Εφάρμοσε ένα μοντέλο με ενισχυμένο τον ρόλο του κράτους που οδήγησε σε αύξηση των άμεσων επενδύσεων από 14,3% του ΑΕΠ το 2006 σε 21,4% το 2015. Από το 2006 ως το 2017 η φτώχεια μειώθηκε από 48,1% στο 24,7%. Η μέση αύξηση του κατά

κεφαλήν εισοδήματος ήταν 3,2% μεταξύ 2006 και 2018. Οι μισθοί από το 1995 σχεδόν διπλασιάστηκαν από περίπου 50 σε 100 δολάρια τον μήνα. Πέρυσι η Βολιβία ήταν ανάμεσα στις χώρες της Λατινικής Αμερικής με την υψηλότερη ανάπτυξη. Η αύξηση των κρατικών επενδύσεων έγινε εφικτή χάρη στην εθνικοποίηση στρατηγικών τομέων της οικονομίας και του ελέγχου της Κεντρικής Τράπεζας. Ειδικότερα, τα κονδύλια για κοινωνικά προγράμματα και επενδύσεις καλύφθηκαν χάρη στην εθνικοποίηση της βιομηχανίας πετρελαίου και φυσικού αερίου που αύξησε τα κρατικά έσοδα από την εκμετάλλευση υδρογονανθράκων από 731 εκ. σε 4,95 δις. δολάρια. Αυτό έκανε δυνατές επενδύσεις στην βιομηχανία που στοχεύουν στη μείωση της εξάρτησης της οικονομίας από τις πρώτες ύλες και τις εξαγωγές ορυκτών καυσίμων. Πρόκειται για μία ανάπτυξη που επιτρέπει στις εργατικές και λαϊκές μάζες να αυξάνουν το βιωτικό τους επίπεδο παρά την κρίση του 2008 και την κρίση στις τιμές των πρώτων υλών του 2014 ενώ αποτελούν ένα αντιπαράδειγμα στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζονται στην Λατινική Αμερική και παγκοσμίως.

Η Ουάσινγκτον επιδιώκει να εγκαταστήσει μία ούλτρα νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση που θα ιδιωτικοποιήσει τους πλούσιους φυσικούς

πόρους και την βιομηχανία εξόρυξης τους. Το σχέδιο αυτό αδυνατεί –τουλάχιστον προς το παρόν– να πείσει τις μάζες. Αφενός, διότι στις γειτονικές χώρες που εφαρμόζεται συνθλίβει το βιωτικό επίπεδο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αφετέρου, διότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές είχαν εφαρμοστεί και αποτύχει παταγώδως στη Βολιβία, κρατώντας στάσιμο το κατά κεφαλή εισόδημα για 25 χρόνια. Όταν ο Μέσα παραιτήθηκε το 2005, ο μισός πληθυσμός ζούσε κάτω από το όριο της φτώχειας, η οικονομία της χώρας διευθυνόταν από τις ΗΠΑ και τα γραφεία του ΔΝΤ συστεγάζονταν με αυτά της Κεντρικής Τράπεζας.

Το ποσοστό του Μοράλες είναι μειωμένο σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις (54% το 2005, 64% το 2009 και 61% το 2014), όταν είχε εκμηδενίσει εκλογικά τους αντιπάλους του και είχε αποθαρρύνει τους ιμπεριαλιστές. Η εκστρατεία των ιμπεριαλιστών εναντίον του προεκλογικά (τον κατηγορήσαν ακόμη και για τις πυρκαγιές στον Αμαζόνιο), είχαν κάποιο αποτέλεσμα. Παρόμοιο αποτέλεσμα είχε και η επιβράδυνση της ριζο-

σπαστικοποίησης των μαζών που οφείλεται στην σύνδεση του MAS με την κρατική γραφειοκρατία της βιομηχανίας υδρογονανθράκων, την υποχωρητική στάση απέναντι στους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους, σε μία ομολογουμένως δύσκολη συγκυρία, υποχώρησης της αριστεράς στην Λ. Αμερική και σχετικής απομόνωσης της Βολιβίας. Η αντοχή του Μοράλες και η νίκη του από τον πρώτο γύρο αποτελεί μία σημαντική νίκη για τις εργατικές και λαϊκές μάζες της Βολιβίας και της Λατινικής Αμερικής συνολικά. Ειδικά σε μία νέα συγκυρία που οι ιμπεριαλιστές και οι σύμμαχοί τους ηττώνται πολλαπλώς. Εκλογικά (βλ. Μεξικό, Αργεντινή, Βολιβία), με την αποτυχία επιβολής πραξικοπήματος στη Βενεζουέλα, με τις εξεγέρσεις σε Εκουαδόρ και Χιλή. Αυτές οι τελευταίες πρέπει να δώσουν τον τόνο και για τους εργαζόμενους στη Βολιβία ώστε να βαθύνουν τις επαναστατικές διεργασίες προς την σοσιαλιστική επανάσταση προκειμένου να απαλλαγούν οριστικά από νεοφιλελεύθερους και ιμπεριαλιστές.

■ Δημήτρης Γκ.

Από τη Λατινική Αμερική ως την Ασία και την Αφρική, οι λαϊκές εξεγέρσεις πολλαπλασιάζονται. Παρά τις διαφορετικές αφορμές και τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά της καθεμιάς, στο υπόβαθρο βρίσκονται τα ίδια αίτια: οι εξοντωτικές πολιτικές λιτότητας, η ασυδοσία και διαφθορά των κυρίαρχων ελίτ και των πολιτικών εκπροσώπων τους, η αποτυχία, εντέλει, του καπιταλιστικού συστήματος να αντιμετωπίσει τη βαθιά κρίση του και η άρνηση των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να θυσιάσουν προς όφελος των αρχουσών τάξεων.

Αϊτή: κορύφωση ενός χρόνου κινητοποιήσεων

Σε αυτή την πάμφωτη χώρα, τη φτωχότερη στην αμερικανική ήπειρο, όπου το 80% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και η ανεργία φτάνει το 70%, ο κόσμος βρίσκεται στους δρόμους από τον Ιούλη του 2018, όταν η κυβέρνηση του αμερικανόδουλου προέδρου Ζοβενέλ Μοϊζ, υπακούοντας στις επιταγές του ΔΝΤ, περιέκοψε πολλές επιδοτήσεις, ανάμεσά τους αυτή στα καύσιμα. Οι τιμές στα καύσιμα και πολλά βασικά προϊόντα εκτοξεύθηκαν. Η κοινωνική έκρηξη που ακολούθησε οδήγησε στην απόσυρση των σχετικών αποφάσεων και την πτώση δύο κυβερνήσεων, όχι όμως του προέδρου, που έκτοτε δεν έχει καταφέρει να σχηματίσει κυβέρνηση.

Η τεράστια έλλειψη καυσίμων κατά το τελευταίο διάστημα (αποτέλεσμα της κακοδιαχείρισης και υπεξαίρεσης του δημόσιου πλούτου από το καθεστώς) έχει οδηγήσει σε νέα έκρηξη των κινητοποιήσεων από τις 30 Σεπτεμβρίου, με αίτημα την παραίτηση του προέδρου και την πτώση του καθεστώτος του. Αφορμή στάθηκε η επέτειος συμπλήρωσης 28 χρόνων από την αμερικανοκίνητη ανατροπή του πρώτου δημοκρατικά εκλεγμένου προέδρου Αριστίντ - την οποία διαδέχτηκαν αλληπάλληλες δικτατορίες και εγκάθετες κυβερνήσεις (όπως η σημερινή).

ΑΪΤΗ, ΙΣΗΜΕΡΙΝΟΣ, ΛΙΒΑΝΟΣ ΟΙ ΛΑΪΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΕΞΑΠΛΩΝΟΝΤΑΙ

Τα φτωχά και περιθωριοποιημένα στρώματα, που εξηγείρονται από τον Ιούλη του 2018, αρνούνται να υποκύψουν στην καταστολή (77 νεκροί και εκατοντάδες τραυματίες τον τελευταίο χρόνο) και τις απειλές των ΗΠΑ και του ΟΗΕ, που απροκάλυπτα στηρίζουν το καθεστώς.

Ισημερινός: μια πρώτη νίκη για το λαϊκό κίνημα

Παρόμοια ήταν η αφορμή που έβγαλε στον δρόμο εκατομμύρια κατοίκους του Ισημερινού (Εκουαδόρ), όταν ο εκλεγμένος με την Αριστερά πρόεδρος Λενίν Μορένο προχώρησε σε συμφωνία με το ΔΝΤ για δάνειο 4,2 δις δολαρίων, με αντάλλαγμα σκληρά νεοφιλελεύθερα μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής - ανάμεσα στα οποία η κατάργηση της επιδότησης στα καύσιμα, που πυροδότησε αυξήσεις ακόμα και 100%. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι μιας κυβερνητικής πολιτικής που στρέφεται όλο και περισσότερο στην εξυπηρέτηση του μεγάλου κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών. Οι δεκάδες κινητοποιήσεις που ξέσπασαν μεταξύ 3 και 12 Οκτωβρίου εξελίχθηκαν σε συγκρούσεις με την αστυνομία (με 7 νεκρούς, 1350 τραυματίες και 1550 συλληφθέντες), επιβλήθηκε στρατιωτικός νόμος και απαγόρευση της κυκλοφορίας, στήθηκαν οδοφράγματα, καταλήφθηκαν πετρελαϊκές εγκαταστάσεις και το υπουργείο Οικονομικών. Η κυβέρνηση εγκατέλειψε την πρωτεύουσα, η χώρα παρέλυσε και ο πρόεδρος υποχρεώθηκε να πάρει πίσω τα μέτρα και να καλέσει σε διάλογο τις ηγεσίες των εξεγερμένων.

Σημαντικό πλεονέκτημα αυτής της εξέγερσης, σε σχέση με προηγούμενες που γνώρισε αυτή η χώρα, είναι η σύγκλιση και κοινή έκφραση αυτοχθόνων πληθυσμών, εργατι-

κών συνδικάτων, φοιτητών και φεμινιστικών ομάδων. Η κυβέρνηση προσπαθεί από την πρώτη στιγμή να διασπάσει το μέτωπο των εξεγερμένων με μικρές παροχές εδώ ή εκεί, που δεν θίγουν όμως τον πυρήνα της νεοφιλελεύθερης επίθεσης, ενώ έχει καλέσει σε ξεχωριστές διαπραγματεύσεις τους πρωταγωνιστές της εξέγερσης - κινήματα αυτοχθόνων και συνδικάτα. Η εξέλιξη και η έκβαση του κινήματος θα κριθεί από την ικανότητά του να διατηρήσει την ενότητά του, να χαράξει ξεκάθαρο, ριζοσπαστικό πολιτικό πρόγραμμα και να συγκροτήσει τις απαιτούμενες οργανωτικές δομές.

Λίβανος: το μεγαλύτερο κίνημα των τελευταίων δεκαετιών

Αφορμή για το ξέσπασμα αυτού του μεγαλειώδους κινήματος στα μέσα Οκτώβρη στάθηκε η εξαγγελία νέων φόρων, που περιλάμβαναν φόρο στα μηνύματα μέσω κινητών τηλεφώνων. Στο υπόβαθρο, ωστόσο, βρίσκονται χρόνια πολιτικών λιτότητας και βαθιάς οικονομικής κρίσης, η διαρκής πτώση του βιοτικού επιπέδου (1/2 των εργαζομένων και 1/3 των αγροτών ζουν κάτω από το όριο φτώχειας) και η άνοδος της ανεργίας (2/3 του εργατικού πληθυσμού) σε μια χώρα 6 εκατομμυρίων, με 1 εκατομμύριο μετανάστες που δεν έχουν καμιά πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας.

Το κίνημα, που γεννήθηκε στις φτωχές περιοχές των αστικών κέντρων και αγκάλιασε όλη τη χώρα, είχε και εδώ μια πρώτη νίκη: οι φόροι αποσύρθηκαν. Χαρακτηρίστηκε από νέα στοίχια σε σχέση με προηγούμενα κινήματα, αλλά και την Αραβική Άνοιξη του 2011-12: έχει τις ρίζες του στην εργατική τάξη και τα φτωχά στρώματα, παρόλο που στην εξέλιξή του ενσωμάτωσε και μικροαστικά στρώματα. Φαίνεται επίσης να υπερβαίνει τους

θρησκευτικούς και φυλετικούς διαχωρισμούς, που έντεχνα έχουν καλλιεργήσει και επιβάλει - ακόμα και στην κοινοβουλευτική εκπροσώπηση - η αστική τάξη και οι κυρίαρχες ελίτ. Το σύνθημα των εξεγερμένων είναι «Όλοι σημαίνει όλοι» και ο στόχος τους είναι η ανατροπή του πολιτικού και οικονομικού συστήματος που σπέρνει τη φτώχεια και την εξαθλίωση.

Η μεγάλη πρόκληση για το λιβανέζικο κίνημα είναι να ξεπεράσει την ανυπαρξία εργατικών πολιτικών και οργανωτικών θεσμών και δομών, για τη συγκρότηση των αιτημάτων και την οργάνωση του αγώνα.

Το μεγάλο στοίχημα για τα κινήματα που ξεπηδούν σε όλο τον πλανήτη, στον δρόμο που χάραξαν το Σουδάν και η Αλγερία και πιάνοντας το νήμα της Αραβικής Άνοιξης, είναι η ανάδειξη ριζοσπαστικών δυνάμεων, που θα ηγηθούν σταθερά και αποφασιστικά, στοχεύοντας στην πολιτική και κοινωνική ανατροπή.

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 1917

Η ρωσική επανάσταση ήταν αποτέλεσμα αντικειμενικών συνθηκών αλλά και υποκειμενικών παραγόντων. Η ρωσική αστική τάξη ήταν ανίκανη να προχωρήσει στην αστικοδημοκρατική επανάσταση και να λύσει βασικά προβλήματα (αγροτικό ζήτημα, εκβιομηχάνιση, εκδημοκρατισμός), με αποτέλεσμα να συσσωρεύονται τα προβλήματα των εργατών και των φτωχών αγροτών και να κυριαρχεί η εξαθλίωση. Η κατάσταση για τις λαϊκές μάζες χειροτέρευε δραματικά με την είσοδο της Ρωσίας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι συνθήκες αυτές συνδυάστηκαν με τη δράση του επαναστατικού κόμματος (Μπολσεβίκοι), επιφέροντας τη νικηφόρο έκβαση της επανάστασης. Οι ρίζες της επανάστασης βρίσκονται στην επανάσταση του 1905, κατά την οποία δημιουργήθηκαν μαζικά σοβιέτ (συμβούλια εργατών). Παρά την ήττα του, το 1905 οδήγησε τον Λέον Τρότσκι (πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης) και το μπολσεβίκικο κόμμα στο συμπέρασμα ότι η δυναμική της επανάστασης βρίσκεται στα σοβιέτ. Ο Τρότσκι κατάλαβε επίσης ότι η μόνη τάξη που θα μπορούσε να λύσει τα προβλήματα της ρωσικής κοινωνίας και να ηγηθεί της επανάστασης ήταν η εργατική τάξη (θεωρία Διαρκούς Επανάστασης). Αντίθετα, οι ρεφορμιστές (Μενσεβίκοι) πίστευαν ότι το επόμενο και αναγκαίο στάδιο εξέλιξης για τη ρωσική κοινωνία δεν ήταν ο σοσιαλισμός αλλά η αστική δημοκρατία (την ίδια άποψη θα επέβαλε αργότερα η

σταλινική γραφειοκρατία στα Κομμουνιστικά Κόμματα, οδηγώντας σε προδοσίες και ήττες).

Ο Λένιν και το κόμμα των Μπολσεβίκων συμφωνούσαν ότι ο χαρακτήρας της επανάστασης θα ήταν αστικός. Διαφοροποιούνταν όμως από τους Μενσεβίκους, γιατί καταλάβαιναν ότι η ρωσική μπουρζουαζία ήταν ανίκανη να την πραγματοποιήσει, άρα η ραχοκοκκαλιά της αστικής επανάστασης θα ήταν οι αγρότες (η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού) και το προλεταριάτο («δημοκρατική δικτατορία του προλεταριάτου και της αγροτιάς»). Οι απόψεις αυτές θα μεταβληθούν ριζικά από τον Λένιν τον Απρίλιο του 1917 («Θέσεις του Απρίλη») και θα υιοθετηθεί ουσιαστικά τις θέσεις του Τρότσκι.

Η πρώτη φάση της Επανάστασης ξεκινά τον Φεβρουάριο του 1917. Οι ήττες του ρωσικού στρατού, τα εκατομμύρια των νεκρών και η πείνα στις πόλεις προκάλεσαν μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις, που κατέληξαν να ζητούν την απομάκρυνση του τσάρου Νικόλαου Β΄. Η αποφασιστικότητα των μαζών, οι απεργίες διαρκείας, η επαφή και συμφιλίωση με τους φαντάρους και η σημαντικότητα συμβολή των γυναικών εργατριών, που ήταν από τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια του προλεταριάτου, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο. Ο τσάρος αναγκάστηκε να παραιτηθεί τον Μάρτιο. Με την πτώση του τσαρισμού, οι Μενσεβίκοι, προδίδοντας το προλεταριάτο, παρέδωσαν την εξουσία στη μπουρζουαζία και σχημάτισαν προσωρινή κυβέρνηση υπό

τον πρίγκηπα Γκεόργκι Λβοφ.

Παράλληλα, το δικτυο των Σοβιέτ εξαπλωνόταν και ήταν αυτό που ασκούσε ουσιαστικά εξουσία. Η «δυναδική εξουσία» δεν θα μπορούσε να συνεχιστεί για πολύ. Η μία τάξη θα έπρεπε να υπερισχύσει της άλλης. Με την επιστροφή του Λένιν και τις «Θέσεις του Απρίλη» διορθώνονται οι αδυναμίες και τα λάθη της πολιτικής των Μπολσεβίκων (που έγιναν υπό την καθοδήγηση των Στάλιν, Κάμενεφ κ.ά.) και το κόμμα επανεξοπλίζεται. Τον Απρίλη ξεσπά νέα κρίση. Οι στρατιώτες της Πετρούπολης δηλώνουν ότι αναγνωρίζουν μόνο τη σοβιετική εξουσία. Τον Μάη, ο Τρότσκι επέστρεψε στην επαναστατημένη Ρωσία από την εξορία. Τον Ιούλιο ξέσπασε νέα εξέγερση, με μια ένοπλη διαδήλωση να απαιτεί από τα σοβιέτ να καταλάβουν την εξουσία. Οι Μενσεβίκοι κάλεσαν τον στρατό να αντιταχθεί στους διαδηλωτές. Ένας νέος γύρος αιματηρών συγκρούσεων ξεκίνησε.

Το κίνημα όμως δεν είχε ακόμα ωριμάσει πολιτικά και ήλπιζε στους Μενσεβίκους. Τα «Ιουλιανά» ηττώνται και σημαντικά στελέχη (Λένιν, Ζινόβιεφ, Τρότσκι κ.ά.) κρύβονται ή φυλακίζονται. Όμως, η ήττα αποδείχτηκε σημαντικότερο μάθημα, καθώς φανερώθηκε ο ρόλος των ρεφορμιστών και οι Μπολσεβίκοι ισχυροποίησαν τους δεσμούς τους με αγρότες-στρατιώτες. Οι αντεπαναστάτες θέλησαν να πετύχουν και τη διάλυση των σοβιέτ, πράγμα που μόνο μέσω ενός πραξι-

κοπήματος θα πετύχαιναν. Οργάνωσαν έτσι το πραξικόπημα του Κορνίλοφ (υπονχήφιος πραξικοπηματίας ήταν και ο Κερένσκι, πρωθυπουργός από τον Ιούλιο) στα τέλη Αυγούστου. Τα σοβιέτ δημιούργησαν τη Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή και παρέλυσαν την αντεπανάσταση. Λένιν και Τρότσκι επέμειναν στην ανάγκη κατάληψης της εξουσίας, καθώς οι συνθήκες ήταν πλέον ώριμες.

Στις 26 Οκτωβρίου καταλήφθηκαν τα Χειμερινά Ανάκτορα και οι εργάτες πήραν την εξουσία. Ωστόσο, η ήττα των υπόλοιπων επαναστάσεων κατά το επαναστατικό κύμα 1917-1923 απομόνωνσε τη Ρωσία και συνέβαλε στην ανάδειξη και επικράτηση ενός γραφειοκρατικού στρώματος, που σφετερίστηκε την πολιτική εξουσία από τα σοβιέτ, με ηγέτη τον Στάλιν. Έτσι καταργήθηκε η εργατική δημοκρατία και εκφυλίστηκε το πρώτο εργατικό κράτος. Παρ' όλα αυτά, οι تاکτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης δείχνουν τον δρόμο στους εργάτες όλου του κόσμου, για να απαλλαγούν από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού και του πολέμου. Η παράδοση και η συνέχεια του επαναστατικού μαρξισμού και λενινισμού διαφυλάχθηκε από την Αριστερή Αντιπολίτευση και την 4^η Διεθνή, με ηγέτη τον Τρότσκι.

30 χρόνια από το γκρέμισμα του τείχους του Βερολίνου

■ Γιάννης Σμυρλής

Στις 9 Νοέμβρη 1989 ξεκίνησε το γκρέμισμα του Τείχους του Βερολίνου. Είχε ανεγερθεί τον Αύγουστο του 1961 και συμβόλιζε για σχεδόν τρεις δεκαετίες τη μεταπολεμική διαίρεση του κόσμου σε ανατολικό και δυτικό μπλοκ, στο λεγόμενο «σοσιαλιστικό στρατόπεδο» και στο καπιταλιστικό.

Όπως πολλές φορές στον 20^ο αιώνα, η ιστορία της ευρωπαϊκής ηπείρου γνώρισε τις κρίσιμες καμπές της στη Γερμανία. Η αποτυχία της γερμανικής επανάστασης την περίοδο 1919-1923 σφράγισε τον τερματισμό του επαναστατικού κύματος που σάρωνε την Ευρώπη, αλλά και την ισχυροποίηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στη Σοβιετική Ένωση (ΕΣΣΔ). Η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία το 1933, λόγω της εγκληματικής πολιτικής του ΚΚ Γερμανίας και της Σοσιαλδημοκρατίας, άνοιξε τον δρόμο για τον εφιάλτη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η ανέγερση του Τείχους το 1961 αποτύπωσε το ψυχροπολεμικό κλίμα της μεταπολεμικής περιόδου. Η πτώση του το 1989 αποτέλεσε την πιο διάσημη εικόνα του τέλους των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ.

Το Βερολίνο, τυπικά αποστρατιωτικοποιημένη πόλη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αποτελούσε το μόνο σημείο επαφής των δύο κρατών στα οποία είχε χωριστεί η Γερμανία, της δυτικής ΟΔΓ (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας) και της ανατολικής ΛΔΓ (Λαο-

κρατική Δημοκρατία της Γερμανίας). Αυτή η ιδιαιτερότητα, σε συνδυασμό με το μεταπολεμικό κύμα ανάπτυξης του καπιταλισμού, ώθησε τους ιμπεριαλιστές να ενισχύσουν με κάθε τρόπο την ΟΔΓ, με αποτέλεσμα, ήδη τη δεκαετία του 1960, να είναι μια από τις πιο ραγδαία αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες. Η ΛΔΓ δεν γνώρισε αντίστοιχη βιομηχανική ανάπτυξη. Σε συνδυασμό με το αυταρχικό γραφειοκρατικό καθεστώς της (όπου η κρατική ασφάλεια, η περίφημη Στάζι, παρακολουθούσε τους πάντες και τα πάντα έχοντας ένα εκτεταμένο δίκτυο χαφιέδων), η οικονομική ανισότητα ώθησε περίπου τρία εκατομμύρια Ανατολικογερμανούς να διαφύγουν στη Δυτική Γερμανία μεταξύ 1949 και 1961. Πέρα από το χτύπημα στο «γόητρο» του ανατολικού μπλοκ, αυτό σήμαινε και οικονομική αιμορραγία για τη ΛΔΓ, που όλα έδειχναν ότι θα αυξανόταν με γρήγορους ρυθμούς.

Η γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ και της ΛΔΓ, κατά τη συνηθισμένη της πρακτική, επιχείρησε να λύσει το πρόβλημα με κατασταλτικά και διοικητικά μέτρα. Η ανέγερση του Τείχους το 1961 μείωσε τις ροές προς τη Δυτική Γερμανία, σήμαινε όμως την αρχή του τέλους για το καθεστώς, καθώς αποτελούσε τρανταχτή παραδοχή της αποτυχίας του. Όπως είναι γνωστό από την ιστορία, κανένα «τείχος», όσο σιδερόφρακτο κι αν είναι, δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα.

Το 1989 αρχίζει το ντόμινο καταρρεύσεων των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ. Το βράδυ της 9^{ης} Νοεμβρίου, η κατεύθυνση χιλιάδων Βερολινέζων προς το Τείχος οδηγεί στο ξεκίνημα του γκρεμίσματός του, και ουσιαστικά στη σιωπηρή αποδοχή από τους ηγέτες της ΛΔΓ του τέλους της. Είχαν προηγηθεί σημαντικές διαδηλώσεις που ζητούσαν τον εκδημοκρατισμό της χώρας. Στην πραγματικότητα, το 1989 ήταν η έκφραση της εξάντλησης της εσωτερικής δυναμικής των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ, αυτών των μεταβατικών κοινωνικών σχηματισμών, που ήταν «μπλοκαρισμένοι» ανάμεσα στον σοσιαλισμό και τον καπιταλισμό. Η πολιτική της «γκλάσνοστ» και της «περεστρόικα» του Γκορμπατσόφ επέδρασαν καταλυτικά, όχι στο να δημιουργηθούν, αλλά στο να εκδηλωθούν, με βίαιο και θυελλώδη τρόπο, οι αντιφάσεις αυτών των κοινωνιών.

Αντίθετα με την προπαγάνδα των αστών, το 1989 στο Βερολίνο (όπως και στις υπόλοιπες χώρες του ανατολικού μπλοκ) δεν συνέβη καμία εξέγερση υπέρ της καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Οι γερμανοί εργαζόμενοι και νεολαία κινητοποιήθηκαν ενάντια στα δικτατορικά-γραφειοκρατικά καθεστώτα, ζητώντας περισσότερα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, αλλά και καλύτερους όρους ζωής. Αιτήματα που ταυτίζονται με τον σοσιαλισμό, αποδείχτηκε στην πράξη εδώ και 30 χρόνια ότι ο καπιταλισμός δεν είναι σε καμιά περίπτωση ικανός να τα προσφέρει. Δεν συνέβη όμως δυστυχώς (όπως ίσως ήλπιζαν κάποιοι επαναστάτες τότε ή σύμφωνα με κάποιες αναμφισβήτητες λανθασμένες σημερινές απόψεις μέσα στην αριστερά) και κάποια «πολιτική επανάσταση». Ήταν πια σχεδόν αδύνατο να αντιστραφεί η πορεία αυτών των καθεστώτων, μιας και ο σταλινισμός είχε φροντίσει γι' αυτό, τσακίζοντας τη συνείδηση της εργατικής τάξης, οδηγώντας την σε πλήρη αποπροσανατολισμό και αποπολιτικοποίηση.

Πολύ γρήγορα, η «λάμψη» των ιδεωδών της «ένωσης», της «ελευθερίας», της «δημοκρατίας», που υποτίθεται ότι θα έφερνε η πτώση του Τείχους και του ανατολικού μπλοκ, έσβησε.

Όσο κι αν το μακιγιάρουν οι καπιταλιστές, οι εργαζόμενοι της Ευρώπης βλέπουν πολύ καλά ότι το μόνο πραγματικό ιδεώδες τους ήταν και είναι η ανεξέλεγκτη κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού, της αγοράς, της ελευθερίας όχι των ανθρώπων αλλά του κεφαλαίου να επενδύει, να αποεπενδύει, να καταστρέφει τα πάντα, προκειμένου να διατηρήσει ή να αυξήσει τα κέρδη του. Ο «άνεμος της αλλαγής» (βλ. *Scorpions: The Wind of Change*) αναδύει πλέον μόνο τη δυσωδία ενός καπιταλιστικού συστήματος σε κρίση και παρακμή, οικονομική, κοινωνική, πολιτική, ιδεολογική. Άλλωστε, ο υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας Χάικο Μάας, σε επετειακό του άρθρο για τα 30 χρόνια από την πτώση, πίσω από τις πανηγυρικές φανφάρες, σκιαγραφεί το, κατά τη γνώμη του, σημερινό νόημα της επετείου: Περισσότερη ενωμένη (προφανώς «γερμανική») Ευρώπη, περισσότερος ανταγωνισμός με Κίνα και Ρωσία, αντιμετώπιση του «προσφυγικού», για το οποίο η ΕΕ είναι συνένοχη. Με μια φράση: «νέα τείχη», απέναντι σε ανταγωνιστικούς καπιταλισμούς, πρόσφυγες, αλλά κυρίως απέναντι στην εργατική τάξη. Αυτή είναι η μοίρα κάθε παρηκμασμένου συστήματος που αδυνατεί να ενσωματώσει τις λαϊκές μάζες: να καταφεύγει στα «τείχη».

Οι συνέπειες της καπιταλιστικής παλινόρθωσης του 1989 δεν έχουν ξεπεραστεί ακόμα από το εργατικό κίνημα. Κατά μία έννοια, το Τείχος κατέρρευσε στα κεφάλια μας, αφού οι εργαζόμενοι ήταν αυτοί που πλήρωσαν τις συνέπειες, και όχι οι σταλινικοί, οι οποίοι κατά βάση κούρνιασαν στους νέους αστικούς κρατικούς μηχανισμούς. Ωστόσο, μαζί με το Τείχος και τις μεγάλες κοινωνικές κατακτήσεις του 20^{ου} αιώνα, κατέρρευσε και η στρατοπεδική αντίληψη της ιστορίας. Το εργατικό κίνημα της Ευρώπης, αλλά και όλου του κόσμου, θα θέσει στις πραγματικές του βάσεις τον μαρξισμό, το απαραίτητο εργαλείο για την ανατροπή της βάρβαρης καπιταλιστικής πραγματικότητας, για να οδηγήσει την ανθρωπότητα στον πραγματικό σοσιαλισμό, όπου τόσο η καπιταλιστική εκμετάλλευση όσο και η σταλινική καταπίεση θα είναι παρελθόν.

